

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALL YOUR PAIN

OBSESSIVE HEARTS
BOOK ONE

HANA MEADOWS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ALL YOUR PAIN

SAPLANTILI KALPLER
BİRİNCİ KİTAP

HANA MEADOWS

Copyright © [2024] by [Hana Meadows]

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap yayınının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu kitap yayınının hiçbir bölümü, yayıncı veya yazarın izni olmaksızın, üretken yapay zeka (yapay zeka) teknolojileri tarafından herhangi bir şekilde veya biçimde kullanılamaz; bu kitabın üretken yapay zekayı eğitmek veya üretken metin oluşturmak için kullanılması kesinlikle yasaktır.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapağı [Hana Meadows]

[Birinci] baskı [2024]

***TEK İSTEDİĞİM ÖZGÜRLÜĞÜMDÜ AMA
BİR CANAVARIN KAFESİNDEN
KAÇTIĞIMDA
BİR BAŞKASININ TUZAĞINA DÜŞTÜM.***

WILLOW

Gördüklerimden sonra kaçmam gerekirdi ama ellerindeki kan ve gözlerindeki aç bakış vücuduma başka fikirler verdi.
Sonunda kaçtığım da, artık çok geçti.
Hayatım artık onun ellerinde.
Bana zarar vermek istediğini söylüyor.
Tüm acılarım ve çılgınlıklarım artık ona ait.
Öleceğim güne kadar onun olacağıma yemin etti.
En kötüsü de.
Beni bırakmasını isteyip istemediğimi bilmiyorum.

DEAN

Onu görür görmez benim olduğunu anladım.
Onun her parçasına sahip olmalıyım.
Hayatım boyunca özlediğim acıyı bana verebilir.
O benim kurtuluşum olacak.
Tabii önce onu kırmazsam.
Emin olduğum tek bir şey var... O son nefesine kadar benim.

Contents

[Adanmışlık](#)

[Okuyucuya Bir Not Çalma](#)

[Listesi](#)

[PROLOGUE](#)

[1. WILLOW](#)

[2. DEAN](#)

[3. WILLOW](#)

[4. WILLOW](#)

[5. DEAN](#)

[6. WILLOW](#)

[7. DEAN](#)

[8. WILLOW](#)

[9. DEAN](#)

[10. WILLOW](#)

[11. DEAN](#)

[12. WILLOW](#)

[13. DEAN](#)

14. WILLOW
15. WILLOW
16. DEAN
17. WILLOW
18. DEAN
19. WILLOW
20. WILLOW
21. DEAN
22. WILLOW
23. DEAN
24. WILLOW
25. DEAN
26. WILLOW
27. WILLOW
28. DEAN
29. WILLOW
30. WILLOW
31. WILLOW
32. DEAN
33. DEAN
34. WILLOW
35. DEAN
36. SÖĞÜT
EPILOG BİRİ
EPILOG İKİ
Hana Hakkında

Kötü adamın kendileri için tam bir aptal olmasını isteyen herkes için.
Dean'le tanışmaya hazır ol.
Ona verdiğiniz her kırıntıyı yiyecek, tabağı yalayıp temizleyecek ve hala daha
fazlası için aç .

A Note To The Reader

(Kitabımı aldığınız için çok teşekkür ederim!

Bu karanlık bir romantizm. Müstehcen içerik ve cinsel sahneler var bazıları için potansiyel olarak tetikleyici olabilir ve yalnızca 18 yaşından büyükler tarafından okunmalıdır

Eğer hikayeye tamamen spoiler vermeden girmek istiyorsanız bu sayfayı atlayın.

Bizim mmc'nin bütün bir yorganı dikmeye yetecek kadar kırmızı bayrağı var ve eğer saplantısı ondan bunu yapmasını isteseydi yapardı. Bu adam kız arkadaşına sırılsıklam aşık ve ona sahip olmak için kesinlikle her şeyi yapar. Ona bazı şüpheli şeyler yapıyor ama aynı zamanda çok tatlı (tabii ki sadece onun için). Biraz psikopat ama gözü sadece kızda. Aldatma ve başka kadın/erkek dramı yok.

Esir/kaptan durumları ve çok fazla zoraki yakınlık bekleyin. Kadın kahraman ilk başta isteksiz ve çelişkili ama her ikisi için de sonsuza dek mutlu bir son garanti!

İçerik uyarıları şunları içerir: *adam kaçırma, nöncon/dübcon, bıçak oyunu, acı oyunu, fiziksel acıyı hissedememe (mmc), cinayet, sürpriz hamilelik (fmc), kürtaj konuşması ve tehdidi (mmc tarafından)*

Tetikleyicilerin daha kapsamlı ve ayrıntılı bir listesi için lütfen sosyal medyama veya web siteme gidin.

Gün içinde istediğimiz her kitabı okuyabilmemiz için yeterli zamanımız yok, bu yüzden bu kitap size göre değilse sorun değil, lütfen ruh sağlığını ön planda tutun ve sizi mutlu eden şeyleri okuyun!

Sevgiler, Hana

Playlist

Acı - Okçular Kan
Sporu - Uyku Simgesi
Karanlık İşaretler - Uyku
Simgesi
Granit -Uyku Simgesi Celladı
(Kötüler Sürümü) - Arankai
Eğer Acıtmıyorsa - Nothing More
Jaws - Sleep Token
Like That - Sleep Token
Mood Ring - Lorde
Acı - Üç Gün Grace
Pain Remains I: Dancing Like Flames - Lorna Shore Shallow
- Archers (feat. Gabe Reasoner)
Sign Of Life - Motionless In White
The Summoning - Sleep Token Vore
- Sleep Token
What Lies Beneath - Breaking Benjamin
Willow - Taylor Swift

PROLOGUE

DEAN

On Yıl Önce

Bu gece, ilk intikamımı alıyorum. Altı ay boyunca yeni koruyucu ailemle yaşadım. Her hafta sonu sopa yiyerek ve ne kadar günahkar olduğumu söyleyerek geçen altı keyifli ay.

Onlara istediklerini verememem benim suçum değil. Her ne kadar herkes bana öyle olduğunu söylemeyi sevse de.

On altı yıl boyunca bana bir canavar, bir ucube, uzak durulması gereken biri gibi davranıldı.

Eugene ve Moira Fitz sevgi dolu, dindar Hristiyanlar gibi görünüyorlar ve sadece asi bir genci alarak biraz geri vermek istiyorlar.

Tanrılarına olan bağlılıklarının ne kadar derin olduğunu sadece ben biliyorum.

Onlara göre ben sadece ümitsiz bir vakaydım, kendi düşünce tarzlarına döndürecekleri biriydim. Beni eski püskü kıyafetlerimden çıkarıp düzgün, küçük bir düğme giydirdikten sonra her hafta sonu kilisede gösteriş yapacakları bir projeydim.

Beni ilk kez değiştirmeye çalıştıklarında, onlara *cehenneme gitmelerini* söyledim. Eugene yüzüme öyle sert bir tokat attı ki sehpaye çarptım. İşte o zaman küçük sırrımı keşfettiler. Neden beni değiştirmeye çalıştıklarından emin değilim.

Sanırım yetimhane benden kurtulmak istiyordu, bu yüzden bu bilgiyi kendilerine saklamayı düşündüler.

Orada öylece durdum, yanağımdaki kesikten kan damlıyordu ve tek bir damla bile gözyaşı dökmedim. Gözlerindeki iğrenmiş, korku dolu bakış bile acıtmadı.

O noktada umursamayı çoktan bırakmıştım.

Dışarıda bu kadar uzun süre hissiz kaldıktan sonra, vücudumu ele geçiren bir çürüme gibi derimin altına doğru ilerlemiş gibiydi.

Bu olaydan sonra, Tanrı'nın bana verdiği şeyi hissedememe günahımı telafi etmek için dua etmem söylendi. Eğer bunu yeterince uzun ve sert bir şekilde yaparsam, Tanrı beni affedecek ve bana acıyı geri verecekti.

Bana sorarsanız, acıyı bu kadar özgürce dağıtan berbat bir Tanrı var.

Gerçi dağıttığı o gün beni listeden çıkarmış gibi görünüyor.

Bu işe yaramayınca *Tanrı'nın isteğini* bana kendileri dayatmaya başladılar.

Tabii ki işe yaramadı. Hiçbir şey işe yaramaz.

Kendimi *normalleştirmek* için aklıma gelen her şeyi yaptım. Kendimi kestim, elimi kapılara çarptım, hatta kendi saçımı bile kopardım ama sanki tamamen hissizleşmiş gibiyim. Sadece bir insan kabuğu.

Normal olmanın ne eğlencesi var ki? Ağrısız bir hayatın bana verdiği kaosun tadını çıkarabilmek çok daha eğlenceli.

Duman kokusu beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Ateş duvarlara yayılmaya, perdeleri tutmaya ve odayı Şeytan'ın gurur duyacağı bir cehenneme çevirmeye başladığında sıcaklık beni sarıyor. "Tanrı'nın lütfu şimdi nasıl hissettiriyor?" Yatağın ayak ucundan soruyorum. Alevlerin uğultusu ve koruyucu ailemin çığlıkları kulaklarıma müzik gibi geliyor. Hayatımın bu iğrenç derecede trajik bölümünü sonlandırmak için güzel bir kreşendo.

Bana uzun süre işkence eden ve sonunda ayaklarımın dibinde duran baston gibi kırılgana kadar beynimi çarpıtan canavarlardan kurtulma planını yaparken, burada da hayatıma son vermeyi düşündüm.

Ama yaşanacak çok daha fazla eğlence varken neden yapayım ki?

Daha önce hiç öldürmedim, midemin buna elverişli olduğunu bilmiyordum ama burada alevlerin önümdeki yatağa bağlı çifti yiyip bitirmesini izliyorum. Tek düşünebildiğim *başka ne yapabilirim?*

Acınası hayatlarına kendi ellerimle son verirken çığlık atan geçmiş işkencecilerimin görüntüleri aklımdan geçiyor.

Sikim seğiriyor. *Bu çok garip.*

Burada çok uzun duruyorum, sığın çok yaklaştığını ve dumanın ciğerlerime ağır bir şekilde oturmaya başladığını biliyorum. Yine de gözlerimi bu berbat manzaradan ayırmak zor.

Ancak dışarıda sirenler çalmaya başlayınca kendimi hareket ettirebildim.

Evin geri kalanı aydınlanmaya başlıyor ve içeride kapana kısılmadan önce hızla ön kapıya doğru ilerliyorum.

Kapıyı açmadan önce bir an duruyorum ve kendimi bu geceki gösterinin bir sonraki bölümüne hazırlıyorum. Çoktan gözümü morarttım ve polisler anlatacağım hikâyeyi kafamda hazırladım. *Biri içeri girdi, beni bayılttı ve koruyucu ailemi bağladı. Yatak odalarını basarken uyandım ve onunla dövüşmeye çalıştım ama içtiği sigara ağzından düştü ve perdeler alev aldı. Kaçtı ve ben onu durdurmaya çalıştım ama kaçtı ve kimseyi kurtarmam için çok geçti.*

Sıcaklık sırtımı yalıyor ve omzumun üzerinden baktığımda ateşin parlak turuncu ışıltısını tam yüzümden görüyorum.

"Kahretsin," diye tıslayarak ceketimi çıkarıyorum ama artık çok geç. Ateş çoktan tenimi yakmaya başlamıştı.

Etimin yanık kokusunu alabiliyorum ve en ufak bir farkındalığım bile olmadan bedenimin yok olduğunu bilmek garip bir his. Her zaman gerçekten hissedebileceğim bir acı olup olmayacağını merak etmişimdir ama o küçücük umut kırıntısı da bu ev ve geçmişimin geri kalanıyla birlikte yanıp kül oluyor.

En azından şimdi onu küllerin arasında bırakabilirim.

t

AILLOA

I Telefonumun ekranındaki haritayı yakınlaştırdığımda, bulmaya çalıştığım hostele ait pin birkaç dakika önce kalan verilerimle birlikte kayboldu.

Bu, *bugünün daha ne kadar kötü olabileceğine* dair listemdeki şeylere bir yenisi daha eklendi.

Otobüsüm buraya gecikmeli geldi ve şimdi neredeyse gece yarısı oldu, bütün gün yediğim tek şey otobüs ucuz bir sandviçti. Üstüne üstlük, hava dondurucu soğuk olmaya başladı ve şehrin kabataslak bir bölgesinde kayboldum. Kot pantolonumun ve tişörtümün üzerine giydiğim hafif kapüşon, soğuğun tenime ulaşmasını engellemek için hiçbir şey yapmıyor. Fermuarı boynuma kadar çekiyorum ve çantamı karıştırıp giyecek başka bir katman bulmayı düşünüyorum ama

Buna karşı karar ver.

Karanlık bir sokakta yalnız bir kadın olmak için *hiç de iyi bir zaman değil, ne zaman oldu ki?* Bu yüzden ilerliyorum, varış noktamın hemen ileride olduğundan oldukça emin hissediyorum. Yine de yön duygum berbat ve insanların haritaları nasıl okuduğuna dair hiçbir fikrim yok, bu yüzden bildiğim tek şey ters yönde yürüyor olabileceğim. En azından iyimser olmaya çalışmalıyım. Geldiğim yoldan geri dönmenin bir anlamı yok, orada benim için hiçbir şey yok.

Telefonumun şarjı tehlikeli bir şekilde azalıyor ve GPS sürekli kesiliyor, muhtemelen her an tamamen bitebilir. İşe yaramaz cihazı çantamın yan cebine sokuyorum.

İleride konuşan insanların sesi dikkatimi çekiyor. Ya öldürülmek üzereyim ya da kötü şansım nihayet sona erdi ve bazı iyi insanlar bana doğru gösterecek. Eğer şans gerçekten benden yanaysa

sonra hostelde kalan diğer insanlar olacak ve ben gerçekten hedefime ulaşmış olacağım.

Parmaklar ikincisi için çapraz ya da değilse bile en azından hızlı bir ölüm için.

Web sitesindeki fotoğraflardan hostelin odaları harika değil, bu yüzden insanların neden gördüğüm yırtık pırtık şilteler yerine dışarıda takılmayı tercih ettiklerini anlayabiliyorum. Şehrin bu kısmı da pek dost canlısı değil, daha önce geldiğimde yol sormak zorunda kaldığım birkaç kişi gerçekten yardımcı olmadı.

Yine de evdekinden daha iyi. Uyumak için yumuşak bir yatağım olabilirdi ama günlük ödediğim ücrete değmezdi.

Babamın gittiğimi umursayıp umursamadığını ya da beni arayıp aramadığını merak ediyorum. Tamamen ortadan kaybolmuş değilim. Kısa da olsa bir not bıraktım, sadece *gidiyorum, bir daha beni görmeyeceksiniz ya da benden haber almayacaksınız* yazıyordu.

Hesabımdaki az miktardaki parayı otobüs biletleri ve bu hostelde bir hafta kalmak için kullandım, para çoktan bitti, bu yüzden bütün gece aramam gerekse bile burayı bulacağımdan eminim.

Tüm bu süre boyunca üç kişiyle aynı odayı paylaşmak zorunda kalacağım ama şehirde karşılayabileceğim tek şey bu. Diğer insanlarla vakit geçirme düşüncesi hem sinir bozucu hem de heyecan verici. Yeni köklerimi salmak için daha ucuz bir bölge seçebilir ve eve daha yakın kalarak otobüslere daha az para harcayabilirdim ama babamdan mümkün olduğunca uzak olmak istedim.

İşte buradayım, üşüyorum, açım ve hiçbir şeyim yok ama sonunda özgürlüğün tadına vardığım çok minnettarım.

İlerideki köşeye ulaştığımda, garip, ıslak bir tokat sesi duyuyorum ve ardından beni olduğum yerde durduran alçak inilti gelir.

Tanrım, burada seks yapan insanlar mı var?

Benim hiç deneyimim yok ve hiç porno izlemedim. Babam sürekli hakaret ederek ve kaderimde annem gibi bir fahişe olmak olduğunu söyleyerek beni bundan korkutmaya çalıştı. Annem ben onu hatırlayamadan öldü ama biliyorum ki babamın onun hakkında söylediklerinden herhangi biri doğru olsaydı annem yine de ondan daha iyi bir ebeveyn olurdu.

Yıllarca süren zihinsel istismarı sayesinde 18 yaşındayım ve hâlâ bakireyim. Bana söylediği doğru olduğu için saf kalmadım.

Hayır, bana zorbalık etme ve beynimi yıkama girişimleri etkisiz kaldı.

Biriyle seks yapma şansım olsaydı yapardım ama *hiçbir şey* yapma şansım olmadı. Okulda olmadığım zamanlarda

Benim odam.

Ters yöne gitmeliyim ama merak ayaklarımı ileri götürmeye devam ediyor. İnsanlar dondurucu soğukta, pis bir ara sokakta sevişecek kadar azarlar mı gerçekten? Eğer öyleyse onlar için iyi olur sanırım.

Spor çantamı omzumda daha yükseğe ayarlayarak başımı köşeden uzatıyorum. Eğer seks yapan biri varsa, içeri girip bölmek istemiyorum, sanırım yakalanırsam utancımından ölürüm.

Üç adam sokağın biraz aşağısında gölgeler içinde. Hostelden hiçbir iz yok, bir kapı bile yok, sadece kirli tuğla duvarlar ve çöplerle dolup taşan uzun zamandır unutulmuş çöp kutuları var. Bilmediğim bir şehrin köhne kenar mahallelerinde gerçekten kaybolduğumu fark ettiğimde küçük bir panik kıvılcımı omurgamdan aşağı akıyor.

Adamlardan biri yerde oturuyor, bacaklarını açmış, neredeyse uyuyormuş gibi arkasına yaslanmış. Böyle bir yerde uyuyabildiğine göre oldukça güçlü bir şey almış olmalı.

Diğer iki adam duvara dayanmış, en uzun olanı diğerini gömleğinden tutmuş. O kadar karanlık ki sadece siluetlerini ve uzun olanın yüzünü seçebiliyorum.

"Gerçekten arkadaşından daha uzun süre dayanmanı umuyordum ama sanırım bu gece eğlencem oldukça çabuk bitti, ha?" diyor uzun boylu adam, sesi beni yeni ve heyecan verici bir şekilde ürperten alçak bir mırıltı.

Geri adım attığında ay ışığıyla sıırıslıklam oluyor. Onun bu ışııkta ne kadar güzel olduğunu görmenin verdiği nefesi bastırmaya çalışıyorum ama sonunda köşede hafifçe tökezliyorum ve iki adamın kafası bana doğru geliyor.

Uzun adam tehlikeli derecede yakışıklı. O kadar uzun ki, o duvara yapışmış ben olsaydım başımı kaldırıp bakmam gerektiğini biliyorum.

Tanrım, keşke ben olsaydım.

Bırakın böyle tutkulu bir şekilde duvara yaslanmayı, daha önce hiç bir erkeğin elini bile tutmamıştım.

Vücudu ince ama atletik yapılı, kıyafetlerini mükemmel bir şekilde dolduruyor. Dar, siyah bir kot pantolon ve koyu renk deri bir ceket. Yan profili keskin hatlarıyla yeterince zarıftı ama şimdi doğrudan bana baktığı için delici bakışları beni çarpıyor.

Alnından sarkan simsiyah saçlarının altından parlak mavi gözleri görünüyor. Bana bakarken yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor.

vahşi bir hayvana aitmiş gibi görünüyor. Avının derinliklerine batırmaya hazır dişleri ve pençeleri olan bir hayvana.

Bana bakışının kaçmamı sağlaması gerekirdi ama ayaklarım olduğum yerde donup kaldı. Korkudan mı yoksa başka bir şeyden mi, emin değilim.

Mırıldanırken başını yana eğiyor, "Burada neyimiz var? Ara sokaklarda sinsice dolaşan sevimli, küçük bir kedicik mi? Saklanmana gerek yok. Gel de eğlenceye katıl." El sallayarak beni yanına çağırıyor ve elinde bir şey parlıyor.

Keskin görünümlü bir bıçak ay ışığında parlıyor ve buradan bile ne kadar kanla kaplı olduğunu görebiliyorum.

Sonra önümdeki tüm sahne netleşiyor.

Yere yığılmış olan adam ölmüş ya da ölmek üzere, bacaklarının etrafında kan birikiyor ve karnı kanlı bir bağırsak yığını halinde kucağına dökülüyor. Çılgılık atıyorum ve kusmamak için elimi hızla ağzıma bastırıyorum.

"Polis çağırın!" diye bağılıyor duvara yaslanmış adam ve dikkatim tekrar ona ve mavi gözlü adama yöneliyor.

İkisi de kan lekeleriyle kaplı ama bir şekilde bunların hiçbirinin bıçağı tutan adama ait olmadığını biliyorum.

Hâlâ o geniş sırtışıyla bana bakıyor ve bıçağı tuttuğu eli sanki bir sonraki hamlesinde beni deşmek istiyormuş gibi seğiriyor. Bu düşünce beni korkutuyor ama olması gerektiği kadar değil.

Bana baktığı her saniye bedenim canlanıyor. Sanki bir çekim var ve ellerinin tenimde dolaşmasına ve dişlerinin beni işaretlemesine izin vermek için ona doğru hareket etmem gerekiyor.

Hayır. Kendimi o karanlık düşünceden kurtarıyorum ve olduğum yerde kalıyorum.

"Buraya gel, küçük kedicik, seni görmeme izin ver." Sesi bana anlamadığım bir şey yapıyor. Doğaüstü şeylere inansaydım onun bir vampir ya da onun kadar ölümcül bir şey olduğunu düşünürdüm ama burası gerçek dünya. Canavar falan yok, sadece kötü insanlar var.

"O öldü, onu sen öldürdün," diyorum, neredeyse hissiz bir şekilde.

"Öyle görünüyor, değil mi?" diye sırtıyor, sanki bütün bunlar onun için eğlence ve oyunmuş gibi.

"Onu neden öldürdün?" Soruyorum, sesim küçük ve titrek. Belki de düşündüğüm kadar acımasız bir katil değildir, kendini savunuyor olabilir.

Kaşlarını indiriyor ama sırtışı kaybolmuyor. Başını diğer tarafa eğdiğinde, beni tepeden tırnağa süzüyor ve yemin ederim bir parıltı oluyor

Gözlerinde aç bir şey var, sanki *sadece* beni öldürmek istemiyormuş gibi.

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve soğuk gece havasında bile vücudum ısınıyor. İçimde dikkat çekmek için savaşılan çarpık duyguları görmezden gelmeye çalışıyorum.

Koşup yardım bulmalıyım. Yeterince hızlı olursam en azından diğer adamı kurtarabilirim. Dayak yemiş gibi görünüyor ama arkadaşının aksine tüm organları hâlâ vücudunun içinde.

"Sana onu zevk aldığım için öldürdüğümü söylesem çığlık atar mıydın?" diye soruyor, sesi birden boğuklaşıyor. Ses çıkarmamak için dudağımı ısıyorum ve başımı sallıyorum. Bu işten canlı çıkmak için sessiz kalmam gerekiyorsa, bunu yapabilirim. "Göreceğiz bakalım."

Gözlerini benden ayırmadan bıçağı sağına doğru savuruyor ve bıçak adamın boynunun yan tarafına saplanıyor.

Geri çekilmeye başladığımda ayaklarım birbirine dolanıyor ve tökezleyerek sırt üstü düşüyorum. Ben çığlık , adam diğer elini bıçağın sapına koyuyor ve bıçağı sürükleyerek adamın boğazını o kadar derinden kesiyor ki, boğuk çığlıkları tamamen kesiliyor. Vücudu yere düşüyor, gözleri geniş ve cam gibi. Eğer içinde biraz yaşam kaldıysa bile, yaradan betona akan kanın hızına bakılırsa birkaç saniye içinde yok olacaktır.

"Biraz eğlenmek ister misin?" diye soruyor adam, kana bulanmış bıçağı parmaklarının arasında döndürerek. Her konuştuğunda içim düğüm düğüm oluyor sanki. Ayağa , çantamı kapıyorum ve kayışını omzuma sıkıca tutuyorum.

Neden koşmuyorum ki? İçim yanıyor olsa da vücudum tamamen donmuş durumda.

Ne dediğini anlamaya çalışıyorum ama başım dönüyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

Bana doğru adım atıyor, bıçak yanında sallanıyor. "Seni öldürmeden önce burada onların kanıyla becerebilirim *ya da* kaçabilirsin. Seçim senin, ama bir şartım var." Artık o kadar yakın ki, nefesi yüzümü okşuyor ve üzerindeki başka bir şeyle karışmış bakırımsı kanın kokusunu alabiliyorum.

Nefesimi tutuyorum, onu içime çekmemeye çalışıyorum.

"Ne olursa olsun benim için çığlık atmalısın. Peki ne olacak, küçük kedicik?"

Koş.

Çığlık

at.

Beynimde kayıtlı görünen tek kelimeler bunlar. Kertenkele beynimin yapıştığı en temel içgüdüler. Kaçmam gerekiyor ve içimden kopup gelen, boğazımı yırtan çığlığı durduramıyorum.

Adamın gözleri büyüyor ve burun delikleri korkumun kokusunu alıyormuş gibi açılıyor.

Vücudum sonunda beni dinlemeye başlıyor ve ondan uzaklaşıyorum, geldiğim yere geri koşuyorum. Bacaklarım olabildiğince hızlı hareket ediyor ama çantam omzumdan kaymaya devam ediyor. Onu tutmaya çalışıyorum, sahip olduğum çok az şey bu çantanın içinde ve onu istemiyorum. Ama eğer bırakmazsam hayatımı kaybedebilirim. Sonunda kolay bir karar. Geceyi canlı geçirmem için küçük bir fedakarlık.

DEAN

J Tam da sıkıntıdan öleceğimi hissetmeye başlamıştım ki, o çıkageldi. Küçük bir başıboş, köşede pusuya yatmış, kocaman meraklı gözlerle beni izliyordu. Küçük nefesi onu ele verdi.

Çılgılık atacağını ya da kaçacağını sandım ama gözleri bana yapışmıştı. Dehşet içinde kaçmak yerine doğruca yanıma gelmek ister gibiydi.

Onun kıyafeti benim tamamen siyah kıyafetimle büyük bir tezat oluşturunuyordu, onunki tatlı ve . Fermuarlı açık mor kapüşonu onu benden gizliyordu ama kıvrımlarını gösterecek kadar dardı ve yumuşak kalçalarını mükemmel bir şekilde saran açık mavi kot pantolonu vardı. Daha önce hiçbir şeyi sevimli bulmamıştım. Bir insanın kıyafetine hiç dikkat etmemiştim ama onda ilgimi çeken bir şey vardı.

Ne yaptığımı fark ettiğinde, büyük kahverengi gözleri daha da büyüdü, ay ışığı gözlerine doldu ve beni derinliklerinde yakaladı. Sessiz kalmaya çalışırken küçük çenesi korkudan titriyordu ama bunun için çok geç küçük kedicik, dikkatimi çoktan çektin.

Tabutuna son çiviye çakan çılgınlardı. Duvarlardan sekip kulaklarımda güzelce çınladılar. Şimdi onun peşinden koşarken hala yankılarını duyabiliyorum. İşimi bitirmek şimdilik bekleyebilir, *onu* kaçırma şansım yok.

Ona bir avans veriyorum ve görüş alanımdan çıkana kadar izliyorum, sonra da peşinden koşuyorum. Hedeflerimin çoğu benden kaçır ve çoğu hazırlıksız yakalanmadıklarında mücadele eder ama bu öyle bir şey gibi gelmiyor.

Sikim fermuarımı zorluyor, onu gördüğümde beri sertleşti. Her adımda malzemeye sürtünüyor ve hislerimi artırıyor.

Kahretsin, gece bitmeden onun içinde olacağım. Onu öldürmeden önce amının sikimi boğduğunu hissetmeliyim.

Ona yetiştiğimde çantasını bırakmak için yavaşladı ve nefes nefese kaldığını duyabiliyorum. Sadece birkaç adım sonra benim olacak. Çantanın üzerinden atlıyorum ve botlarımın yere çarpma sesi onun küçük bir çığlık atmasına neden oluyor, sadece benim için.

Geriye bakıyor, gözleri korkudan irileşmiş ve benden uzaklaşmaya çalışıyor ama artık çok geç. Onu çoktan yakaladım.

Kollarım onu sararak yanlarına sabitliyor ve öne doğru yuvarlanıyoruz. Bir elimle boğazını tutup göğsüme yaklaştırmak, diğer elimi önden uzatarak yüzünü yere çarpmasını engelliyorum. Böylesine güzel bir yüzü daha gelirken neye benzediğini bile görmeden mahvetmek utanç verici olurdu. Belki de gelmesini sağlayarak kendim mahvedebilirim. Ondan kurtulmadan önce ona yapabileceğim o kadar çok şey var ki. Eğlenilecek çok şey var.

Boğazını sıkıca tuttuğumda nabzının parmak uçlarımda attığını hissedebiliyorum, düzensiz bir vuruş sikimin seğirmesine neden oluyor. Onu sırt üstü çevirecek kadar bırakıyorum. Bana bakarken nefesi kesilmişti, gözleri donmuş ve bana sabitlenmişti.

"Yakaladım seni," diyorum soluk soluğa, kibrimin tüm izleri kısa bir an için kayboluyor ve onu öylece içime çekiyorum. Kestane rengi saçları başının etrafında çılgınca savruluyor, bir tutamını yüzüne sürüyorum ve dudakları titreyerek aralanıyor. Koyu kahverengi gözleri, yumuşak, yuvarlak yanaklarını çizen gözyaşlarıyla parlıyor.

Kendime engel olamıyorum.

Daha da yaklaşıyorum ve dilimi yanağından yukarı sürükleyerek teninin tuzluluğunu tadıyorum. "Benim için çığlık atmalısın, küçük kedicik." Korktuğu çok açık ama yüzeyin altında başka bir şey daha var. Tam olarak ne olduğunu öğrenmek için onu kesmek istiyorum ama burada bunun için zaman yok.

Onu şimdi becerip öldürmeli ve cesedini eve giderken atmalıyım ama gecemizin bu kadar çabuk bitmesini istemiyorum. Nedense hızlı bir sikiş yeterli gelmiyor.

"Lütfen bırak beni, yemin ederim polise gitmeyeceğim, gördüklerimi kimseye anlatmayacağım," diye fısıldarken altımda kıvrılmaya başladı.

serbest kalmak. Kalçaları sikime sürtünerek beni inletiyor.

Eğer böyle devam ederse, onu becermek için eve gidene kadar bekleyemeyeceğim.

"Seni tatlı, küçük şey. Kimseye bir şey söylemeyeceğini biliyorum ama seninle işim henüz bitmedi." Onu giysilerinin yakasından tutarak ayağa kalkıyorum ve o benimle mücadele etmeden ya da kaçmaya çalışmadan önce eğilerek onu omzuma alıyorum.

Kokusu yumuşak bir esinti gibi üzerime siniyor, *lavanta ve bal*. Kahretsin, tadı çok tatlı olacak.

Alabama doğru giderken çantasını aldım. Yol boyunca tekmeliyor ve çığlık atıyor. Birileri onu duyabilir ama duysalar bile şehrin bu kısmında kimsenin yardım etmeyeceğini biliyorum, ayrıca korkusunu kadar hoşuma gidiyor.

Benimle ne kadar savaşırsa savaşınsın, bana zarar veremeyecek. Ama içimde uzun süredir uykuda olan bir şeyi harekete geçiriyor, incinmenin ve kanamanın nasıl bir his olduğunu bilme ihtiyacını.

"Pençelerini istediğin kadar kullan küçük kedi, ama unutma, kaçmaya çalışırsan topuklarındaki tendonları kesebilirim. Tırmalamaya devam edersen tırnaklarını teker teker sökebilirim. Konu insanların canını yakmak olduğunda nasıl yaratıcı olunacağı konusunda çok deneyimim var."

"Sen delisin!" diye hıçkırarak sırtıma vuruyor.

"Fark ettiğin için teşekkür ederim," diyorum onu arabamın bagajına atarken. Homurdanarak sırt üstü yere ve hemen dışarı çalıştı ama ben eğildim, karnına bir diz koydum ve bir elimle boğazını tuttum.

"Ne kadar çok dövüşürsen benim için o kadar iyi olur."

"Sen hastasın!" diye yüzüme tükürüyor ve ben gülümsüyorum. Sonra kaderine boyun eğmiş gibi hareketsiz ve solgun görünüyor. Gözyaşları duruyor ve garip bir sakinlik çöküyor üzerine.

İçimde bir şeyler değişiyor, sanki bir düğme çevrilmiş gibi, yeni his her neyse anlamıyorum ama onu öpmek için karşı konulmaz bir dürtü duyuyorum. Bunu görmezden geliyorum ve onu zapt etmeye odaklanıyorum. Sandığımdan aldığım iple önce bileklerini, sonra ayak bileklerini bağlıyorum ve kısa bir bant arayışından sonra ağzını bantlıyorum. Her ne kadar onu eve kadar dinlemek istesem de yakalanma riskini göze alamam.

O benim.

Bagajı üzerine kapattığımda protesto çıgıkları yeniden başlıyor. Sürücü koltuğuna geçip hızla eve gitmek için can atıyorum ama işi bitirmek için öldürdüklerimin fotoğrafını çekmem gerekiyor.

Çantasını arka koltuğa attıktan sonra koşarak olay yerime döndüm ve cesetleri birbirlerini öldürmüşler gibi görünecek şekilde düzenledim. İşinin ehli herhangi bir dedektif durumun böyle olmadığını hemen anlayacaktır ama müvekkilim bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu. İş basitçe kanlı hale getirmek, olay yerini düzenlemek ve cesetleri bulunmaları için bırakmaktı. Aldığım en basit taleplerden biriydi.

Kiralık katil olarak çalışmak benim için kolay bir iş, zevk aldığım ve çok iyi para kazandıran bir iş. Birisi kanlı bir şekilde yapılmasını istiyorsa, bu işteki en iyilerden biriyim. Temiz öldürme talepleri nadirdir ve onları sadece bir şey için hızlı nakit paraya ihtiyacım olduğunda kabul ederim.

Beni bağlayacak bir şey kalmadığından emin olmak için olay yerini bir kez daha taradıktan sonra, eve kısa bir yolculuk yapmak için arabama geri dönüyorum. Benim için uygun olan bu iş eve yakındı ve iyi ki kabul etmişim. Eğer onu almak için orada olmasaydım, kim bilir küçük kediciğim kendini nasıl bir belanın içinde bulabilirdi.

Onun o iki adam ya da başka biri tarafından bulunacağı düşüncesi içimde bir tür öfke birikmesine neden oluyor.

Tuhaf. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, sonra yine daha önce hiç anlamsız bir şekilde becermek amacıyla kovalayacak ateşli bir tanığım olmamıştı.

S

AILLOA

I Psikopatın arabasının bagajında ne kadar kaldığımdan emin değilim, ama durduğumuzda ve arabayı açtığında hala geceydi, bu yüzden o kadar uzun sürmüş olamaz. O zaman hâlâ şehirde olmalıyız.

Bu bilgiyi bilmek bana çok iyi geliyor.

Boğuk çığlıklarımın beni hiçbir yere götürmediğini fark ettiğimde, karanlıkta tek başıma geçirdiğim zamanı sakinleşmeye çalışmak ve bundan kurtulmak için bir plan yapmak için kullandım, ki şu an itibariyle hala mevcut değil.

Bir an sessizce birbirimize bakıyoruz, beni mikroskop altındaki bir numuneymişim gibi incelerken başını yana eğiyor. Sonra sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kucağına alıp evine kadar taşıyor.

Kollarının ve sert göğsünün bana nasıl hissettirdiğine ya da ne kadar sıkı kavradığına odaklanmamak için elimden geleni yapıyorum. Daha önce başka bir erkek tarafından hiçbir şekilde dokunulmamış olmam, onun ilgisinden hoşlanmama neden olmamalı. Bunun yerine etrafıma odaklandığım için beni durdurmuyor, ki bunun geleceğim için iyiye işaret olmadığını hissediyorum.

Arabası, yürüdüğümüz büyük evden ayrı olan iki kapılı bir garajın dışına park edilmiş. Kolunun arkasından uzun araba yolunu görebiliyorum; bu yol devasa bir metal kapıya ve evi bir kale gibi saran yüksek taş duvara açılıyor.

Ondan kaçmayı başarsam bile, tırmanma şansım yok. Eğer zamanımı bekleyip kilidi açmanın bir yolunu bulabilirsem o zaman bir şansım olabilir. Aksi takdirde, beni burada ne kadar tutmaya karar verirse versin, burada kapana kısılmış durumdayım.

Dudağım zonklamaya başlıyor ve bandın arkasından çok sert ısırıldığımı fark ediyorum, acı beni topraklamaya yardımcı oluyor gibi görünüyor. Yine de kanın tadını yutmak midemi bulandırıyor.

Daha önce beni yere yatırdığında kısa bir an için kaybolan tembel sırtışı yüzüne geri döndü.

Bir parçam o zaman da onu öpmek istiyordu, şimdi de istiyor. Dudağında bir yara izi var, derin bir oyuk ve kendimi sürekli ona bakarken buluyorum, parmaklarımla ve dilimle dokunmak istiyorum. Düşüncelerimden sıyrılıyorum ve karnımın alt kısmındaki garip ısıyı görmezden geliyorum. Bu adam bir katil ve adam kaçıran biri. O adamlara yaptığı iğrenç şeyler yakında benim de başıma gelecek.

Bir hıçkırık kaçarken ve gözyaşlarım geri gelmeye başlarken ondan uzağa bakıyorum. Beni kapıya doğru son birkaç adımı taşırken, nerede olduğumu saklamaya odaklanıyorum. Evin dışı modern görünüyor ve ön kapıyı içerisinin de aynı olduğunu görüyorum. Her şey steril beyaz ve açık gri renklerle dekore edilmiş. Tam bir seri katil havası. Acaba renkleri kendisi mi seçti? *Ben ne düşünüyorum ki?* Onu evcilleştirmek muhtemelen beynimin beni her şeyden koruma yolu, böylece zihinsel bir çöküş yaşamayacağım.

Vücudum adrenalinle titriyor ve bundan sonra ne olacağını her düşündüğümde kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyorum.

"Oynamak istemiyor musun, küçük kedicik? Artık benimle kavgaya etmiyorsun." Ön kapıdan koridorun hemen aşağısındaki bir kapının kilidini açarken onu görmezden geliyorum. İçerideki ışık otomatik olarak yanıyor ve bodruma dar bir merdiven ortaya çıkıyor.

Damarlarımda soğuk bir panik dolaşıyor. Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama kolları beni çok sıkı sarıyor ve parmakları acıyla derime batıyor. Bileklerim birbirine bağlıyken yüzünü tırmalıyorum ama gözünü bile kırpmıyor.

"Eğer o pençelerle beni kör edersen, seni merdivenlerden aşağı atabilirim," diyor sakince. Haklı olduğunu biliyorum ama durmuyorum. Düşerken boynumu kırması, benim için planladığı şeyden daha iyi olurdu.

Ona karşı koymaya devam ediyorum ve o iç geçiriyor, "iyi." Beni tutuşunu gevşetiyor ve havaya fırlatıyor. Karnım hareketten dolayı şişerken bandın arkasından çığlık atıyorum ama kollarına geri dönmeden önce sadece bir saniyeden daha kısa bir süre havada kalıyorum. Göğsüne sıkıca yapışıp parmaklarımı gömleğinin kumaşına geçirirken yüzümü omzuna bastırıyorum, ceketinin serin derisi tenimi rahatlatıyor. Derin kahkahası göğsünden benimkine doğru gürliyor.

"Piç kurusu," diye mırıldanıyorum ama kelimeler karmakarışık. Yine de anlamış olmalı çünkü daha sert gülüyor.

Alçalırken gözlerimi sımsıkı kapalı tutuyorum, sonra yerin düzleşmeye başladığını hissettiğimde yukarı bakıyorum.

Bodrum bundan başka bir şey değil. Normal bir bodrum. Zincirlerin ve işkence aletlerinin olacağını düşündüğüm yerde sadece saklama kutuları ve duvarlara yaklaştırılmış toz örtüleriyle örtülü mobilyalar var.

Beni odanın diğer tarafındaki bir kapıya götürüyor ve anahtarlarıyla kapıyı açıyor.

Oda çok küçük, gerçek bir odadan çok bir depoya benziyor. Yiyecek kutuları ve diğer temel ihtiyaçlarla dolu raf üniteleri alanın çoğunu kaplıyor. Sanırım eğer bir katilseniz her hafta markette yüzünüzü göstermek istemezsiniz.

Beni köşedeki yere oturtuyor ve kaşlarını çatarak etrafına bakınıyor. "Daha önce hiç misafirim olmamıştı. Muhtemelen bazı şeylere ihtiyacın olacak" diyor, sanırım benden çok kendi kendine.

Burada esir tuttuğu tek kişi olduğum için ne hissedeceğimi bilemiyorum.

Bu normalde istismar etmek için kız kaçırmadığı anlamına mı geliyor? Muhtemelen yakışıklılığı sayesinde istediği her türlü rızaya dayalı seksi elde ediyordur, ama yine de insan ilişkileri konusunda pek iyi olduğu söylenemez.

"Onur duyduğum," diye kendi kendime alaycı bir şekilde mırıldanıyorum. Önümde çömeliyor. Elini uzatıp hızlı bir hareketle dudaklarımdaki bandı yırttığına duvara yaslanıyorum.

"Ah anasını-" Dudaklarım yanarken bağıryorum. Onları dilimle ıslatıyorum ve acı hafif bir karıncalanmaya dönüşmeye başlıyor.

"Acıdı mı?" diye soruyor, rahatsız edici bir ilgiyle ağzıma bakıyor.

"Cehenneme git," diye bağıryorum, arkasına bakmaya çalışırken bakışlarından kaçıyorum. Onu geçmek için fazla yer yok ve uzuvlarım bağlıyken daha da az şansım var.

"Birazdan dönerim," diyor ve ben daha bir şey deneyemeden gidiyor.

"Kahretsin!" Kapıyı arkasından kilitledikten sonra çığlık atıyorum.

Boku yedim.

AILLOA

W beni esir alan kişi geri döndüğünde, artık ceketini giymiyordu ve sanki gözlerim ceketinin dar kesimini Tişörtünü ve göğsünü nasıl gerdiğini.

Kollarındaki yara izlerini fark ediyorum ve zihnim bu izlerin nasıl oluştuğuna dair türlü türlü nedenler üretmeye başlıyor. Sonra elindeki kovayı görüyorum. Onu ne için kullanacağımı bildiğim için midem bulanıyor. Eğer bana herhangi bir kolaylık sağlıyorsa, büyük ihtimalle bu gece beni öldürmeyecektir. Bu iyi bir şey, *değil mi?*

Kapının arkasındaki köşeye bırakıyor. "İstersen içinde bir battaniye ve biraz su var," diyerek omuz silkiyor ve elleri cebinde öylece duruyor. "Ne? *Teşekkür etmeyecek* miyim?" diye sırtarak ekliyor, ben ona ters ters bakarken.

"Siktir ," diye tıslıyorum dişlerimin arasından ve gülümsemesi genişliyor. "Bu bir sonraki bölüm."

Bana doğru adım attığında yüzüm düşüyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum, iple zor oluyor ama raflardan birine tutunmayı başarıyorum ve kendimi ayağa çekiyorum.

Tutabildiğim her şeyi ona fırlatmaya başladım. Böyle bağıyken bir şey yapmak şaşırtıcı derecede zor olduğu için teneke kutuların çoğu ısıkalıyor ama isabet edenleri sanki ona katı metal yerine lokum fırlatmışım gibi alıyor. Bir tanesi omzuna isabet etti ve kaşlarını kaldırıp kollarını göğsünde kavuşturarak öylece durdu. "Bitti mi?"

Bu adam ne kadar güçlü?

Bana doğru bir adım atıyor ve ben geri sıçramaya çalışıyorum ama tökezliyorum ve kendimi onun önünde dizlerimin üzerinde buluyorum.

Acı bacaklarıma vuruyor ama ona zayıflık göstermemeye çalışıyorum. Uzun parmaklarını saçlarımdan arasından geçirerek başımın arkasını kavıyor ve kafa derimin karıncalanmasına neden oluyor. Çıkıntısı önümde büyük ve sert duruyor. Ona bakmamak çok zor. Ya o ya da yüzü ve gözlerimiz kilitlenirse ne olacağından korkuyorum.

"Lütfen bunu yapma," diye yalvarıyorum ama ne zaman yalvarsam bundan hoşlanıyor gibi görüldüğünü çabucak öğreniyorum.

"Sikimi çıkar, küçük kedicik." Başımı sallıyorum ve saçlarımdaki tutuşu o kadar sertleşiyor ki saç tellerimin kafa derimden koptuğunu hissedebiliyorum. "Kayganlaştıracım yok, bu yüzden alacağın tek ıslaklık kendi tükürüğün olacak, eğer beni emmezsen kuru gireceğim."

"Bunu yapmayacağım!" Beni becerirken yırtacağı düşüncesi zaten yeterince tatsız ama önce ağzıma girmesi ve aktif olarak katılmam gerektiği fikri daha da kötü. En azından beni sadece kullanırsa arkama yaslanıp gerçekten burada değilmişim gibi davranabilirim.

"Keyfin bilir." Beni yanıma fırlatıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Ona tekme atıyorum ama ayak bileklerimi tutup acı verecek şekilde . Sonra pantolonunun arkasına uzanıyor ve önceki bıçağın aynısını çıkarıyor ama bu sefer bıçak temiz. Bir sonraki hamle için kendimi hazırlıyorum ama o sadece ipi kesiyor ve bıçağı arkasına bırakıyor.

"Ayak bileklerin çok kırmızı, sanırım seni çok sıkı bağlamışım." Parmağını iltihaplı çizgilerin üzerinde gezdiriyor ve irkiliyorum. Acıyor ama parmakları aynı zamanda rahatlatıcı bir his verecek kadar serin ki bu acıdan çok daha kötü. Bu adamdan hiçbir şekilde teselli bulmak istemiyorum.

"İyi mi kötü mü?" diye soruyor. Ondan uzağa bakıyorum, dokunuşunun ne kadar iyi hissettirdiğini bilmemesi için yüzümü saçlarımla koruyorum.

Ellerinin bacaklarımda gezindiğini hissediyorum, başparmakları bacaklarımdan arasından yayılan sıcaklığa yaklaşırken uyluklarımı okşuyor. Kot pantolonumun fermuarını açıyor ve iç çamaşırımla birlikte aşağı çekmeye başlıyor. Ona tekrar tekme atıyorum ama onları ayaklarımdan üzerinden geçirdikten sonra beni açmak için tüm ağırlığını dizlerime veriyor. Beni yere yapıştırırken uyluk kaslarım yanıyor ve titriyor.

Ellerimi amımın önüne koyarak onun görüşünden koruyorum ama o ellerimi kolayca başımın üzerine çekiyor.

Bıçağı göğsümde gezdirmeye başladı. "Bunun için hepinizi görmem gerek." Yakamı tuttu ve kıyafetleri parçalamaya başladı. Çığlık atıyorum.

Derimi kesmesini bekliyordum ama üzerimde tek bir iz bile bırakmadı.

"Sen gerçekten çok tatlı, küçük bir şeysin, Willow."

Adımı söylediğinde nefesim kesiliyor, ağzından çıkan ses beni şaşırtıyor. Çantamı karıştırmış ve kimliğimi bulmuş olmalı. Adını bile bilmediğim halde sanki buna hakkı varmış gibi her yerimi, mahremiyetimi ve bedenimi işgal etmesi doğru gelmiyor.

Elleri vücudumda dolaşp tüylerimi diken diken ederken ağlamaya başlıyorum.

"Şşşt şşşt şşşt," diye susturuyor beni, parmağını dudaklarıma götürürken. Onları sıkıca kapatıyorum ama bu onu eğlendiriyor gibi görünüyor. Parmağını dudaklarımın kenarında gezdiriyor, sert ve nasırlı bir his veriyor. Parmaklarının vücudumun her yerinde nasıl hissettireceğini hayal ediyorum ve ürperiyorum. Yavaşça daha da yaklaşımaya başlıyor. Sonra beni öpüyor.

Bana karşı itme gücüyle başım betona çarpıyor. Dili ağzıma girmek için ısrarcı ama ona direniyorum. Ta ki beni ısırma başlayana kadar. Köpek dişleri alt dudağımı kesiyor ve ağzım bir çığlıkla açılıyor.

Beni ilkel bir ihtiyaç gibi hissettiren bir şeyle öperken, onun tadı dışında her duyumun kontrolünü kaybediyorum.

Neden tadı bu kadar güzel olmak zorunda?

Sonunda onu ısırıyorum ama bu onu teşvik ediyor ve dillerimizde karışan kanımızın tadı ikimizi de inletiyor. Dilim ağzının derinliklerine doğru yol bulurken kendi aklına sahip gibi görünüyor ve onu sertçe emerken inliyorum.

Çekildiğinde nefes nefese kalıyorum ama hareket edemiyorum. İstenmeyen şehvetim beni felç etmiş gibi orada yatıyorum ve yüzünde o çılgın gülümseme tekrar patlayana kadar uzun bir süre ciddi bir ifadeyle yüzümü inceliyor.

Neden bu kadar güzel görünmek zorunda?

"Bu kadar içine gireceğini düşünmemiştim." Benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğundan emin değilim. "Daha önce hiç böyle bir tanıkla uğraşmamıştım. Belki seni bir süre yanımda tutarım. Sonra tekrar, kendimizi aşmaya başlamadan önce bu amın ne kadar iyi olduğunu görelim."

Beni öldürecek ve keşke şu işi bitirse. Ölüm bunların tadını çıkarmaktan çok daha iyi olurdu. Ne kadar yakışıklı olursa olsun

ya da bana ne kadar iyi hissettirdiğini bilmiyorum ama az önce birini öldürdüğünü gördüm. Bu çok yanlış.

Dudakları kulağıma degecek şekilde eğiliyor ve fısıldıyor: "Yine de ölü kızlar masal anlatmaz."

"Lütfen, bunu uzatma. Eğer beni öldürecekse, lütfen çabuk ol! Lütfen!" Gözyaşlarımın arasından yalvarıyorum.

Oturuyor, ağırlığı üzerime biniyor ve şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

"Merak etme küçük kedicik, önce çok eğleneceğiz. İyi yapacağıma söz veriyorum." Pelvisini çıplak amıma doğru itiyor ve kotunun sert kumaşı klitorisime sürtünüyor. İnliyorum ve kalçalarımı döndürüyorum, zihnim ondan uzaklaşmamı söylüyor ama muhtaç bedenim daha fazla sürtünme istiyor.

Kot pantolonunun fermuarını duyuyorum ve sonra büyük ve sıcak bir şey amıma bastırıyor. Süngerimsi başıyla klitorisime masaj yaptığı giriş yerimden yukarı doğru ilerliyor. Kalçalarım daha fazla dokunuş için yukarı doğru hareket ederken başım geriye yuvarlanıyor.

"Bekle, lütfen!" Bağlanmış ellerimle gömleğinin önünü tutarak boğuldum.

"Emin misin? Seni boşaltmamı istemiyor musun?" Dilimi ısırırken başımı sallıyorum, vücudum ne kadar istese de evet diyemiyorum.

Sikini tekrar girişime doğru hareket ettirdiğinde bunu hissediyorum. "Bir sır bilmek ister misin?" diye fısıldıyor kulağıma. Onu susturmaya çalışıyorum ama varlığı o kadar güçlü ki tüm duyularımı ele geçirmiş durumda. "Zaten ıslaksın."

"Hayır, ben-," diye haykırmaya başlıyorum ve aynı anda içime doğru itiyor.

Dişlerini sıkarak, "Siktir, çok sıkıdır" derken yavaşça başlıyor. Tam olarak ne zaman acıdığını söylemeni istiyorum, tamam mı?"

Kendimi başımı sallarken buluyorum ve "O zaman duracak mısınız?" diyorum. Biraz daha içeri iterken nefes nefese kalıyorum. Zaten canım yanıyor ama bunu ona söylemek için beynimle ağzımı bir türlü bir araya getiremiyorum.

İçimi doldururken yanan, gerilen bir acı var ama bu başka bir şeye dönüşüyor. Klitorisim zonkluyor ve o sürtünmeyi tekrar istiyorum. Tam olarak ne kadar derine inebileceğini ve onun tarafından tamamen doldurulmanın nasıl bir his olacağını bilmek istiyorum.

İlk öpücüğümün ya da ilk seferimin böyle olmasını istememeliydim.

Bana gülümsüyor ama yolun geri kalanını içeri iterken hiçbir şey söylemiyor. Bekâretimi alırken içimde bir ateş patlıyor sanki. Kör edici, sıcak

Beni içten dışa sararken inanılmaz hissettiren bir ateş. Kendini içime gömerken amım onun etrafında titreşiyor. Henüz hepsini alıp almadığımı görmek için bakmak istiyorum ama beni parçaladığı için ona memnuniyet vermek istemiyorum.

"Acıyor," diyorum, onun sempatisini kazanmayı umarak.

"Seni parçalara ayırıyormuşum gibi mi hissediyorsun? Bilmem gerek Willow, bana acının nasıl bir his olduğunu söylemen gerek," diyor başını geriye atarken, çekiliyor ve yavaşça içime girip çıkmaya başlıyor.

Islanmaya başladığımda ve amım onu biraz daha kolay aldığında her seferinde daha az acıyor. Sanki aynı anda hem çok fazla hem de yeterli değil. Durmasını istiyorum ama aynı zamanda daha derine inmesini de istiyorum. Onu her yerimde, içimde ve dışımda hissetmek istiyorum.

Tek söyleyebildiğim "Çok fazla," oldu. Beni öpmek için eğiliyor, başımı çeviriyorum ama çenemi tutuyor ve beni onu öpmeye zorluyor. Gözyaşlarım dökülüyor ve öpücüklerinin arasında onları yalıyor.

"Beni öyle sıkı kavırıyorsun ki. Daha önce kimse seni bu kadar iyi sikti mi?"

"Bunu neden yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Dilini boğazımdan göğüslerime doğru sürüklüyor. "Çünkü sana sahip olmak zorundaydım." Bir meme ucumu emiyor, sonra "sikimin üzerinde, ağzımın içinde nasıl hissettiğini bilmem gerekiyordu" diyor. Diğer meme ucuna geçiyor ve "*ihtiyacım* var" diye eklemenden önce emiyor. Sonra sertçe ısırıyor ve ben çığlık attım. Beyaz sıcak acı içimden geçiyor ama bacaklarımın arasında sıvı ısı gibi hissettiren bir şeye dönüşüyor ve daha fazlasını istiyorum.

Bıraktığında sadece göğsümün daha fazlasını ağzına alıyor ve tekrar ısırıyor. Vücudum yoğun acıdan kıvranıyor ama amım onun uzunluğunun etrafında titremeye başlıyor ve ne kadar istesem de bunun ne kadar iyi hissettirdiğini inkar edemiyorum.

Aman Tanrım.

Gelemem, gelemem!

"İşim bittiğinde her santimin benim tarafımdan işaretlenmiş olacak. Polislerin kaç ısırik aldığını tespit edebilecekleri hiçbir şey kalmayacak."

Geri çekiliyor ve tenimde bıraktığı kızgın ısırikları ve dişlerindeki taze kanı görüyorum.

Hâlâ sert olan sikini yavaşça içimden çıkarıyor ve bedenim titriyor. "Kanaman var," diyor şaşkınlıkla.

Ne söyleyeceğimi ya da nasıl hissedeceğimi bilemeden donup kaldım.

Sonra gözlerinde aç bir heyecanla bana bakıyor. "Bana bakire olduğunu söylememiştin. Senin ilkin olmamı mı istedin bebeğim? Benim için çok tatlı bir hediye, gururum okşandı."

Bir şeyler söylemek için kekeliyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Vücudum ve o kadar sıkı sarılıyorum ki, boşalamazsam kopacağımı düşünüyorum ama bunun düşüncesi gözlerime daha fazla yaş getiriyor. Bundan zevk almamalıyım ama vücudumun ona verdiği tepki ve yaşattığı acı daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Daha fazlasını istememeliyim.

"Bana söylemeliydin, sana daha yumuşak davranırdım."

"Hayır, yapmazdın!"

"Evet, muhtemelen haklısın." Tekrar içeri dalıyor ve sırf tutunacak bir şey olsun diye gömleğine tutunuyorum. Tırnaklarım ince kumaştan göğsüne doğru kıvrılıyor ve o aşağı bakıp gülümsüyor.

"İşte böyle küçük kedicik, ben seni güzelce ve derinlemesine becerirken pençelerini bana tutunmak için kullan." İticileri hızlanıyor ve klitorisim sikişin üstündeki kaslara sürtünmeye devam ediyor. Her an boşalacağımı biliyorum, umarım benden önce bitirir.

Yüksek sesle inliyor, zevk aldığı için yüzü gevşiyor. "Beni çok iyi alıyorsun. Bu güzel, küçük deliği kullanacak tek kişinin ben olduğumu bilmek seni tahrik ediyor mu?"

Ondan nefret ediyorum, ondan çok nefret ediyorum, bulanık, gözyaşı dolu gözlerle ona bakarken kendi kendime düşünüyorum.

"Boşalacağım, küçük kedicik, boşaldığımda beni sıkıca kavramana ihtiyacım var." Başımı sallıyorum ve burada olmaktan başka bir şey düşünmeye çalışıyorum ama zihnim ondan ve bedenimle kurduğu bağlantıdan uzaklaşmıyor.

Gerginleşmeye başlıyorum ve o da bunu hissediyor. "İşte bu bebeğim, benim için gel," diye mırıldanıyor, içime daha hızlı ve daha sert pompalarken, parmakları kalçalarımın o kadar sert giriyor ki, beni mahvetmesi için bir oyuncak gibi yerinde tutarken morluklar bırakacağından eminim.

Başımı tekrar sallıyorum, "Hayır! Yapmayacağım! Ben-ahh!" Gözlerine bakmak gibi ölümcül bir hata yaptığımda çığlık atıyorum ve tüm vücudum yanıyor, kalçalarım onu daha fazla içime almak için soğuk zeminden kalkıyor ve amım onu sıkıca tutuyor.

"*Sik sik sik!*" diye bağılıyor ve içime derinlemesine boşalırken kalçaları düzensiz bir ritim tutturuyor.

Çekip gittiğinde, zevkin etkisi geçtiği için acı geri gelmeye başladığında ırkiliyorum. Aleti hâlâ dışarıdayken topuklarının üzerinde geriye doğru otururken kendimi ondan uzaklaştırıyorum. Yumuşasa bile hâlâ büyük. Kan ve döl izleriyle kaplıydı. Amım hiçbir şeyin üzerine bastırmıyor, boşalması içimden sızmaya başlıyor ve yeni bir aşağılanma dalgası içeri giriyor.

"Prezervatif kullanmadın."

"Hayır, seni çiğ çiğ sikmek zorundaydım, küçük kedicik," diyor parmaklarını dağınık saçaklarının arasından geçirirken ve altında bir yara izi görüyorum. Sonra sikini parçalanmış kıyafetlerime siliyor, sonra da bir kenara koyuyor.

"Ama-," diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Endişelenme, bebek sahibi olacak kadar uzun kalmayacaksın ve temiz olduğumdan eminim." Bana tüylerimi diken diken eden bir bakış atıyor ve ben daha çok hıçkırıyorum. Acımı görmemesi için yüzümü dizlerime bastırıyorum ve bundan zevk alıyorum. Ayak sesleri geri çekilmeden ve kapı kilitlenmeden önce bir süre orada kaldığını hissedebiliyorum.

Şimdi biraz mahremiyetim olduğu için zihnim parçalanıyor, oluşturmaya çalıştığım savunmalar ağlarken tamamen paramparça oluyor. Kendimi suçlamayacağım ve bunun olmasına izin verdiğimi söylemeyeceğim. Ama zevk almam için beni zorlamadı. Hepsi benim suçumdu.

DEAN

T Meğer evim sandığım kadar ses geçirmez değilmiş. Son bir saattir uyumaya ama tek duyduğum Willow'un ağlaması ve Çığlık atıyor. Dikkat etmezse ses tellerini yırtacak.

Bunu yapamaz. Onun sesini çok seviyorum, özellikle de sikimin üzerine boşalırken. Ona adımı söylemeliydim, o zaman çığlık atabilirdi.

Gerçekten boşaldığına inanamıyorum. Klitorisine dokunmadım bile ama yine de sikimle boşaldı. O zamandan beri duş alıyorum ama tenim hala kendi boşalmamdan ve ona tekrar dokunma ihtiyacı gibi başka bir şeyden dolayı uğulduyor.

Sürekli gürültü yaparak tüm dikkatimi dağıtmasa bile bu gece yine de zihnimi meşgul ediyor olacaktı. Onu takıntı haline getirmekten kendimi alıkoymalıyım. Adının ne kadar güzel olduğunu, altımda nasıl yayıldığını ya da onu her incittiğimde beni nasıl sıkıca kavradığını düşünmemeliyim.

Çığlıklar bana ninni gibi geliyor, şu anda lanet olası bir bebek gibi uyuyor olmalıydım, burada yatıp onu dinliyor ve içimdeki bu hissin ne olduğunu merak ediyor olmam değil.

Aşağı inip onu sonsuza dek susturabilirim ya da onu bir bıçakla veya sikimle tehdit edebilirim. Ama onu bir daha görürsem ne yapacağımdan emin değilim.

Onu asla almamalıydım. Ona söylediğim gibi, tanık bırakmam.

Öldürdüklerime o kadar dikkat ederim ki sorun olmazlar ama bir şekilde köşede sürünerek beni izliyordu ve biliyordum ki

gitmesine izin veremezdi.

Onun dar amını ve daha ona dokunmadan benim için ne kadar ıslak olduğunu düşünmek yerine, ondan nasıl kurtulacağımı planlamalıyım, ama nedense zihinsel bir engelim varmış gibi.

Onu öldürmeyi hayal edemiyorum.

Onu boğmayı ya da kesmeyi hayal etmek kolay, ama kafamdaki her senaryo onun hayat dolu gözlerle sikime boşalmasıyla bitiyor.

Lafı açılmışken, piç kurusu hala yatmadı. Onu becerdikten sonra bile onu tekrar almak istedim ama onu temizlemek ve onu ele geçirmek için sürekli ezici dürtüyü durdurmak için aramıza biraz mesafe koymak zorunda kaldım.

Ben öyle yapmam. Sikişirim ve giderim.

İçimi çekip yataktan kalkıyorum ve aşağı inmeden önce koyu gri bir eşofman altı giyiyorum. Onu gördüğümde ne yapmayı planladığımdan emin değilim. Onu tekrar becermek mi? Ağzını mı tıkayayım?

Bodrumun kapısını açtığımda hıçkıra hıçkıra ağlıyor, sonra beni görünce sessizleşiyor.

Kapının pervazına yaslanıyorum ve göğsümdeki ve gövdemdeki yara izlerine bakarken gözlerinin dehşetle açılmasını kaçırmıyorum. Pek çok insan aynı suratı takındı, bazıları bana sadece tiksintiyle baktı ama nedense onun bana bakışını seviyorum. Korkmuş ama aynı zamanda meraklı.

"Komşularım olmadığı için şanslısın. Sürekli uluman beni uyanık tutuyor, bu yüzden ya ağzını tekrar tıkmak ya da sessizleşene kadar ağzını daha iyi kullanmak zorunda kalacağım."

"Özür dilerim, sessiz olacağım. Sadece, lütfen yapma..." diye devam ediyor ve kucağına bakıyor. Çıplaktı ve titriyordu. Kıyafetleri hâlâ yerde, bıraktığım yerde yırtık pırtık, sanki örtünmeye bile çalışmamış gibi. Sanki çoktan pes etmiş gibi.

Kahretsin, neden kendimi kötü hissediyorum?

Önünde çömelıyorum. "Acı çekiyor musun?" İlk kez böyle bir şey yaşadığında canının acımış olduğunu hayal ediyorum. Kimse bekâretini bir bodrumda kaybetmek istemez. Buraya gelir gelmez onu yatağıma götürmeliydim. Belki öyle yapsaydım bu kadar üzülmezdi.

Bana kaşlarını çattı ve tersledi, "Tabii ki öyleyim! Beni ısırdın ve sen, hepsi acıtıyor."

Başımı sallıyorum, anlamaya çalışıyorum. Göğüslerindeki ısırık izleri kırmızı ve kızgın görünüyor, parmağımı izlerinin üzerinde gezdiriyorum ama o ırkılıyor. "Tarif eder misin

bana nasıl hissettiriyor?"

"Hayır! Benimle alay etmeyi bırak, seni pislik. Eğer beni tekrar incitekersen, bu işi bitir. Senin hastalıklı oyunlarını oynamak istemiyorum."

Güçlü görünmeye çalışıyor ama sesi zayıf. Çok yorgun. Ağlamaktan bayılmadığına şaşırdım.

Onu yırtmamın ve kanatmamın onun için nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalışıyorum.

Daha önce hiç bir bakireyi becermemiştim. Onlar için acı verici olduğunu . Belki biraz daha yavaş gitmeliydim? Hayır, ne düşünüyordum ki? Onu bir kenara atmadan önce biraz eğlenmekten başka bir şey değil. Onun duyguları önemli olmamalı.

Dizlerinden tutup bacaklarını açmaya zorluyorum, "Bana dokunma!" diye bağırırken bacaklarını kapatmaya çalışıyor.

Gerçi ben ondan çok daha güçlüyüm ve o da bunu biliyor. Kasları gevşiyor ve bacakları kolayca ayrılıyor. Kukusu kızarmış ve şişmiş, benim hâlâ girişinde.

Neden tekrar içeri itme isteği duyduğumu bilmiyorum ama parmağımın çoktan içeri girmiş olduğunu fark ediyorum.

Yüzünü buruşturuyor ve "Bu acıtıyor" diyor.

"Anlıyorum." Merakım beni yeniyor ve bir parmağımı daha içine sokuyorum. Nefes nefese kalıyor ve uzaklaşmaya çalışıyor ama diğer elimle kalçasını tutuyorum. Üçüncü parmağı soktuğumda inliyor ve alt dudaklarını ısıyor. "Hoşuna gitti."

Parmaklarım onu okşarken, amından çıkan sıcak ve ıslak sesler sikimin sabırsızlıkla kıpırdanmasına neden oluyor. Beni aldıktan sonra bile hala *çok sıkı*.

"Nefret ediyorum," diyor ama sesi gerçekten nefret ediyormuş gibi çıkmıyor, nefes nefese kalıyor. Ayrıca beni durdurmuyor. Elleri hâlâ bağlı ama onları hareket ettirmesine engel olmuyorum.

Görünüşe göre ben onun canını yaktıkça o daha çok zevk alıyor. Onu daha önce becerdiğimde bunun bir tesadüf olabileceğini düşündüm, sadece aşırı dozda adrenalin onu uçurdu ama sanırım gerçekten içine girdi. Belki de onu planladığımdan daha uzun süre yanımda tutmalıyım. Sadece biraz daha eğlenmek için.

Ben parmaklarımı çekerken inliyor ve ben alçak bir iniliyle parmaklarımdan boşalırken gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde izlemekten kendini alamıyor. *Siktir, bu çok tatlı.*

"Sen burada yatarken uyuyamıyorum, hadi kalk," diyorum ayağa kalkarken ama o köşeye büzölüp kalıyor. "O pençeler şimdi nerede, küçük kedicik?"

Bağlı ellerini havaya kaldırıyor, sonra orta parmaklarını kaldırıyor. O kadar yüksek sesle güldüm ki irkildi.

Bu şimdiden çok eğlenceli. Son yaptığım en iyi şey!

Onu kucağıma aldım ve bacaklarını savurdu ama onu kolayca omzuma aldım. Çıplak amcığı yüzümün hemen yanında, o kadar yakın ki içine boşaldığının kokusunu alabiliyorum. Lanet olsun, buna gerçekten alışabilirim.

Belki de uyumadan önce bir kez daha doldurmalıyım, gözeneklerinden sızacak kadar çok şeyle doldurmalıyım.

Bütün yol boyunca bana karşı mücadele etti. Ama tek yaptığı kendini yormak.

O kadar küçük ki ağırlığını kolayca taşıyabiliyorum ve hiçbir darbesi beni etkilemiyor.

Bir yanım öyle olmasını diliyor.

Yirmi altı yıl acı çekmeden geçirmek için uzun bir süre, buna alışmıştım, hatta kabullenmişim. En azından öyle sanıyordum.

Artık ona sahip olduğuma göre bana acının gerçekte nasıl bir his olduğunu öğretebilir. Ona verdiğim her zerre acı bana tam olarak nasıl hissettirdiğini söyleyebilir ve ben de onun sözleriyle bunu kendim deneyimleyebilirim.

"Beni yere bırakın artık! Gayet iyi yürüyebiliyorum!"

Kıçına öyle sert bir şaplak atıyorum ki çığlık atıyor ve tokat sesi yatak odamda yankılanıyor. "Dediğim gibi, bütün gece çığlık atarak uyuyamam, bu yüzden uyuyabilirsin

." Onu yatağa yatırdım ve kapıyı kilitledim. "Seninle yatmayacağım, seni pislik!"

Dolabıma doğru yürüyorum ve o da meraklı küçük bir kedi gibi arkamdan geliyor. "Bu nasıl bir oyunsa, kes artık şunu!"

Ayak bilekleri için yedek ip bulmaya uzanırken onu görmezden geliyorum. Sonra nefesi kesildi. Dikkatini tam olarak neyin çektiğini bildiğim için bir an donup kaldım.

Vücudumun her yerinde yara izleri var ama sırtımdaki en belirgin olanı, gençliğimden kalma büyük bir yanık deri parçası.

Beni en çok etkileyen bu oldu, o geceyi düşündüğümde ve evi dolduran çığlıkları duyduğumda hala yanık et kokusunu alabiliyorum. Ama hiçbirini benim değildi.

O gecedan önce, acı çekiyormuş gibi yaparak sahte bir hayat sürmeye çalıştım ama sahte çığlıklarımın zamanlamasını asla doğru yapamadım ya da hissetmem gereken acı seviyesine göre yanlış olacaktı.

Uzun süre alay edildikten sonra, uyum sağlamaya çalışmayı bıraktım ve herkesin düşündüğüm tuhaf kişi olmama izin verdim. Kendi bedenimin ateşe verildiğini hissetmemek tabutuma çakılan son çivi idi. Kendime bunun beni bir daha asla rahatsız etmesine izin vermeyeceğimi söyledim.

Arkamı döndüğümde, kollarını kendine sıkıca sarmış, diğer tarafa bakıyordu. İçimden tekrar göğsüme çekip her şeyin yolunda olduğunu söylemek geliyor ama bu bir yalan.

"Yatağa geç," diyorum, sabrım tükenmeye başlamıştı. Bir an tereddüt ediyor, omuzları kalkıyor ama sonra söyleneni yapıyor.

Kalçalarının salınışı hipnotize edici, ben onun şımarık kıcının uzaklaşmasını izliyorum. Kıçına daha önce hiç dokunulmadığı neredeyse kesin ve tıpkı amı gibi her parçasını kendime alacağım.

Eşofmanımın içindeki bariz ereksiyonumu ayarlayarak onu yatağa kadar takip ediyorum. Kenarına oturduğu yatağın üzerine bacaklarını kaldırıyorum, sonra ben ayak bileklerine ipi sararken o öylece yatıyor. İpten kurtulmak için mücadele edemeyeceği kadar sıkı olması gerekiyor ama yanlışlıkla dolaşımını kesersem bir ayağını kaybetmesiyle de uğraşmak istemiyorum, bu yüzden onu bağlarken yüz ifadesine çok dikkat ediyorum.

Daha önce hiç bir şeyi başkasına karşı çok ileri götürme konusunda endişelenmek zorunda kalmamıştım. Genelde bağladığım insanların sonu hep ölüm oluyor zaten.

Onu sadece uyuyabilmek için burada tutmayı planlıyordum, ama şimdi burada, *yatağında* olduğu için, eşofmanlarımdan sıyrılıp onu göğsüme doğru çekmekten kendimi alamıyorum. Yumuşak, pürüzsüz vücudunun pürüzlü tenime değmesi garip bir şekilde hoşuma gidiyor. Bu daha fazla hissetmek istediğim bir şey. Uyumaya çalışırken, her gece böyle uykuya daldığımı hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Sikim ısrarla kıcını dürtmeye devam ediyor ve beni uyanık tutuyor. Parmaklarımı onun yanında gezdiriyorum, sonra meme ucunu bulup zirveye ulaşana kadar onunla oynuyorum. Sonra inleyene kadar çimdikliyorum.

"Bana *pislik* yerine Dean diyebilirsin."

Tekrar inliyor ve ağlamasını duymak için çimdiklemeye devam ediyorum ama bu sefer onun yerine inliyor.

Sikim daha fazla dayanamıyor, kalçalarını arkadan ayırıyorum, sadece sikimin amına doğru kaymasına yetecek kadar, sonra içine doğru iterken omzunu ısıırıyorum.

Bana küçük bir çığlık atarken geriliyor.

"Bu kedi çok iyi hissediyor, şimdiden benim boşalmamla dolu. Seni tekrar dolduracağım ve sen hepsini alacaksın."

Omzunda bıraktığım izi yalıyorum ve parmaklarımla klitorisini kızdırıyorum. Orada öylece yatıyor ve ben ulaşabildiğim her yerini ısırp yalarken amcığı etrafımda çırpınıyor.

"Lütfen, dur," diye inliyor.

"Bunu yapamam, küçük kedicik. Kukuna çok ihtiyacım var."

Onu hızla beceriyorum, zar zor çekiyorum, etrafımı saran sıkılığını sürekli hissetmeye ihtiyacım var.

"Bir gelemem," diyor kendi kendine sessizce.

"Evet, gelebilirsin. Benim için gelebilirsin."

Klitorisini ovmaktan, durmam için bağırana kadar daha sert ve daha sert çimdiklemeye geçiyorum ama yapamam, ikimiz de bu kadar yakınken olmaz. Hassas tomurcuğa parmaklarımla vuruyorum ve o da lanet olası adımı haykırıyor.

"Dean!"

Ona bir kez daha çarpıyorum ve zafer duygusuyla salıverildiğimi haykırıyorum. Benim için çığlık atması için tek gereken buydu.

"Kahretsin, kendime çok daha önce küçük bir seks kedisi almalıydım."

Omzundaki ısırtığı öpüyorum, sonra elimi göğüslerinin üzerinden boğazına doğru götürüyorum.

Orada uzanıp nefesimizi tutarken sessiz, nabzının parmaklarımla altında sakinleştiğini hissedebiliyorum ve çok geçmeden uykuya dalarken ya da daha çok kendinden geçerken nefesleri eşitleniyor.

Ondan ayrılmıyorum. Bunun yerine kendimi onun derinliklerine kök salmış huzurlu bir uykuya bırakıyorum.

AILLOA

I Yavaşça uyanıyorum, vücudum ve başım hareket edemeyecek kadar ağrıyor. Ellerim ve ayaklarım uzun süre bağlı kaldıkları için neredeyse uyuşmuş durumda.

Sonunda hareket etmeye çalıştığım da, her şey bana geri geliyor ve aniden içimde bir horoz olduğu gerçeğinin farkına varıyorum.

Gözlerim parlayarak açıldı ve bakındım. Bir yatak odası ndayım, *beni esir alanın* yatak odası ndayım, onun yatağında yım ve siki içimde.

Henüz uyanıp uyanmadığını bile bilmiyorum ama uyanmadan önce onu içimden çıkarmayı umarak hareket ediyorum.

çalıştığım da, vücudumda bir acı hissediyorum ve geriliyorum.

Amım da öyle.

Dean arkamdan inliyor, "Siktir, , sana da günaydın." Kalçalarını döndürüyor ve daha fazla acı hissediyorum ama bu sefer amımın derinliklerinden. "Böyle uyanmaya alışabilirim."

"Lütfen yapma, çok ağrım var."

"O zaman seni becermek için daha fazla sebep var, bana her acı verici detayı anlatabilirsin."

Neden bana eziyet etmekten zevk alıyor ve neden vücudum bundan bu kadar hoşlanıyor?

O beni kullanırken çarşaf ları kavriyorum, acı hızla zevke dönüşüyor ve bedenim bana tekrar ihanet etmeye başlıyor. Ne kadar kendi içimde kaybolmak istesem de yapamıyorum.

Tek düşünebildiğim içimde nasıl hissettiği ve sözleri beni ona geri götürüyor.

Bu kadar acımasız bir adam için çok tatlı bir dili var.

"Amin sikimle çok güzel dolmuş, Willow. Seni her gün kullanmaktan zevk alacağım."

Benden kadar, diye düşünüyorum kendi kendime.

"Geleceğe odaklanmayı bırakın ve şu anda sahip olduklarımızın tadını çıkarın."

Ya da belki ben düşünmedim.

Her iki durumda da, beni neye inandırmaya çalışırsa çalışsın, bu doğru. Onun gibi bir adamın benimle ancak eğlencesi bitene kadar ilgileneceğinden eminim. Kendisi de söyledi. Tek umursadığı kendi hastalıklı zevki ve o da bittiğinde benim için her şey bitmiş olacak.

Her nasılsa ölüm düşüncesi bile klitorisimi okşarken vücudumun titremesini engellemiyor. Çekiştirip çimdiklerken irkilerek tıslıyorum. Bir parçam teslim olmak ve tüm bunların tadını çıkarmama izin vermek istiyor. Nasıl olsa öleceksem, neden sondan önce biraz zevk almama izin vermeyeyim?

"Acıyor mu?"

"Evet," diyorum dişlerimi sıkarak, parmak eklemlerim altımdaki çarşafı sıkıca tuttuğum için bembeyaz. Yine de her şey kötü değil, çünkü o coşkulu zevk içimde yeniden yükseliyor ama bunu bilmesine gerek yok.

Neden sürekli acıyıp acımadığını soruyor anlamıyorum. Evet dediğimde duracak değil ya.

Eğer sınırlarımı bulmaya çalışıyorsa, onları iyice tanıdığına eminim, ama yine de beni zorlamaya devam ediyor. Ne kadar ileri gideceğinden korkuyorum ama nedense bu kalp atışlarımı hızlandırıyor.

"Tarif et."

"Ne? Hayır," diye soluk soluğa bağıryorum o sertçe iterken. Sırtım darbenin etkisiyle kavislendi.

"Gelmezsen gelmene izin vermem," diye alay ediyor Dean şarkı söyler gibi bir sesle.

Güzel. Ben gelmek istemiyorum.

Eğer buna gerçekten inanıyorsam, vücudum neden alabileceği her serbest bırakmanın peşinden koşuyor?

Orgazmımın çok yakın olduğunu ama ulaşamayacağımı hissedebiliyorum, tek istediğim onu görmezden gelmek ama yapamıyorum ve kelimelerim dökülüyor. "Sadece-bilmiyorum. Her şey çok fazlaymış gibi geliyor. İçimde çok fazla, her yerimde çok fazla. Bana her dokunduğunda, sanki içimde yoğun bir sıcaklık yanıyor. Boşalmak istiyorum ama yapamıyorum. Yapamıyorum! Gelmeyeceğim!"

Dean beni dinlerken alnı omzumun arkasına dayanıyor ve kulağıma *"iyi kız"* diye fısıldadığında tüm vücudum kısa devre yapıyor.

Kaslarım kontrolsüzce kasılıyor ve ona bunu durdurmasını söylemek istiyorum ama yapamayacağını biliyorum. Bu benim felaketim.

Eğer varsa, oraya doğrudan birinci sınıf bir bilet aldım çünkü bu şimdiye kadar hissettiğim en inanılmaz şey.

Tam orgazmım azalırken içime boşalıyor, tıpkı söz verdiği gibi beni dolduruyor. En azından sözünün eri bir adam.

Saatlerce içimde kaldıktan sonra nihayet çekildiğinde, vücudum şiddetle titriyor. Beni kendine yakın tutuyor ve şokun etkisi geçip uyuşukluk hissedene kadar tenimin üzerinde izler bırakıyor.

"Güne ne mükemmel bir başlangıç," diye mırıldanıyor şakağıma karşı ve ben hiçbir şey yapmıyorum. Zihnim ve bedenim birbirinden koptu. Hareket edemiyorum ya da konuşamıyorum, boş boş önüme bakarken göz kırpıp kırpmadığımdan bile emin değilim.

Bir noktada uzaklaştığını hissediyorum ve sıcaklığını kaybetmesi tenimi üşütüyor.

Yavaşça kendime geliyorum ve düşün aktığını duyuyorum. Kendimi oturmaya zorlamayı başarıyorum. Amım zonkluyor ama bu sefer zevk vermiyor.

Onunla mücadele etmeliydim. Orada yatıp onu kabul etmek dışında bir şey yapmalıydım.

Fahişe. Babamın sesi aklıma geliyor ve onu silkeleyip . Hayır, değilim. Seçme şansım yoktu.

Adımın belli belirsiz söylendiğini duyuyorum ve Dean'in yanımda oturduğunu, elinin yanağını okşadığını fark ederek gözlerimi kırptırıyorum. Gücsüzce onu itiyorum ve o da bana izin veriyor.

Bir şeyler söylemek için ağzımı çalıştırmaya çalışıyorum ama sadece ona bakıyorum. Bana yaptıklarından sonra hala onun görünüşünden hoşlanmam canımı acıtıyor.

"Duşa ihtiyacın var," diyor ve ben yavaşça göz kırpıyorum.

Duş kulağa hoş geliyor ama burada değil, onunla değil. Yüzünden uzağa bakıyorum ve onun çıplak olduğunu fark ediyorum. İkimiz de çıplaktık. Bu beni rahatsız etmeli ama umursamıyorum.

Buradan vücudundaki beyaz ve pembe izleri görebiliyorum. Üzerinde çok fazla yara izi var. Onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum ama sorarsam muhtemelen ona acıمامı sağlamak için yalan söyleyecek ya da belki de sorduğum için beni incitecek.

Yine de çok fazla eski yarası var, bu da çok fazla acı çektiği anlamına geliyor. Ona dokunmamak için ellerimi bacaklarımın arasında tutuyorum.

Sonra başımı sallıyorum.

"Evet Willow, ikimiz de istiyoruz. Seni yıkayayım, sonra da kahvaltı hazırlayayım.

Karnın bana hırlayıp duruyor."

Öyle mi? Aç olduğumu ya da midemin kendini yemeye çalışırken çıkardığı krampları zar zor fark edebiliyorum.

"Hayır," demeyi başarıyorum ama sesim çok uzaklardan geliyor. "Gitmek istiyorum..." *eve* değil. Benim bir evim yok. Buradan ayrılırsam hiçbir şeyim olmayacak.

Son paramı da o aptal pansiyona harcadım ve şimdi kaçtıktan sonra sokaklarda yaşamak zorunda kalacağım. Yine de burada onunla olmaktan iyidir. Yoksa öyle mi? Belki de beni öldürmesi sokaklarda yavaş yavaş ölmekten daha iyidir.

"Ne zaman ?" Ben soruyorum ve Dean kaşlarını çatıyor. "Beni ne zaman öldüreceksin? Bilmek istiyorum."

Tüm yüzü kararır, mavi gözleri artık her zamanki ışıltısını kaybetmiştir ve çenesi sıkıca kenetlenir.

"Neden böyle bir ölüm arzun var? Hayatını bağışlamam için bana yalvarıyor olman gerekirdi, sonunu memnuniyetle karşılıyor olman değil." Ayağa kalkıp komodinden bıçağına uzanıyor ve ben irkiliyorum. *Başından beri orada mıydı?* Hatırlamıyorum.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp etimi ısırarak ilk acıyı bekliyorum ama bağlarımı keserken sadece bir çekiştirme oluyor. Kan ellerime ve ayaklarıma geri akıyor ve onları karıncalandırıyor. Onu geçebilmek için çabucak ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bacaklarım jöleye dönüyor ve beni yakalıyor.

"Ölme vaktin geldiğinde bunu sen istediğin için değil, ben seçtiğim için yapacaksın."

Beni banyoya taşıırken "Senden nefret ediyorum," diyorum ve o da kıkırdıyor.

Beni duşta ince mermer bir banka oturtuyor, birden fazla kişinin sığabileceği kadar büyük, böylece en azından ondan biraz uzakta durabiliyorum.

Çıplak olmama rağmen kendimi örtmeye çalışacak enerjim yok, kendimi bilinçli hissetmek umurumda bile değil. O benim her şeyimi gördü ve dokundu, neden zaten çaldığı şeyi ondan saklamaya çalışarak çabalarımı boşa harcayayım.

Altında durduğu duş başlığı uzandığım yeri örtmüyor, üstümde bir tane daha var ama o da kapalı. O orada sıcaklığın içindeyken kendimi soğuktan titrerken buluyorum ama muhtaç bir sokak köpeği gibi onu takip etmeyi reddediyorum.

Sırtı bana dönük bir şekilde kendini yıkıyor, teni sıcak sudan kıpkırmızı oluyor.

Gözlerimi vücudundan ayırmak zor, yara izleri çirkin değil, solgun teninde güzel ve unutulmaz. Anlatacak çok hikayesi olmalı. Ne yazık ki o bir deli, özellikle de böyle bir kışla.

Yüksek sesle gülüyorum ve hemen ağzımı kapatıyorum. Şimdiden deliriyor olmalıyım.

Döndüğünde hızla başka tarafa bakıyorum ama göz ucuyla yaklaştığını görebiliyorum.

Önümde dururken taze kokuyor. Aleti yüzümün önünde sallanıyor ve gözlerim ona doğru mıknatıslanmış gibi hissetse de başımı sıkıca ondan uzağa çeviriyorum.

Ellerimi tutarak kalkmama yardım ediyor, ayaklarımdaki karıncalanma ve iğnelenme yeni yeni geçmeye başlıyor, bu yüzden ıslak fayanslarda kaymamak için ona sıkıca tutunmam gerekiyor.

Beni suyun altına soktuğunda çığlık atıyorum. Alıştığımdan çok daha sıcak ve dondurucu soğuktaki tenime değdiğinde haşlanıyormuşum gibi hissediyorum. Ondan uzaklaşıyorum ve suyun ulaşamayacağı fayanslı duvara tutunuyorum.

"Senin neyin var böyle?" Yüzünde endişeli bir ifadeyle bana yaklaşırken vücudumu sıkıca tutarak bağıriyorum.

"Sorun nedir?"

"Ne düşünüyorsun, pislik?" Dean bana bakıyor ama anlamamış gibi görünüyor.

"Hala ağrın var mı?"

Belli ki haşlayıcı sıcak duşlara alışkın ya da aptalın teki. *"Evet ama duş çok sıcak."*

"Kahretsin," diyor hızla, sıcaklığı düşürmeye giderken, hiçbir şey olmamış gibi suyun içinden uzanarak. "Gerçekten o kadar kötü müydü?"

Omuz silkiyorum, onunla tamamen çıplak bir şekilde çok kapalı bir alanda dururken suyun sıcaklığının ne kadar iyi olduğunu tartışmak istemiyorum. "Sadece üşüyorum, bu yüzden muhtemelen gerçekte olduğundan daha sıcak hissettirdi."

Dean elimi tutuyor ve beni önüne oturtuyor, ıslak önü sırtıma bastırıyor. Aleti artık sert değil ama hâlâ belimde ve düşünmek istemediğim diğer yerlerimde hissedebiliyorum. "Bak nasıl hissettiriyor." Nasırlı eli kolumdan aşağı kayıyor ve elimin arkasına geçerek parmaklarını benimkilere doluyor ve suyun akışına doğru kaldırıyor.

"Sorun değil," diyorum boğazımı temizleyerek. Elimi hızla onunkinden çekip bir adım öne çıkıyorum.

Su başımdan aşağı dökölürken harika bir his veriyor ve bir an için kendimi normal hissediyorum. Ta ki Dean'in parmakları kafa derime şampuan masajı yapmaya başlayana kadar. Geriliyorum ve uzaklaşmaya çalışıyorum ama başımı tutarak tekrar pes etmemi sağlıyor. "Seni bu kadar kirlettikten sonra temizlememe izin ver."

Her ne kadar nefret etsem de, parmakları *hoşuma gidiyor*.

"Neden şehrin o kısmında tek başınaydın?" diye soruyor, şampuanı durulamak için başımı tekrar suyun altına , onun gibi kokuyor. Artık onun gibi kokuyorum.

Omuz silkiyorum ve kollarımı kendime sarıyorum. "Neden oradaydın?" Açıkça soruyorum. "O adamları neden öldürdün?" Ona bakmak için dönüyorum ama delici gözlerine baktığımda sahip olduğumu düşündüğüm tüm güven yok oluyor.

Neresine baksam farklı ve çelişkili şeyler hissediyorum. Yara izleriyle dolu göğsü onun için üzülmeme neden oluyor, aleti bana yaşattığı hem zevki hem de acıyı hatırlatıyor ve bakarken en çok acı veren şey yüzü çünkü aşık olabileceğim bir yüz ama yine de yapıyorum, bakışlarını sabit tutuyorum.

"Bu benim işimdi. Şimdi, ben senin soruna cevap verdim, sen de benimkine cevap verebilirsin." Omuzlarımdan tuttu ve sırtım fayanslara çarpana kadar beni geriye doğru yürüttü. "Senin gibi küçük bir şeyin seni öldürebilecek bir yerde ne işi vardı?"

Çenem düştü. Ne duyuyor mu ki?

Bir adamın bağırsaklarını deşip diğerinin boğazını kesmenin ne tür bir iş olduğu hakkında daha fazla bilgi almak için onu sıkıştırmak istiyorum ama ne anlamı var ki? Onu tanımak istediğimden değil ve cevabın beni daha çok korkutacağından eminim.

Peki neden ellerim göğsünde geziniyor? Parmaklarım pürüzlü derisinin üzerinde kayarak yüzüne kadar geliyor ve kendimi onu daha iyi görebilmek için ıslak saçlarını alnından geriye doğru iterken buluyorum. Parmağım saç çizgisindeki yara izini takip ediyor ve o da dokunuşuma doğru eğiliyor.

Kalbim küçük bir sızrama yapıyor ve ikimiz de nefes almayı bırakmış gibiyiz. Hareket bile etmiyor.

"Kaybolmuştum," diyorum sonunda, ellerimi çekerek. "Kalmam gereken pansiyonu arıyordum."

Kaşları çatılmış bir halde ellerini sabunla ovarken onu izliyorum. "Neden bir pansiyona ihtiyaç duydun?"

"Neden sanıyorsun? Paramın yettiği tek şey bu." O sabunlu ellerin benim için olduğunu anladığımda kendimi fayanslara daha da bastırıyorum. Dean ellerini boynumda ve omuzlarımda gezdiriyor, sabunu yayarken iri elleri içimi yoğuruyor. Üzerimde bıraktığı izlere ekstra dikkat gösteriyor. Acıtıyorlar ama korkunç bir his değil.

"O zaman beni bulduğun için şanslısın. Hayatının geri kalanında bedava oda ve yemek." Bana bir sırtış fırlatıyor ve ben de bu çaba yüzünden bayılmayacağımı bilsem taşaklarına diz çökeceğim. Son yediğimden beri çok uzun zaman geçti ve şimdi gerçekten hissetmeye başlıyorum. Eğer beni tutmasaydı, yerde yatıyor olurum.

Ellerinin göğüslerim ve kalçalarım üzerindeki hassas hissini görmezden gelmeye çalışıyorum. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ama işe yaramayacak. Ona tekrar teslim olmayacağım. Gerçekten çok iyi hissettirse bile.

"Ne yazık ki hayatım çok kısa olacak, değil mi? Belki de bu iyi bir şeydir." Ona kaşlarını çatıyorum ve o da bana sırtarak dizlerimi daha da güçsüz hissettiriyor.

Elini bacaklarımdan arasından geçirmeye başladığında bacaklarım kasılıyor ve onaylamaz bir tavırla dilini şaklatıyor. "Hadi ama. Seni kabul ettiğim için bana ne kadar minnettar olduğunu göstermek istemiyor musun?" Göğüslerimi sıkmayı bırakmıyor, diğer eli ise amıma ulaşmakta ısrarcı. İkimiz de ne kadar ıslak ve sabunlu olduğumuz için bacaklarımı kolayca açmayı başarıyor ve kaygan parmakları kalçalarımın arasından kayıyor. Nefesim kesiliyor ve dizlerim neredeyse çöküyor ama beni fayanslara sabitliyor.

"Dean, yine mi, lütfen, bayılacağım," diye yalvarıyorum ona, bana çok yakın eğilirken nefesli sesim dudaklarını havalandırıyor.

Adını ilk kez söylediğimi fark edince gözleri parlıyor.

Daha önce boşalırken çığlık atmış olabilirim ama bu istemsizdi, sadece o anlık bir şeydi. Bu sefer daha farklı, daha kişisel hissettiriyor.

"Sadece sana dokunmama izin ver. Eğer yapamazsam ölürüm." Sözleri göğsüme saplanıyor. Sürekli sataşmaları ve alaylarıyla çok acımasız. Bana sadece bağırıp çağırmasını tercih ederdim ama zehirle karışık tatlı sözleri çok daha kötü vuruyor.

Hıçkırmaya başladığımda beni öpüyor ve kollarım destek için boynuna sarılıyor. En azından kendime bunun için olduğunu söylüyorum. Meme uçlarım göğsüne sürtünüyor, oradaki pürüzlü deri lezzetli bir sürtünme yaratıyor ve hafifçe okşamaya devam ettiği klitorisime elektrik kıvılcımları gönderiyor. Dili ağzımın ve benimki dudağındaki yara izini takip ediyor.

Çok geçmeden uzaklaşıyor, bedenim onu takip etmeye çalışıyor, ağırlığım dengemi bozuyor ama o beni sabitliyor.

Beyaz yıldızlar görüşümü dolduruyor ve bir an için gerçekten bayılacağımı düşünüyorum. Yıldızlar kaybolduğunda ellerimin tekrar onun göğsüne doğru yol aldığını görüyorum.

"Bunu neden yapıyorsun? Bu her neyse benimle alay ediyorsun!" Ondan uzaklaşırken ağlıyorum.

"Sadece bana ait olanla ilgileniyorum." Karanlık, kapüşonlu gözleri vücudumda geziniyor ve boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum.

Onunki ne? Bunun gerçekte ne anlama gelebileceğini çok fazla okumamaya çalışıyorum. "Evcil hayvan gibi," diyorum zayıfça ve onun kaygısız yarı gülümsemesi geri dönüyor.

"Evet ve sanırım küçük yavru kedimin beslenmeye ihtiyacı var."

Suyu kapatıyor ve beni kollarının arasına alıyor. Vücutlarımızın birbirine verdiği kaygan his anımın havayla sıkışmasına neden oluyor ve kısa bir an için onun sikişinin tekrar içimde olmasını diliyorum.

Beni bu kadar kolay idare edebilmesinden nefret ediyorum, sanki oynayabileceği ve canı sıkıldığında yere bırakabileceği bir oyuncak bebekmişim gibi.

DEAN

A Kulübe girdiğimde arkadaşım Bones'un her zamanki masamızdan bana el salladığını görüyorum.

Haftalardır birlikte takılmak istiyordu ama ben işle meşguldüm ve Willow doğduğundan beri onu ekiyordum. Bu sabah bana mesaj atıp geleceğini söyleyince, bu akşam buluşabileceğimizi söyledim.

Oturduğumda, Bones sanki bende farklı bir şeyler olduğunu biliyormuş gibi masanın karşısından bana bakıyor. Uzun parmakları içkisinin kenarına vuruyor ve yüzükleri bardağa *çarpıyor*.

Onu bir süredir görmedim, özellikle de evde çok meşgul olduğumdan ve mevcut *durumum* hakkında onu henüz bilgilendirmediğimden.

Yıllar önce iş sayesinde tanıştık ve birlikte birkaç sözleşme yaptıktan ve öldürmeye karşı aynı susuzluğa sahip olduğumuzu keşfettikten sonra yakın arkadaş olduk.

"Carver, bana söylemediğin bir şey var," diyor karanlık gözleri bize doğru gelen üstsüz bir kadına kaymaya başlarken.

Bu gece bulunduğumuz kulüp onun seçtiği bir mekan, takıldığımız yerlerin çoğu bizim gibi insanlara açık. Buranın sahibi olan adam arka odayı diğer yasadışı ve çirkin şeylerin yanı sıra iş dağıtmak için kullanıyor. Burası kimsenin birbirini öldürmesine izin verilmeyen ve kimsenin soru sormadığı bir tür tarafsız bölge.

Böyle yerlerdeyken takma adımı kullanırım. Herkes öyle yapar, böylesi daha güvenli. *Carver* tam olarak seçtiğim bir isim değildi ama evimden ayrıldıktan sonra

ilk ceset izi o kadar vahşice oyulmuştu ki, işim bittiğinde yarısı teşhis bile edilemiyordu.

Burada yeni işler bulabilir ve tamamladığınız işlerden para kazanabilirsiniz. Bu yerlerin çoğu aynı zamanda striptiz kulübüdür. Daha önce hiç şikayet etmemiştim ve bu özel kulüp ayrıca aletinizi ıslatmanıza da izin veriyor.

Bize doğru gelen dansçıyı tanımıyorum ve onu görmezden geldiğimde dikkatini Bones'a çeviriyor.

"*Ben de seni gördüğüme sevindim.* Sana anlatmadığım çok şey var. En derin, en karanlık sırlarımızı itiraf ederken birbirimizin saçını örecektürden arkadaşlar değiliz." Alay ediyorum ve ben gelmeden önce benim için getirdiği içkiyi alıp ucuz viskiden uzun bir yudum alıyorum.

"Saçımı örersen gerçekten çok sevinirim!" diye gülüyor. O da gerçekten isterdi.

Ona göre saçları en iyi özelliği ve bana sık sık saçları için hangi yeni ürünü bulduğunu anlatmayı seviyor, umurumda olmasa da iyi bir arkadaşım ve dinliyorum. *Çoğunlukla.* Şimdi bakıyorum da, Bones'un saçının tonu ve uzunluğu bana Willow'unkini hatırlatıyor. Ama onunki daha uzun ve daha vahşi, çok şükür. Sevgilimi becerirken aklıma en iyi arkadaşımın görüntüsünün gelmesine hiç ihtiyacım yok.

Bu bana bir fikir verdi.

Willow şu ana kadar benimle birlikte olduğu birkaç gün boyunca benim ürünlerimi kullandı ve özel bir şey değiller, hatta saçlarının parlaklığını biraz kaybettiğini itiraf etmeliyim. Eğer ona küçük hediyeler alırsam, belki onlar için çalışmasını sağlayabilirim? Sadece bu fikir bile beni heyecanlandırmaya yetmeli ama aslında beni harekete geçiren onun mutlu yüzünü düşünmek.

"Sende kesinlikle farklı bir şeyler var. Haftalardır kimse seni görmedi. Geçen gece çete cinayetini duydum ve sonra hiçbir şey olmadı. O zamandan beri başka iş almadın. Ne oldu peki? Senin çalışmadığını hiç görmemişim."

"Üzerinde ne kullanıyorsun?" Soruşturmasına aldırmadan soruyorum. Çenesi gevşiyor ve gözleri tam önünde sallanan dansçının kıcından bana kayıyor.

"Bunu tekrarlamak zorunda kalacaksın."

Ona gözlerini devirirken, "Saçlarını bu kadar parlak yapmak için ne kullandığını bilmem gerek" diyorum. Bana sırtırken bir kaşı yavaşça alına doğru kayıyor, sonra diğeri de kahkahayı patlatmadan önce onu takip ediyor.

"Bir an için delirdiğimi sandım ama saçlarımın *parlak* olduğunu söylediğine yemin edebilirim." Gülümserken bana dişlerini gösteriyor, ona daha fazla iltifat etmem için beni yemliyor. Bu hayata hiç girmemiş olsaydı kolaylıkla bir model olabilirdi. Saçından hafif makyajına, pahalı kıyafetlerinden zincirlerine kadar her şeyiyle fotoğrafçıların rüyalarını süslüyor ve bunu çok iyi biliyor.

"Saçtan bahsetmişken, yengeçlerini hallettin mi?" Sırıtıyorum.

Dansçı kucağından atlıyor ama adam bileğinden tutup onu geri indiriyor. Bones'un şansına, buradaki güvenlik *çok* sert olmadığınız sürece kızlara dokunmanızı umursamıyor.

"Seninle işimin bittiğini mi söyledim ben?" diye tısladı ona, sesi aniden koyulaşmıştı. Hiç sabrım olmadığını düşünüyordum. Tekrar o neşeli haline dönüyor ve tatlı bir sesle, "O sadece benimle taşak geçiyor, sevgilim. Sikim o kadar temiz ki akşam yemeğini onunla yiyebilirsin." Dansçı yüzünün buruşukluğunu gizlemeye çalışarak sıkıca gülümsüyor ama yine de uzaklaşıyor.

"Bunu, sadece cesetleri becerdiğim söylentisini yaydığın zamanın intikamı olarak düşün."

Bones kocaman bir kahkaha atar ve şöyle der: "Ah dostum, bunu unutmuştum.

Acaba buna hala inanan var mı?"

Başka bir dansçı yanıma gelip ellerini göğsüme koyarken yapışkan fayanslarda topuk sesleri duyuluyor. "Sanırım herkes değil," diye gülüyor Bones.

"Hey, yakışıklı, ister misin-" Bileklerini tutuyorum, nefesi kesilene ve gözlerinde korku kıvılcımları çakana kadar büküyorum. Şaşırtıcı bir şekilde benim için hiçbir şey yapmıyor. *Bu yeni bir şey.*

Uzun bir süre ona baktıktan sonra gitmesine izin veriyorum ve o da tökezleyerek uzaklaşıyor, nefesinin altında "pislik" diye mırıldanıyor. Yine, bu bende hiçbir şey uyandırmadı. Yine de Willow bana ne zaman göt herif ya da pislik dese, sanki içimde ona da sıçrayıp ikimizi de tüketmek isteyen bir ateş yakıyor.

Daha önce burada kucak danslarını geri çevirmemiştım, özellikle de kızlar her zaman kızdırmak için eğlenceli olduklarından ve onlara yeterince ödeme yaparsanız pratik olarak her şeyi yapacaklarından ama bu gece sikim seğirmiyor bile.

Bana pislik demesini istediğim tek kişi evde beni bekliyor. Umarım küçük kediciğim şu anda yatağın direğinde pençelerini bileyliyor.

Dikkatimi masamıza yaklaşan bir figür çekiyor. Adını hatırlamıyorum ama arka odadaki birçok hesabı kapatan adamlardan biri olduğunu biliyorum. Onunla daha önce bir ya da iki kez muhatap olmuşum ama Bones'un onu düzenli olarak kullandığından eminim.

"*Bones, Carver,*" diyor, altın dişlerinin neon ışıklarının altında parlamasına neden olan geniş bir gülümsemeyle bizi selamlıyor.

"Jax!" Bones ona tembelce sırtıyor. "İninin dışında ne yapıyorsun?"

"İkinizin burada olduğunu duydum ve meşgul olduğunuz için," diye devam etmeden önce dansçının göğüslerine birkaç saniye baktı, "size gelebileceğimi düşündüm. Birkaç yeni iş aldım. Biri gerçekten iyi para veriyor. İkinizin de ilgileneceğini düşündüm."

"Ne kadar büyük olduğuna bağlı," diyor Bones, elleri dansçının kıcını sıkarken Jax'in şişkinliğine bakarken sesine alaycı bir ton katarak.

Jax ona sırttıktan sonra telefonundan bir şey çıkarır ve dansçının görmesine izin vermeden Bones'a gösterir. "Kahretsin, çok fazla sıfır var. Evet, bunu alacağız."

Detayları sorardım ama burada çok fazla kulak var ve Bones'un sezgilerine güveniyorum. Öldürdüğümüz kişi her kimse, ikimizin de bu işte olmasını gerektirecek kadar büyük birini kızdırmış olmalı.

Jax telefonunu kaldırıyor, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtma ve gözlerinde dolar işaretleri, alacağı yüklü payı hesaplıyor.

"Güzel. Elimdeki dosyaları sana göndereceğim. Gerisi sana kalmış." Uzun boylu bir sarışın yanından geçerken gözüne çarpıyor ve onu takip edip kıcını tokatlamadan önce bize bir göz kırpmıyor.

"Bir süreliğine oyun dışında kalmam için yeterince ödeme yapıyor mu?" Jax kulak kesildikten sonra soruyorum.

"Ne oluyor lan?" Bones dansçıyı üzerinden iterken tersledi. Ona tokat atacakmış gibi bakıyor ama sonra bana bakıyor ve hizmet edecek başka bir yalnız adam bulmak için hızla uzaklaşıyor. Dürüst olmak gerekirse, Bones'a kişilik nakli yapıp yapılmadığını da merak ediyorum, daha önce burada kimseyi reddettiğini görmemiştim.

"Bir sorun mu var? Bu kadar çabuk sıkılmak sana göre değil."

Bana bakakalıyor ve ellerini masanın üzerine koyarak öne doğru eğiliyor. "*Bende bir sorun mu var?* Neyin var senin? Buradaki kızların hiçbirine bakmadın bile, saçımı soruyorsun ve şimdi de çıkmak istediğini söylüyorsun!"

"Sonsuza kadar değil. Sadece bir *şeyle* başa çıkmak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Ya sonunda bana duygularını itiraf etmek üzeresin ve bunu yaparsan seni gerçekten suçlayamam," diyerek elini dramatik bir şekilde kalbinin üzerine koydu. "Ya da biriyle tanıştın."

Kahretsin. Aptal saç ürünlerini sorduğumu belli ettim ama onun için iyi olur diye düşündüm.

Bana ne oldu böyle? Daha önce hiç kolay okunan biri olmamıştım, Bones için bile.

Arkama yaslanıp parmaklarımı başımın üzerinde birleştiriyorum ve inliyorum. Ona duyduğum bu ihtiyacı anlamıyorum, daha önce hissettiğim her şeyden çok farklı. Onu incitmek istiyorum ama sanırım aynı zamanda ona göz kulak olmak da istiyorum.

Onu ısırık izleri ve boşaldıktan sonra onunla ilgilenmek için harcadığım anlar da seksin kendisi kadar güzel. Onu becerirken çok alıngan ama birkaç orgazmdan sonra kollarımda çok yumuşak ve uysal oluyor.

"Bana almam gereken şampuan ve diğer şeylerin listesini mesaj atar mısın?" Zaten şüphelendiği için soruyorum, başka bir şey söylersem işler daha da kötüye gitmeyecek. "Lavanta ya da bal kokulu olduklarından emin ol." diye ekliyorum.

"Evet, tabii ki söyleyeceğim dostum. Bana onun kim olduğunu söyleyecek misin?" Yüzünde tuhaf bir ifadeyle koltuğunda geriye yaslanıyor ve bileğindeki saç bağıyla oynamaya başlıyor. "Daha önce bana hiç lavanta ve ballı bir adam gibi görünmemiştin, o yüzden..."

"Evet, iyi, biriyle tanışmış olabilirim," diye omuz silkiyorum. Zaten tek arkadaşımın bilmesinin ne zararı olacak ki? Yakın zamanda onunla buluşacak değil ya.

"Ne zaman? Nasıl? Her ayrıntıyı istiyorum. Onunla tanışmalıyım!" Benim için bu kadar heyecanlanacağını tahmin etmeliydim. Tam tersi olsaydı ben de bilmek isterdim ama içinde bulunduğum normal bir ilişki değil. Buna ne diyeceğimden bile emin değilim.

"Hayır!" Biraz fazla yüksek sesle söylediğim için diğer müşterilerden bazıları bize doğru bakıyor. "Şimdilik ondan uzak duracaksın."

"Onun yerine bana aşık olacağından mı endişeleniyorsun?" Onu görmezden geliyorum çünkü böyle bir ihtimalin gerçekleşmesi için ona yaklaşmasına bile imkân yok. "Aşık değilsin, değil mi?" Bones aniden yüksek sesle gülüyor ve ellerini çırpıyor. "Aferin sana dostum! Doğrusu zamanı gelmişti. Gerçi ilk benim bulacağımı düşünmüştüm ama neyse. Kız kardeşi var mı? Arkadaşı? Kuzeni? Siktir, eğer seksiyse annesini bile alırım."

"Ben aşık değilim," diye öne doğru eğilip sessizce tıslıyorum. Olmaz öyle şey.

Saplantılı, evet, ama aşık? Benim gibi insanlar aşkı bulamaz.

"Hayır dostum, sen sırlısıklam aşıksın," diye şarkı söylüyor. "Bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum! Nasıl tanıştınız?"

"Bu çok uzun bir hikaye."

"İyi ki bütün gece buradayız o zaman." Ona bir bakış attım ve o da ekledi, "ya da değil. Bu gece onunla görüşecek misin?"

"Teknik olarak evet ve sana daha önce bir şey söylemedim çünkü birbirimize her şeyi anlatmıyoruz! Sen bana her şeyi anlatıyorsun ama konumuz bu değil."

Neden birden kendimi kötü hissetmeye başladım?

Kahretsin, gerçekten kafamın içine girdi ve her şeyi . Sanırım artık birini öldürmeye bağlı olmayan duygularım olabilir. Duygular dağınık ve karmaşıktır. Hayatımda ya da ihtiyaç duymadığım iki şey ama Willow'u kaçıracak bunları kendim yarattım.

Sandalyeme çöküp gözlerimi ovuşturuyorum. Onu eve getireli o kadar uzun zaman olmadı ama Willow sürekli aklımda. Onun varlığı yalnız varlığımı ele geçirdi ve onu *dolu* hissettiren bir şeye dönüştürdü. Onunlayken tek ihtiyacım o, ondan uzaktayken de tek istediğim o.

Daha önce bir yere ait olma ihtiyacını hiç önemsemedim, geçmişimdeki çoğu insan asla uyum sağlayamayacağımı bilmemi sağladı ve ben de bunu kabul ettim.

Onların sert yargılarını aldım ve bugün olduğum kişiyi yaratmak için onları şekillendirdim. Acımasız ve soğuk ama yine de içimde bıraktıkları nefreti dünyaya yansıtmaya istekli.

Uzun zamandır bana *bir şeyler* hissettirmesi için şiddete ihtiyacım vardı. Sonunda onu arzulamaya başladım ama Willow'un sunduğu şey çok daha bağımlılık yapıcı ve asla doyamayacağım.

İçimde tutuşturduğu yıkım alevlerinden yanıyor olmalıydım ama bunun yerine beni topraklıyor. Onun sadece varlığı bile beni hem heyecanlandırıyor hem de yatıştırıyor.

Bana kötüymüşüm gibi bakmıyor, bakması gerektiği halde. Ona yapmak istediğim şeylerin yarısını bile bilmiyor.

Willow bana sonunda bu dünyaya ait olduğumu hissettiriyor. *Ona aitmişim gibi.*

"Kahretsin. Aşık oldum."

"Sana söylemiştim. Sence doğru kişi mi?" Artık şaka yapmayı bıraktı ve benim için gerçekten mutlu görünüyor.

"Bilmiyorum," diyorum ciddiyetle. Onu öldürmem gerekirken nasıl olabilir ki? Belli ki artık bunu yapamam ama o asla benim gibi hissetmeyecek.

benim için de aynı şekilde. Sonunda işleri çok ileri götüreceğim ve onu tamir edilemeyecek şekilde kıracağım. O zaman ondan kurtulmak zorunda kalacağım. Sesimi alçaltarak, "Benim evime pek *de isteyerek* gelmiyor." diyorum.

Ondan ne tür bir tepki beklediğimden pek emin değilim ama bana verdiği heyecanlı gülümseme bu değil. "Bu da ne demek şimdi?" soruyor sessizce, yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrılana kadar öne eğilirken.

İç çekerek ona her şeyi anlatıyorum, yani bana geldiğinden beri ona yaptığım her şeyi değil. Sikiimin hayatının tüm ayrıntılarını bilmesine gerek yok.

"Hayatta olmaz," diyor şimdi daha yüksek sesle. "Yani o senin seks kölen gibi!"

"Ne? Hayır!" Diyorum ama haklı sayılır. Vücudunu sürekli kullanıyordum ve kabul etmese de bundan zevk aldığını biliyorum. Çok duyarlıydı. Orgazmları kendi adına konuşuyor. Açıkça sefil durumda ve bunu anlıyorum. Son zamanlarda başına çok şey geldi ve alışması biraz daha uzun bekleyebilirim.

Bu beni biraz kötü hissettiriyor ama onunla başka ne yapabilirim ki?

Muhtemelen şu anda kaçmaya çalışıyordur, bu yüzden evde normal bir misafir gibi yaşamasına izin vermem pek mümkün değil.

Ya çoktan bir çıkış yolu bulduysa ya da bir şekilde kendine zarar verdiyse? Ölüm kavramı konusunda çok rahat görünüyor, aptalca bir şey yaparsa diye onu çok uzun süre yalnız bırakmamalıyım.

Hemen ayağa fırladım ve "Gitmeliyim!" dedim.

Bones bana sadece gülümsüyor ve el sallıyor. "Pekala, aşık çocuk. Sana o listeyi mesaj atarım. Git kızınla eğlen." Sonra parmaklarını şıklattı ve dansçılardan birini çağırdı.

Öncekiyle aynı kız mı yoksa farklı bir kız mı anlamıyorum. Umurumda değil. Aklımdaki tek şey Willow iken, hiçbirine dikkatimi vermiyorum.

AILLOA

I Buradaki ilk gecemden beri Dean'i pek görmedim, bu da bana gerçekliğe dönme şansı verdiği için memnunum.

Ne zaman olsa, sanki tüm çalıyor, o yanımdayken nefes bile alamıyorum.

Benim için her şeyi yapıyordu. Beni elinden besliyor ve yıkıyor, yani beni anlamsızca becermediği ve canımı acıtmadığı zamanlarda.

Ondan nefret ediyorum ama kendimden nefret ettiğim kadar değil. Bedenim kendi iradesine sahip olmasaydı bu çok daha kolay olurdu.

Beni her kullandığında orgazm oldum. Bu çok aşağılayıcı. Ne kadar sert olursa olsun yine de boşalıyorum ve sanırım bu beni ondan daha kötü yapıyor.

Bir insan bu kadar hastalıklı ve çarpık bir şeyden nasıl zevk alabilir? Neden bundan zevk alıyorum?

Şimdiye kadar canımı yakma fikri, içimi sikiyle dövmekten, beni ısırırmaktan ya da parmaklarıyla iz bırakmaktan öteye gitmedi. Parmak uçlarındaki morlukların kasıtlı olup olmadığından bile emin değilim, sadece içimdeyken bırakmadığı doğal olarak güçlü bir tutuşu var gibi görünüyor.

Olayların tırmanması an meselesi, bundan eminim.

Yine de bunu bana yaptığı nazik dokunuşlara tercih ederim. Sanki bir evcil hayvanı yatıştırıyormuş gibi çünkü onun için ben buyum. Beni insan olarak gördüğünden bile emin değilim. Sadece kullanacağı ve sikeceği bir şey olarak görüyor. Sadece beni daha fazla kullanabilmek için benimle ilgileniyor.

Bunu daha ne kadar sürdürecek?

En kötüsü de bana karşı her zaman çok nazik olması. Bir kere bile beni herhangi bir konuda kötü hissettirmedi, bunu yapan benim zihnim.

Dean sevgilimmiş gibi beni övüyor ve rahatlatıcı dokunuşlar yapıyor. Hatta banyoyu kadınsı ürünler ve yeni şampuanla doldurdu, sanki ben onun esiri değil de yanına taşınan kız arkadaşıymışım gibi.

Hareketleri bana uzun süre hiçbir yere gitmeyeceğimi hissettiriyor ama beni ldrmeyeceğini tam olarak söylemedi ve söylese bile ona inanacağımı sanmıyorum.

Gerçekten lmek istemiyorum ama özgürlüğün nasıl bir his olduğunu bile bilmiyorum. Hayatımı babamın parmağı altında kapana kısılmış bir şekilde geçirmekten, bu her neyse, kendi kişiliğime sahip olduğum sadece birkaç kısa saatim oldu ve o bile endişe ve korku doluydu.

Kendi hayatımı kurmanın zor olacağını biliyordum, özellikle de hiç param yokken ama babamın yanına dönmekten daha iyi olacaktı.

şu anki durumum bununla kıyaslanmalı ama nedense benzerlikleri sıralamaya bir türlü cesaret edemiyorum. Eğer yaparsam babamın sözleri gerçek olacak. Ben sadece bana glmseyan ilk adam için bacaklarımı aan bir fahişeyim.

Yatakta doğrulup ayak sürüyerek banyoya gidiyorum. Dean ip bağlarımı sadece birkaç santim zincir olan deri kelepçelerle değiştirdi. Bir mahkm gibi yürümek zorunda kalsam bile en azından artık ihtiyacım olduğunda yardım almadan banyoya gidebiliyorum.

Lavaboda işimi bitirirken yatak odasının kapısının açıldığını duyuyorum. Artık ıplaklığımı gizleme zahmetine bile girmeden yatağa geri dönüyorum.

"Bütün gün yoktun," diyorum, oturup pencereden dışarı bakıyorum, hava kararmış.

"zgnm, küçük kedicik, beni zledin mi?" Yanımda otururken yatak eğiliyor, sonra beni kucağına çekiyor. Ne kadar sıcak olduğuna ya da ne kadar güzel koktuğuna teslim olmak istemediğim için kaskatı kesiliyorum.

Onunla bu şekilde mücadele ederek enerjimi boşa harcamamayı öğrendim. Her zaman o kazanıyor. Gcm gerçekten ihtiyacım olduğunda, beni kullanmak istediğinde kullanmak için saklıyorum, ama o zaman bile ona karşı her seferinde kaybediyorum. *En azından kendime denediğimi söyleyebiliyorum.*

"Hayır, aım," diyorum inatla. "Beni bütün gün yemeksiz bırakamazsın."

"İyi ki dışarıdan bir şeyler almışım," diyor ve bir tabak pılav ile kri gibi görünen bir şeyi burnumun dibine koyuyor. Ona kaşlarını atıyorum.

Yemekler mis gibi hindistan cevizi koksa da. "İnatçılığı bırakıp bana ne istediğini söylersen sana getiririm." Midem yüksek sesle gurulduyor ve kızarıyorum.

Bana bir kez daha ihanet ettiğin için teşekkürler vücut.

Dudaklarıma bir kaşık yemek uzatırken, *bu kadar inatçı olmayı bırak ve yer* gibi kaşlarını kaldırıyor. En azından bu yemekte, parmaklarının arasından yemek zorunda kaldığım çünkü yemeğin aksine mutfak eşyalarına ihtiyaç var.

Ağzımı açıyorum, beni beslemesine izin veriyorum ve tatlar damağıma çarptıkça memnuniyet iniltisini gizlemeye çalışıyorum ama gerçekten uzun zamandır yediğim en iyi şeylerden biri.

"Umarım bu sesleri ağzında benim sikim varken çıkarırsın," diye mırıldanıyor şakağıma doğru ve yemeğimde boğuluyorum. Kendimi onun kucağından kurtarmak için onu itiyorum, bu sırada neredeyse her yere yemek saçıyorum, bu da durmamı ve tabağı beceriksizce tutmamı sağlıyor. O bir pislik olduğu için yemeğimi kaybetmeyeceğim.

"Her zaman böyle bir pislik olmak zorunda mısın?" Ağzımdaki lokmanın arasından söylüyorum. "Kötü davranmıyordum bile," diyor, çenemi çimdikliyor ve beni ona baktı. "Ben sadece bariz olanı söylüyordum. Çıkardığın sesleri seviyorum ve *sen de* benim sikimi seviyorsun."

"O şeyi ağzıma yaklaştırırsan, ısırpı koparırım."

Gülümserken merakla bana bakıyor, dili dudaklarını ıslatıyor ve midem bulanıyor. Sadece hala aç olduğum için.

"Sevmediğini söylediğini duymadım," diye fısıldıyor kulağıma ve sıcak nefesinin okşamasıyla tenim karıncalanıyor. Tarçın gibi kokuyor. *İçki mi içiyor yoksa başka bir kadından mı geliyor?* İçimde bir öfke parıltısı belirliyor ve onun başka biriyle seviştiği görüntüsünü düşüncelerimden uzaklaştırmak zorunda kalıyorum.

Ağzımı açıyorum ve daha fazla yemek için dilimi çıkarıyorum, bir yandan da ona vermediklerimle alay ediyorum. Gülüyor ve bir kaşık daha koyuyor.

Yemeğin geri kalanında onu görmezden geliyorum, kendi kafamın içinde o kadar kaybolmuşum ki, *öldürmek* kelimesini duyana kadar ne hakkında konuştuğuna pek dikkat etmiyorum.

"Az önce ne dedin sen?" Ona sordum. *Başka birini mi öldürdü?*

Boş tabağı komodinin üzerine bıraktığında hızla kucağından iniyorum.

"Bana daha önce o adamları neden öldürdüğümü sormuştunuz. Bu benim işim ve bundan zevk alıyorum ama onların iyi insanlar olmadığını bilmen gerektiğini düşündüm. Hapis cezası almalarını gerektirecek pek çok şey yapmışlardı ama ceplerinde çok sayıda polis olan çete üyeleriydiler, bu yüzden her zaman bir çıkış yolu buldular."

"Yani sen bir çeşit kanunsuz musun?" Kendisinden *'gece'* diye bahsetmeye başlarsa o kaşıkla kendimi bıçaklayacağım.

Dean öyle yüksek bir kahkaha atıyor ki geri çekiliyorum. "Tanrım, hayır! İnsanları kolay para olduğu için öldürüyorum, böyle şeyleri önemseydiğim için değil. İnsanların hepsi kötüdür, Willow."

"Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım."

"Belki de değil," diyor saçlarını okşarken. "İçimde iyi olanı yapacak güç yok. Doğru olanı yapabileceğimden bile emin değilim. Artık ne olduklarını bilmiyorum." Kaşlarını çatıyor ve bir şey düşünüyor ama ne olduğunu anlayamıyorum. *İyi ve doğru olan aynı şey değil mi?*

İç çekerek "Yorgunum" diyorum. Dokunuşundan uzaklaşıyorum ve yüzümü ona dönerek yan yatıyorum, sonra battaniyeyi üzerime çekiyorum.

"Zor. Bütün gün sana dokunmadım ve sana yapmak istediğim her şeyi düşünmeden edemedim. O tatlı amını yine sikeyim mi? Ya da belki de kıcını kırabilirim? Ya da o küçük hırçın ağzının neler yapabileceğini mi görsem?" Sözlerinin içimde yarattığı ürpertiye gizlemeye çalışıyorum ve yüzümdeki sıcaklığı görmemesi için kendi üzerime kıvrılıyorum.

Dean battaniyeyi ellerimden çekip alıyor ve üzerime sürünmeden önce beni sırtüstü yatırıyor. Onu durdurmak için ellerimi göğsüne bastırıyorum ama zinciri boynuna dolamak için ellerimi başının üzerine kaldırıyor.

"Senin için hiçbir şey yapmıyorum!"

Dudaklarına bakıyor ve sırtıyor. "Sorun değil küçük kedicik, tek ihtiyacım olan ağzının açık olması, gerisini ben hallederim."

"Hayır!" Dudaklarımı sıkıca emmeden ve çenemi kenetlemeden önce tersliyorum. Çenemi yırtıp açmasını bekliyorum ama onun yerine beni usulca öpüyor. Dili dudaklarımın kenarına hafifçe bastırıyor ve dişleri beni ısırtıyor.

Elleri üzerimde gezinirken etrafım onunla çevrili. Kıcıma yerleşiyorlar ve beni kaldırmadan önce sıkıyorlar, böylece kucağına oturuyorum.

Aleti kotunun altında duruyordu. Amıma karşı sert ve kaba. Kucağına doğru eğilmemek ve klitorisime karşı o lezzetli sürtünmeyi hissetmeme izin vermek tüm öz kontrolümü alıyor.

"Bırak gireyim, küçük kedicik, bırak tadına bakayım." Sesi alçak ve benim hissettiğim kadar muhtaç geliyor. Başımı sertçe sallıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Kıkırdıyor ve ses boğazımın sütununda titreşerek yalamaya ve ısırmaya başlıyor. Köpek dişleri özellikle hassas bir bölgeyi ısıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, dudaklarım aralanıyor ve bir ciğer dolusu hava alıyorum. İki parmağını hızla ağzıma sokuyor, o kadar derine sokuyor ki parmaklarının etrafında öğürüyorum.

" bu, şimdi em."

Dudaklarımı onun etrafına kapatıp emmeye başladığımda yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

Bu gece sadece yapmayacağını biliyorum.

Yakında bana bu talimatları sikinın üzerinde kullanmam için verecek. Bir parçam bunu istiyor. *İhtiyacım var.*

Isı vücuduma yayılıyor ve kalçalarımın arasındaki alevlere ekleniyor.

Neden beni bu kadar iyi hissettirmek zorunda?

Parmaklarını çekerken yanaklarımda aşağılanmışlık ateşi yanıyor, parmaklarıyla dudaklarım arasında tükürükler uçuşuyor. Ben hıçkırıyorum ve o beni öpüyor. Bu sefer onu durdurmaya çalışmıyorum.

Kot pantolonunun fermuarını açarken elini aramızda hissedebiliyorum ve sonra horozunun sıcaklığını amıma karşı hissediyorum. Elini etrafına sarıyor ve başıyla klitorisimi dürtüyor. Ağzının içine doğru nefes alıyorum ve dili daha derine iniyor.

Ağzımı kullanmak istediğini sanıyordum ama sanırım bir gecede bana yapacaklarının sınırı yok.

"Dean," diye mırıldanıyorum, ona durmasını söylemek istiyorum ama içimde biriken zevk yüzünden kelimeleri unutuyorum.

"Adımı böyle söylemene bayılıyorum bebeğim."

Bebeğim. Bana birkaç kez böyle seslendi ama ben hiçbir zaman bir şey düşünmedim. Bu sadece başka bir aşağılayıcı lakap ama şu anda onun gerçekte nasıl bir adam olduğunu unutmama yardımcı oluyor.

Kalçalarım onun sikiyle buluşmak için kalkıyor ve bana daha fazla sürtünmesine izin veriyorum. "Bunu istiyorsun, değil mi? İsteddiğini *biliyorum.* Ne kadar açgözlü, küçük bir kedi yavrusu."

Hayır demek itiraz etmek, beni dönüştürdüğü zayıf, zavallı fahişe gibi ona sürtünmek dışında bir şey yapmak istiyorum ama duramıyorum.

"Gelmek istiyorsun." Boynumu öpüyor, sonra sertçe ısıyor. "Seni boşaltmamı istiyorsun."

"Evet!" Acı zevkle bütünleşirken haykırıyorum.

Beni kıcımdan tutup kaldırıyor ve sikinin üzerine oturtuyor. Tırnaklarım sırtını tırmıklıyor ve kelepçeleri birbirine bağlayan zincir onu bana yaklaştırıyor, ben de tüm onu kavıyorum. Oysa bu enerjinin tam tersini yapmak için harcanması gerekirdi. Sikiinin üzerine o kadar sert düşüyorum ki beni ağzına kadar dolduruyor ve çığlık atıyorum.

Bunu kendi avantajıma kullanabilirim, onu zincirle boğmaya çalışabilirim ama durmak istemiyorum. Boşalmaya o kadar ihtiyacım var ki, beni gererken çektiği acı bile iyi hissettiriyor.

Karşı koymak için çok fazla.

"Sikime boşalacaksın, küçük kedicik, sonra ben ağzını sikerken kendi tadına bakacaksın." Sözleri amımın sıkılaşmasına neden oluyor ve beni kucağında aşağı yukarı zıplatmaya başlıyor.

Evet! Kafamın içinde bağıriyorum. Lütfe!

Her geri düşüşümde siki içimde daha derine giriyor. Hastalıklı bir nedenden dolayı onu çok fazla acı çekmeden alabilecek kadar ıslandım ama bana kıyasla o kadar büyük ki içimdeki gerginliği hala acıtıyor.

Gözlerimi açtığımda yüzümü inceliyor. "Böyle mi acıyor?" diye merakla soruyor.

Başımı sallıyorum ama benim sessiz onayımdan daha fazlasını istediğini biliyorum. Nedense beni nasıl mahvettiğini ona anlatmamdan zevk alıyor. Tarif etmekten nefret ediyorum çünkü bu her şeyi gerçek kılıyor ve sadece tahrik olmamı arttırıyor.

"Beni geriyorsun ve çok derinden vuruyorsun."

Homurdanıyor ve beni kucağında tutuyor, sonra kalçalarını döndürüyor ve siki içimde hareket ediyor ve yeni bir hassas noktaya çarparak nefesimi kesiyor.

"Hayır, yapma bunu! Dur!" Böyle devam ederse boşalacağım ama yapamam, bir daha olmaz. İsteddiğini asla yapmamalıydım, aptal ağzımı açıp ona acıdığını söylememeliydim. En önemlisi de vücudumun isteklerine boyun eğmemeliydim.

O ilk gece onu görür görmez kaçmalıyım. Hıçkırarak ağlıyorum ve alnımı onun göğsüne yaslıyorum. "Lütfe, dur," diye hıçkırdım.

"Bu kadar yaklaşmışken olmaz bebeğim. İyi hissetmeyi hak ediyorsun." Klitorisimi çimdikliyor ve çekiştiriyor. Dokunuşunun sertliği ve sözlerinin yumuşaklığı beni kenarında sallanıp durduğum uçurumdan aşağı itiyor ve orgazmımın dalgalarına kapılıyorum.

Vücudum onun üzerinde sarsılırken ve amım onun sikine kenetlenip onu olabildiğince derine emerken hareketsiz kalıyor. "İşte bu, bebeğim. Beni tüm o tatlı dölleriyle kapla."

Bittiğinde göğsüne yığılıyorum ama hala sert ve onu daha derine götürmek hassas amımın daha fazla ağrmasına neden oluyor.

Neyse ki ellerimi boynundan çekip beni üzerinden kaldırıyor. Beni önüme yatırırken yatakta oturmaya devam ediyor, başım dizinin yanında duruyor ve aslında her şeyin bittiğini düşünüyorum ama bana merhamet göstereceğini düşündüğüm için aptalım.

Birkaç kısa, nazik an boyunca saçlarımı okşuyor ve ben rahatlatırken göz kapaklarım ağırlaşmaya başlıyor. Sonra parmakları saç tellerimin arasına giriyor ve beni kafa derime yakın bir yerden sıkıca kavlıyor. Onu durdurmak için uzanmaya çalışıyorum ama kelepçeli ellerimin üzerinde yatıyorum ve vücudum hareket edemeyecek kadar bitkin.

Çok az bir çabayla başımı kaldırdı ve beni sikine doğru çekti. "Bak, beni nasıl da güzelce dölünle kapladın."

Beni oyuncak bebek gibi oynatırken başımı bile sallayamıyorum. "Yala şunu," diyor kabaca ve ben inliyorum.

Söylediğini hemen yapmadığımda saçlarımı öyle bir sıkıyor ki gözlerim daha fazla yaşıyor ve dilimi çıkarıp uzunluğunun üzerinde gezdiriyorum. Boşalmanın tuzlu karışımı düşündüğüm kadar kötü değil ama başımı daha da aşağı ittiği ve siki öğürme refleksime çarptığı için tada uzun süre odaklanamıyorum.

"Tadın çok güzel, değil mi küçük kedicik?" Yanıt olarak yumuşak bir miyavlama mırıldanıyorum çünkü bu ne kadar aşağılayıcı olsa da aynı zamanda hoşuma gidiyor.

Beni kullanırken vücudum gevşek, nefes almak için yeterli havam olup olmadığını ya da onun üzerinde boğulup ölmeyeceğimi umursamıyor, sadece istediğini alıyor.

Bana her zaman yaptığı gibi böbürlenmiyor ya da kafa karıştırıcı övgülerde bulunmuyor.

Tek ses benim tıkaçlarım ve onun ağır nefesleri ve homurtuları. Boşaldığında beni o kadar sert itiyor ki siki boğazımı yırtıyor ve tohumu boğazımdan aşağı fışkırıyor.

Havaya ihtiyacım var.

Nefes alamıyorum!

Paniklemeye ve ona saldırmaya başlıyorum ama o vazgeçmiyor.

"çok iyi yapıyorsun. İyi bir kız gibi hepsini yut."

Tek yapabildiğim, o tatmin olmuş bir inilti çıkarana kadar bunu yapmaya odaklanmak.

Ama hala ağzımdan çıkmıyor. Panikledim ve ısırdım.

Sert.

"Sen... sen beni ısıyor musun?" Sesi eğlenmiş ve şaşırmış geliyor, olması gerektiği gibi kızgın ya da çılgılık atmıyor.

Beni çekip çıkardığında havasızlıktan boğuluyorum ama ciğerlerim daha fazla oksijen için ağrırken sanki yeterince alamıyorum. Tek bir kelime bile edemiyorum ve paniğim daha da artıyor.

Güçlü kolları beni sarıyor ve sıcaklığını bedenimde hissediyorum. Ona tutunuyorum. Sahip olduğum tek teselli kaynağı o.

Beni susturuyor ve nefes almamı söylüyor ama tek yapabildiğim hıçkıra hıçkıra ağlamak ve hiperventilasyon. "Seni tuttum. Çok iyiydin bebeğim. *Güvendesin.*" Sesi o kadar sessiz ki onu doğru duyup duymadığımdan bile emin değilim ama paniğim yavaş yavaş azalmaya başlıyor.

Güvenli mi?

Onunla gerçekten güvende miyim yoksa bu zalim bir yalan mı?

Onu itmeye çalışıyorum ama beni daha sıkı tutuyor ve yatağa yatırıp uzun bedenini bedenime doluyor.

Onun kucaklaması istediğim her şeydi.

Güvende hissetmek ve istenmek.

Gerçek olmasa da bu yanılsamaya kendimi kaptırıyorum ve her seferinde beni hem parçalayan hem de yeniden bir araya getiren adamda biraz rahatlık buluyorum.

Gözyaşlarım göğsünü ıslatıyor ama beni daha sıkı tutarken umursamıyor gibi görünüyor.

Uzuvlarım ağırlaşıyor ve buraya geldiğimden beri beni rahatsız eden yorgunlukla mücadele edemeyeceğimi biliyorum.

Ölmek istiyorum, diye düşünüyorum kendi kendime ve her şey kaybolmadan önce kolları beni sınımsı sarıyor.

DEAN

B dövme stüdyosunun dışında bekliyor, *Ağlar,*
Mürekkep ve Çelik, caddenin karşısında durduğumda. Ona dövmelelerini nerede
yaptırdığını sordum, ben de kendiminkini yaptırabilirdim, tabii ki bu kadarla
bırakamazdı

ve kendisini de davet etti.

Sıcak bir gün ve klimalı arabamdan dışarı adımımı atar atmaz terlemeye
başladığımı hissedebiliyorum. Tişörtüm ve kot pantolonum terden ıslanmaya
başladı bile.

Ben caddeyi geçerken Bones bana hızlıca başını sallıyor, üzerinde dar deri
bir pantolon ve düğmelerinin yarısı açık, mürekkepli göğsünü ve gümüş
zincirlerini ortaya çıkaran bol bir beyaz gömlek var.

Pantolonuna doğru başımı sallayarak, "Bunların içinde taşakların terliyor
olmalı," diyorum.

"Bu kadar iyi görünmek için ödediğim bedel bu."

"Güneş ışığında yürüyebilmeyi de kapsıyor mu?"

Kısa elbiseli iki kadın yanından geçerken vitrine yaslanır, ikisi de Bones'a
ve onun vampirvari yakışıklılığına bakmaktadır.

"Gözlerini benden ayırma Drakula." Parmaklarımı şıklatıyorum ve o da
sırıttırıyor, gözlerini şu anda birbirlerine kıkırdayan, başlarını birbirine
yaklaştırmış bize doğru bakan kadınlardan ayırıyor.

"İki katı ilgiyle uğraşmak zorundayım, şimdi de sen alındın. Ben sadece
sana iyilik yapıyorum."

"Evet, sanki bana bakıyorlarmış gibi."

Bones bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyor, aynı anda dükkânın kapısının üstündeki zil çalıyor, bir müşteri çıkıyor ve ben kapı kapanmadan kapıyı tutuyorum. İçeri girdiğimizde "Ne yaptırmak istediğini biliyor musun?" diye soruyor. Aslında söylemek istediğinin bu olmadığından eminim. Ona sinsî bir gülümseme vererek başımı sallıyorum.

Başka bir müşteri arkadaki stüdyoda işini hallederken havayı alçak bir vızıltı sesi dolduruyor.

Kalın kahverengi sakallı, fıçı göğüslü ve kaşları çemberlerle kaplı bir adam ön masanın arkasında oturuyor. Biz yaklaşırken dizüstü bilgisayar ekranından başını kaldırıyor.

Bones adamı selamlıyor ve bizi tanıştırıyor. Meğer stüdyonun sahibi Holt Webber'miş, dolayısıyla adı da *Webs, Ink & Steel*. Görünüşe göre Bones ilk dövmesini burada yaptırmış ve o zamandan beri buraya geliyormuş. Şu anda kaç tane dövmesi olduğunu unuttum.

Mürekkebini mücevherleri kadar ve neredeyse sikini ıslatmak kadar seviyor.

"Bones bana ne istediğini bildiğini söyledi. Genellikle parçayı senin için önceden ayırırız. Bu ilk mi?" Holt soruyor.

"Evet. Tasarımı çoktan hazırladım. Şablonla uğraşmanıza bile gerek kalmayacak," diye sırtıyorum.

"*Bu ilk mi?*" Bones kaşlarını kaldırarak haykırıyor. "Evet. Bunu bildiğini sanıyordum."

Omuzlarını kaldırıyor. "Seni hiç çıplak görmedim. Bir yerlerde sakladığını sanıyordum. Neden hiç yok?"

"Hiç anlamadım." Vücudum zaten yara izleriyle dolu bir tuval, ona her zaman yeni sanat eserleri ekleniyor. İşlemi bile hissedemezken neden mürekkep için para ödeyeyim ki?

"Ne yapıyorsun o zaman? Hayır, dur tahmin edeyim. Muhtemelen emo grubu logolarından biridir."

"*Bir*, onlar emo değil ve *iki*, sen benimle aynı müziği dinliyorsun," diyorum işaret ve orta parmağımı ona doğru kaldırarak.

"Evet ama sevdiğin mızımız vokaller değil," diye alay ediyor omzunun üzerinden, piercing takılarıyla kaplı cam bir dolaba bakarken.

Holt boğazını temizliyor ve ben de sanatçıya dönmeden önce Bones'a kocaman bir sırıtış atıyorum. "Penis dövmesi mi yapıyorsun?"

"Şimdi ne yapacaksın?" Bones sığıyor ve masaya doğru koşuyor. "İlkini *sikinin* üzerinde mi istiyorsun? Lanet olsun, Dean." Bakışlarından

Bana Willow'u ve son konuştuğumuzda ona karşı hissettiklerimi nasıl itiraf ettiğimi sormak istediğini biliyorum. Burada bir şey söylemeyecek. Birinin önünde olmaz. Yine de daha sonra bu konuda beni tuzağa düşüreceğinden eminim.

Holt'un delikli kaşlarından biri yavaşça kalkıyor ama soruma çok şaşırmış görünmüyor. "Evet. İsteddiğiniz dövmeye ve acıya karşı ne kadar iyi olduğunuza bağlı."

Bones'un yanımda homurdandığını duyuyorum ve "Hiçbir fikrin yok" diye mırıldanıyor.

Kotumun fermuarını açıyorum ve aletimin kökü görünecek kadar aşağı çekiyorum. "Bunu yapabilir misin?"

"Bunlar *diş* izleri mi?" Bones eğilip aval aval sikime bakarken irkiliyor.

"Evet. Şimdi ağzını kapatabilirsin. Büyük olduğunu biliyorum."

"Başka biri olsaydın sana bunu yapmamamı söyledim ama... bekle, aletini ilk kez görüyorum. Bu arkadaşlığımız için çok önemli bir an gibi geliyor. Sonra kutlamalıyız. Kız arkadaşını davet edebilirsin ya da ben geri gelebilirim-"

", " diyorum açıkça, bu fikri hemen kapatıyorum.

Bana ters bir bakış attıktan sonra omuz silkti, başparmaklarını ceplerine soktu ve Holt'a döndü, "T içeride mi? Sen arkadaşımın aletiyle uğraşırken ben de yeni bir piercing alacağım."

Adam ona ters ters bakıyor ve "beklemek isterseniz yirmi dakika içinde serbest kalacak" diyor.

"mısın?" Hevesle sordum.

"Evet, daha gariplerini de yaptım," diye iç geçiriyor ve stüdyoya açılan kapıdan geçerken başını sallıyor.

"T?" Ben soruyorum. "T nasıl bir isim?"

Bones alçak deri bir kanepeye uzanıyor ve ayak bileğini dizinin üzerine koyuyor. "Bones ya da Carver nasıl bir isim? Gerçek adı Trevor ama bundan nefret ediyor. Yani gerçekten bir şey söylemeyecek misin?"

"Ne hakkında?" Kalçamı masaya yaslıyorum ve gömleğimdeki gevşek bir ipliği fark ederek, bundan sonra geleceği kesin olan soru dizisinden kaçınmaya çalışarak onu çekiyorum.

"Neden sikinde bir ısırtığı var ve bunu vücuduna *kalıcı olarak* dövme yaptırıyorsun, belli ki! Önce ona saç bakımı alıyorsun, şimdi de *bunu yaptırıyorsun*." Sikimi işaret ediyor.

Ne söyleyeceğimi düşünürken dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. "İşler iyi gidiyor." Hissettiklerimi nasıl açıklayacağımdan gerçekten emin değilim.

"O...o sadece mükemmel." Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve kendimi gülümsemekten alıkoyamıyorum.

Bones şüpheli bir kaş kaldırarak, "Yine de senin sikini ısırıldı," diyor.

"Evet, daha önce kimse bende böyle bir iz bırakmamıştı." Pek çok kez mahvoldum ve bunu gösteren yara izlerim var ama hepsi anlamsız. Willow'un bana verdiği şey farklı hissettiriyor. Ondan kalan her küçük çizik ve ısırığın sonsuza dek tenimde kalmasını istiyorum.

"Hissetmediğin için şanslısın. Daha önce bir fahişe çok fazla diş kullanmıştı ve çok acıtmıştı."

Çok şanslıyım.

Willow'un dişlerinin acısını hissetmek için adam .

Holt birkaç dakika sonra geri geliyor ve onunla birlikte içeri giriyoruz. T ikimizi selamlıyor ve Bones kendi çalışma alanına gitmeden önce bizi tanıştırıyor, ben de Holt'un buzlu cam pencerenin yanındaki istasyonuna gidiyorum.

Neredeyse otuz dakika sonra işimiz bitmişti. Holt siyah lateks eldivenlerini bir çırpıda çıkarırken "Bir profesyonel gibi oturdu," diyor. Yerdeki aynanın önünde durup sikimin tabanını çevreleyen kırmızı mürekkebe hayranlıkla bakıyorum.

Bones telefonundan başını kaldırıyor ve aynada benim bok yiyici sırtışıma yakalıyor. Gelip bakıyor, daha yakından incelemek için eğiliyor.

"Sence beğenecek mi?" diye soruyor kuşkuyla.

"Biliyor musun, bence yapacak." Ona bugün nerede olduğumu söylemeyeceğim. Dövmeyi kendisinin keşfetmesini bekleyeceğim. Şimdiden onun şok olmuş yüzünü, yanaklarının nasıl kıpkırmızı kesileceğini ve dişlerinin dolgun alt dudağını nasıl ısıracağını zihnimde canlandırabiliyorum.

"Sen öyle diyorsan." Bones omzuma vurdu ve sonra bağırdı, "Dostum! Düşündüğün şey her neyse seni fena halde erekte ediyor." Çok bariz ereksiyonuma bakmayı bırakması için onu itiyorum, sonra Holt'un dövmeyi benim için sarması ve sonraki bakımı yapması için geri dönüyorum.

"*Islatmamanızı* tavsiye ederim ama yine de istediğinizi yapacağınızdan eminim. Pantolonunun içinde tutamadığın için aletin enfeksiyon kaparsa beni suçlama. T senin için ne yaptı?" Kollarını kavuşturarak Bones'a döner.

"Şey, buradaki arkadaşşımdan ilham aldım." Hiçbir uyarıda bulunmadan aletin tamamını çıkarıyor ve başının yanındaki kızgın kırmızı tonundaki gümüş piercingi gösteriyor.

"Tanrım, bugün daha fazla sık görmeme gerek yok." Holt burnunun kenarını çimdikledikten sonra ekledi: "Siz ikiniz yerleştiniz, o yüzden siktirin gidin."

Bones fermuarını çekerken gülüyor ve Holt'u daha fazla kızdırmadan onu stüdyodan dışarı itiyorum. Holt, Bones'un güzel yüzüne bir yumruk atarsa bunun sonunu duymayacağım.

"Beni tekrar evine davet edecek misin?" Bones arabamın kaputuna yaslanırken kaşlarını bana doğru oynatıyor.

"Hiç şansın yok."

Sürücü koltuğuna geçtiğimde, Bones yolcu camına dokunup, "Beni bırakır mısın?" dedi.

"Araba kullandığını sanıyordum?" Davet edilmeden binerken sordum.

"Hayır, birlikte uyandığım güzel, uzun boylu sarışın beni bıraktı. Adını hatırlamıyorum ama çok güzel bir kıcı vardı ve kahve parasını da o dedi."

nce onu bırakmak için Bones'un evine doğru giderken, bana dn gecekı sevişmenin tüm ayrıntılarını anlattı. Willow'la tanışmasına ne zaman izin vermem gerektiğini düşünüyordum ama şimdi vermesem daha iyi olur diye düşünüyorum. Onu kardeşim gibi seviyorum ama o bir oyuncu ve Willow'un yanında ona gvenebileceğimden emin değilim.

Ona asılmasa bile, benim dışımda birinin ona bakması fikri bile hoşuma gitmiyor.

Dünyada onun varlığından haberdar olan insanların olması bile beni kızdırıyor. Mantıksız olduğunu biliyorum. Ona bakan herkesi tam olarak öldüremem, ama lanet olsun istiyorum. şımarık bir ocuk gibi, onu tamamen kendime istiyorum ve bunu mümkün olduğunca uzun süre böyle tutmayı planlıyorum.

t0

AILLOA

I Gözlerimi açtığımda aynı gün mü yoksa bir sonraki gün mü olduğundan emin değilim ama vücudumun bir yük treni tarafından ezilmiş hissettiğini biliyorum. Bir his Uyanmaktan yoruldum.

"Şu anda biraz meşgul olduğumu biliyorsun, bana ihtiyacın olursa mesaj atman yeterli," Dean'in sesi yatakta yanımdan geliyor. Uyanalı çok olmamış gibi kısık ve boğuk bir ses. Dinleyebilmek için hâlâ uyuyormuş gibi yapıyorum.

"Hayır, henüz fırsatım olmadı. İşlerimi halletmem için bana birkaç gün daha ver, sonra yaparız... Hayır, buraya gelmiyorsun! Seninle orada buluşuruz."

Aramanın diğer ucunda kimin olduğunu duyamıyorum. İş görüşmesi mi? Bir kadın mı? Dean'in zaten bir kız arkadaşı olabileceği ya da birileriyle yatıyor olabileceği aklımdan geçti, özellikle de çok fazla dışarıda olduğu ve bazen eve içki kokusuyla geldiği için.

Acı göğsüme saplanıyor. Aldattığı kişi olmak istemiyorum ama başka biriyle birlikte olduğu düşüncesinden de nefret ediyorum. Nefesim istemsizce kesiliyor ve hemen ağzımı kapatıyorum.

"Gitmem gerekiyor. Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at," diyor Dean aramayı bitirirken ve ben hâlâ uyuyormuşum gibi davranmaya çalışarak olabildiğince hareketsiz yatıyorum.

"Sessiz olmanın bir anlamı yok, uyanık olduğunu biliyorum. Uyurken ses çıkarıyorsun, tıpkı küçük bir kedi yavrusu gibi yumuşak mırıltılar."

Yavaşça arkamı dönüyorum ve bana gülümserken yanağını elinin arkasına yasladığını görüyorum.

Koyu renk saçları uyumaktan dağılmış ve önden çok şirin bir şekilde kıvrılıyor. Ellerimi battaniyenin altına sokuyorum ki saçlarına değmesin. "Kasten dinlemiyordum." *Kesinlikle dinliyordum ama bunu ona itiraf etmenin bir anlamı yok.*

Umursamazca omuz silkiyor, "Öyle olup olmaman önemli değil. Sadece bir arkadaştı."

Midemde bir düğüm oluşuyor ve bunu sormak zorunda kaldığım için kendimden nefret ediyorum, "bir kadın arkadaş mı?"

Gözlerinde parlak bir şey parlıyor ve o kadar geniş gülümsüyor ki dişlerinin arasında gezdirdiği dilinin ucunu görebiliyorum. "Öyle olsaydı, kıskanır mıydın?"

Alay ediyorum ve doğruluyorum. Kollarını bana doluyor ve çenesini omzuma yaslıyor. "O bir arkadaş. Bu yüzden surat asmana gerek yok bebeğim."

"Değilim," diyorum omuz silkmeye çalışarak ama kaslarımdaki ağrı inlememe neden oluyor ve bedenim kendi üzerine kıvrılıyor. Dean beni bırakıyor ve önümde çömelmek için yataktan atlıyor.

Bana bakarken gözlerinde endişe ve aynı zamanda garip bir hayranlık parıltısı var. "Neyin var?"

Yalnızca göğsümdeki izleri göstererek, "Ne düşünüyorsun? Eğer bana bunu yapmaktan vazgeçmeyeceksen, en azından bana biraz ağrı kesici verebilirsin."

Ayağa kalkıyor ve topuklarının üzerinde geriye sallanırken ellerini saçaklarında gezdiriyor. "Bende hiç yok" derken neredeyse *gergin* görünüyor.

"Oh." *Bu biraz garip, herkesin evinde böyle bir şey yok mu?*

"Gidip biraz alabilirim. Neye ihtiyacın var?"

"Sadece temel şeyler."

"Temel şeyler," diye mırıldanıyor ve garip bir yüz ifadesi takınıyor. "Başka bir şey var mı?" Neden sorma zahmetine giriyor ki? Gerçekten umurunda değil gibi.

Aklımdaki küçük bir ses *o yapmazsa* diyor. Hayır, Dean'e karşı hislerim zaten çok berbat durumda. Eğer onun da benim için aynı şeyleri hissedebileceğini düşünmeye başlarsam benimle işi bittiğinde çok daha fazla acı çekeceğim.

Başımı sallıyorum ve Dean başını . "Tamam. geldiğince çabuk döneceğim."

Giyinirken vücuduna bakmamaya çalışıyorum ama gözlerimin kendi aklı var ve kesik gövdesinden aşağıya, doğrudan aşağıya doğru işaret eden belirgin V'ye doğru sürükleniyorlar...

"Bu da ne?" Nefes nefese kaldım, gözlerim onun sikine kilitlenmişti. "İlk dövmem. Beğendin mi?"

"Sen... senin..." ağızım işbirliği yapmıyor. Bir adım öne çıkıyor ve sikişinin tabanını saran dövmeyle daha yakından bakmamı sağlıyor. "Bu..."

"İşaretin." Kendini beğenmişliğinin sesinden neredeyse damladığını duyabiliyorum. Ucunu kavırıyor ve uzunluğunu kaldırıyor, böylece desenin etrafı nasıl sardığını görebiliyorum. Birden onu bu şekilde incelerken ne kadar rahat olduğumu fark ediyorum.

Ona bakıyorum ve kendisiyle fazlasıyla gurur duyduğunu görüyorum. "Sen delisin," diye mırıldanıyorum.

"Sonunda ne zaman fark edeceğini merak ediyordum. Şimdiden başladı."

Ne zaman yaptırdı ki? Onu ne zaman düşünmeye çalışıyorum ama burada geçirdiğim zaman bulanık. Nasıl fark etmediğimden emin değilim, hemen hemen her gün bir şekilde içimdeydi.

"Benimle bununla mı seks yapıyordun?" Ben soruyorum, o da kaşlarını çatıyor. "Yani, acıttı mı? Elbette üzerinde yeni bir dövme varken seks yapmaman gerekiyor..."

"Sik. Bebek kelimesini söyleyebilirsin. Isırmaz. Senin aksine." Başparmağını alt dudağıma sürüyor ve ben onu itiyorum. Tam bir göt.

Gülüyor ve koyu renk bir kot pantolon ile kol ve göğüs kaslarını çok iyi saran kısa kollu siyah bir bluz giymeyi bitiriyor. Dışarı çıkmadan önce uzun bir öpücük için beni yanına çekti.

Kendime bundan hoşlanmadığımı söyledim. Giderken gözlerindeki parıltının ve midemdeki kelebeklerin kesinlikle hiçbir şey ifade etmediğini.

Kapı kilitlendiğinde, yatağa uzanıp derin bir nefes almadan önce ön kapının ve ardından arabasının hafif sesini dikkatle dinliyorum.

O kesin olarak deli.

Ne tür bir insan aletine böyle bir dövme yaptırır? İlk etapta bunu yaptırdığı için dehşete mi düşmeliyim yoksa gurur mu duymalıyım emin değilim.

Eğer Stockholm Sendromu gerçek bir şeyse, o zaman belki de yerleşmeye başlıyor. Tüm bu duruma alıştım ve yaptığı güzel şeylerin hiçbirinin bana yaşattığı korkunç şeylerden daha ağır basmadığını hatırlamam gerekiyor.

Ne korkunç şeyler? Kafamın arkasında pusuya yatmış bir ses alay ediyor. *Tek yaptığı seninle seks yapmak ve sen de bundan zevk alıyorsun.*

Hayır. Kendime bundan hoşlananın ben değil vücudum olduğunu hatırlatmam gerekiyor.

Bana gerçekten ağır kesici almaya gittiğine inanamıyorum. Kolaylıkla hayır diyebilirdi, hatta yüzüme gülüp

özellikle de çok sevdiği için.

Şu anda içimdeki karışık duygular yüzünden midem bulanıyor ama onları görmezden gelmek zorundayım.

Ne yapacağımı bulmaya çalışırken başımı ellerimin arasına alıyorum. Kendime burada kalamayacağımı söyleyip duruyorum ama her seferinde kafamın içindeki o sinir bozucu ses benimle alay ediyor. Hiçbir şeyim yok. Param yok, kıyafetim yok, Dean'in eşyalarım ne yaptığını bile bilmiyorum.

Yalnız kaldığım zamanlarda tüm odada buradan çıkmama yardımcı olacak bir şey aradım ama şimdiye kadar hiçbir şey bulamadım. Dolabının üstü ya da banyodaki en yüksek raflar gibi ulaşamayacağım pek çok yer var ama yine de orada işe yarar bir şey bulacağımdan şüpheliyim.

Buraya geldiğimden beri bir kaçış planlıyordum ve şimdi dışarı çıkmak için en iyi şansımın gibi geliyor.

Banyodan bir havlu alıp üzerime sarıyorum. Kelepçeler takılıyken kıyafet giymem pek mümkün değil ama sokaklarda çıplak koşmak istemiyorum, bu yüzden böyle idare etmek zorundayım.

Sonra dolaba gidip Dean'in botlarından birini alıyorum. Burun kısmı çelik gibi ve oldukça ağır, umarım yeterli olur. Kapıya götürüyorum ve her ihtimale karşı kolu deniyorum ama düşündüğüm gibi kilitli. Kolun üzerinde sadece bir kilit var. Eğer onu özgürlüğe bir adım daha yaklaşmış olacağım.

Tüm çabamı ve çok fazla zamanımı alıyor ama sonunda sapı gevşetmeyi başarıyorum. Sadece bir darbe daha ve kırılacak.

Tüm enerjimi buna harcadığım için kaslarım zorlanmadan dolayı ağrıyor ve sonunda sap donuk bir gümbürtüyle ayaklarımın dibine düşüyor.

"Hayatta olmaz! Hayatta olmaz!" Gerçekten işe yaradığına inanamıyorum.

Elimde botla, merdivenlerin olduğunu hatırladığım yere doğru ilerliyorum.

Şans bugün gerçekten benden yana olmalı ki onları hemen buluyorum. Ayak bileklerimdeki zincirlere takılmamaya çalışarak ve boynumu kırmaktan kaçınarak beceriksizce aşağıya doğru yürüyorum. En altta ön kapıyı görüyorum. Tabii ki kilitli ama botumu tekrar kola geçiriyorum.

Tekrar tekrar vurdukça kollarım yanmaya başlıyor ama bu yerinden bile kımıldamıyor.

Ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yok ve seçeneklerim hızla tükeniyor. En yakın odaya koşup pencereyi deniyorum. Yine kilitli. *Hepsi kilitli.*

Botu bırakıp yakındaki bir lambayı alıyorum ve cama fırlatırken gözlerimi koruyorum.

Bir çizik bile bırakmadan sekiyor.

"Bu da ne böyle?" *Güçlendirilmiş cam mı?* Bir katil olmak muhtemelen çok fazla düşmanla birlikte gelir, bu yüzden pencerelerin hepsi kurşun geçirmezse şaşırmam. Burası gerçekten bir kale gibi inşa edilmiş.

Dışarıda bir araba motorunun tanıdık gürültüsünü duyduğumda kullanacak daha ağır bir şey bulmak için olduğum yerde dönüyorum.

"Hayır! Henüz değil!"

Buraya kadar gelmem gerçekten bu kadar uzun sürdü mü?

Aceleyle odadan çıkıyorum ve tam yukarı çıkmak üzereyken kapı kırılırsa kaçmaya çalıştığının anlaşılacağını fark ediyorum.

Dean beni yakalarsa gerçekten öldürebilir.

Bunun yerine, zincirlerin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde evin içinde koşturarak mutfağı buluyorum ve çekmecedен bir bıçak alıyorum. Bıçağın ucuna bakarken elim titriyor.

Onu kullanamam. Birini öldüremem.

Başka birini incitme düşüncesi bile beni hasta edecekmiş gibi hissediyorum. Hayır, sadece başka birini değil. *Onu*.

Neden böyle hissediyorum? Bana yaptıkları için ona dünyadaki tüm acıları dilemeliyim. Umarım onu kullanmaya gelmez. İçimde olmadığını bilmiyor. Gitmeme izin vermesi için onu bununla tehdit edebilirim. Eğer sokağa çıkabilirsem, eminim birileri bana yardım edebilir.

Kilidin tıkırtısı beni ürkütüyor ve o arkasından kilit kapıya doğru acele ediyorum. Dean beni fark edince gözleri büyüdü.

"Yoldan çekilin!" Dean'in bir şey yapmasına fırsat vermeden hemen söylüyorum.

Ona doğru tuttuğum bıçağa bakıyor ama kolum titremeye devam ediyor ve sırtıyor.

Kâğıt poşeti yanımdaki sehpa fırlatıyor, kâğıdın üzerinde eczane logosunu görmek, ben burada onu terk etmeye çalışırken ihtiyacım olan şeyi almak için dışarı çıktığı için kendimi kötü hissetmeme neden oluyor.

Hayır, bu konuda kötü hissetmemeliyim. Gitmem gerek. Gitmek istiyorum. Bunların hiçbirisi iyi değil!

"Çekil!" Tekrar söylüyorum. "Yoksa canını yakmak zorunda kalacağım." İçeri bir adım atıyor ve ben içgüdüsel olarak geri çekiliyorum.

"Şaşırmadım, sadece hayal kırıklığına uğradım." Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi ve gözlerimin akmayan yaşlardan yandığını hissedebiliyorum.

O çok acımasız, bir an bana tutsağı gibi davranıyor, sonra kız arkadaşı. Benden ne istediğini anlamıyorum.

"Aslında bunu yapıp yapamayacağını görmek istiyorum," diyor bıçağı göstererek.

Kendime olan güvenimle birlikte aramızdaki boşluk da hızla daralıyor.

"Yapacağım! Hemen gitmeme izin vermezsen canını yakarım!"

Bir elimle havluyu sıkıca kavrarken diğer elimle bıçağı ona doğru tutarak kelepçeler arasındaki zinciri geriyorum. Beni etkisiz hale getirmek için uzanmasını bekliyorum ama o kenara çekiliyor.

"Tamam. Git. Eğer kurtulursan, hayatın senindir. Bir hayatın olduğundan bile değil. Adına hiçbir şeyin olmadığını ve gidecek hiçbir yerin olmadığını biliyorum. Babana dönmek dışında." Nefesim boğazımda düğümleniyor ve o bunu fark ediyor. *Bunları nereden biliyor?* "Oraya geri dönmek istemediğini biliyorum. Yoksa neden onu böyle aniden terk edesin ki? Bana söylemediğin bir şey var ama ne olduğunu öğreneceğim."

"Kapa çeneni! Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Benim hakkımda hiçbir şey bilmeye hakkın yok!" Onunla açık kapı arasına bakıyorum. Bu bir numara olabilir ama özgürlüğüm tam orada.

Peki neden özgürlük gibi hissettirmiyor?

Dean haklı, gidecek bir yerim yok.

Burada olmak istemediğim kadar gitmek de istemiyorum. Hayatım boyunca sevgiye hasret kaldım ve sonunda ona sahibim ama yanlış yerden geliyor. Burada kalamam.

Önümü ona dönerek, kapıya doğru yaklaşıyorum. "Eğer kapıdan geçemezsen hayatın benimdir, Willow. Sana ne olacağını ben seçerim. Sana zevk ya da acı veren tek kişi ben olacağım. Ne zaman öleceğin ve nasıl yaşayacağın bana bağlı olacak. Bundan sonra ayrılmak için başka şansın olmayacak, o yüzden buna degeceğinden emin ol."

Bu kadar o zaman. Dean beni yakalarsa gerçekten öldürür. Bu konuda üzgün bile görünmüyor. Beni gerçekten önemseydiğini düşünürken kendimi kandırıyormuşum.

Ona bir kez daha bakmadan bıçağı kenara fırlatıp kaçıyorum. Onunla savaşılmaya çalışmanın bir anlamı yok, beni yakalarsa her şey biter ve bildiğimden daha fazla uzatmasını istemiyorum.

Kapıya giden yol o kadar da uzun değil ama ayakkabısız her adım acı veriyor ve koşularım hızlı tempolu bir topallamadan öteye gidemiyor.

Dean'in beni izleyip izlemediğini görmek için omzumun üzerinden bakmaya cesaret edemiyorum. Eğer izliyorsa, eminim yüzü kendini beğenmiş bir memnuniyetle doludur.

Her adımda bu kararın ne kadar aptalca olduğunu fark ediyorum. Ondan kaçmamın ya da onunla dövüşmemin hiçbir yolu yok.

Kapıya yaklaştıkça gözlerim yanana kadar yaşlarla doluyor. Kapıya vardığımda omzumun üzerinden bakıyorum ve Dean'in yolun yarısında elleri cebinde beni izlediğini görüyorum.

Neden beni etmiyor? Panik göğsümde kabarıyor ve kapıyı açmanın bir yolunu arıyorum.

İçine bakılacak boşlukları bile olmayan yekpare bir demir blok. Açmak için görebildiğim tek yol, yanındaki şifre gerektiren küçük bir panel.

Kaçmama izin vermesine şaşmamalı. Hepsi bir numaraydı.

Panik içinde rastgele numaraları tuşlamaya başlıyorum ama tabii ki işe yaramıyorlar.

Kahretsin. Bu boşa gitmiş bir girişimdi. Daha fazla beklemeli, daha fazla plan yapmalıydım.

Arkamdan gelen bot gıcirtısı kalbimin sıkışmasına neden oluyor. Döndüğümde Dean tam arkamda duruyor ve bana gülümsüyor.

"Görünüşe göre artık tamamen benimsin."

tt

DEAN

I Bunu düşündüğümde daha iyi karşıladığımı itiraf . Bu anın kaçınılmaz olacağını biliyordum. Willow bana karşı ne kadar duyarlı olursa olsun, kendi isteğiyle burada değil ve bir kaçış girişimi her zaman ihtimal dahilindeydi. Umarım bu onun sisteminden temelli çıkar.

Tam olarak kızgın değilim ama göğsümde bir şey çekiyor ve etini oymak için karşı konulmaz bir dürtü duyuyorum. Kime ait olduğunu asla unutamayacağı kadar derin bir iz bırakmak için.

Benden topallayarak uzaklaşmasını izlerken bu duyguya odaklanıyorum. Hâlâ zincirliken benden gerçekten kaçabileceğini düşünüyorsa ya inanılmaz cesur ya da aptal.

Bunu hiç düşündü mü? Çitlere tırmanabilecek gibi değil. Bundan sonra ne deneyeceğini görmek eğlenceli olacak.

Yavaşça onu arazimin kenarına kadar takip ediyorum ve onu izlerken içimi ilkel bir his kaplamaya başlıyor. Tıpkı tanıştığımız ilk geceki gibi. Ama şimdi o benim bölgemde ve zaten bana ait.

Hatasını anlayınca paniklemeye başladı. Kapı sadece araba anahtarlarımın üzerinde asılı olan düğmeden ya da her iki tarafa da doğru şifreyi girerek çalışıyor. İkisi de onda yok.

Ben aramızdaki son boşluğu da tüketirken irkiliyor ve dönüyor. Aşık olduğum o büyük gözler bana bakıyor.

Onu ilk gördüğümde beri kendime yalan söylüyordum ve onun hakkında gerçekten ne hissettiğimi fark etmemi sağlayanın Bones olduğunu itiraf etmek beni kızdırıyor.

Onu seviyorum.

Bu onun istediği türden bir aşk olmayabilir ama ne olursa olsun ona sahip.

Karşılığını alamayacak olmam çok yazık. Bu noktada bana verdiği her şeyi kabul ederim. Ona evcil hayvanımmış gibi davranıyorum ama aşk hastası bir köpek yavrusu gibi peşinden koşan da benim.

"Görünüşe göre artık tamamen benimsin," diyorum.

Willow'un alt dudağı titriyor ve havluyu sıkıca kavrarken kendini kapıya doğru bastırıyor. Şimdilik üzerinde kalabilir. Bugün havada bir serinlik var ve onun hastalanmasını istemiyorum. Ne de olsa bugünden sonra iyileşmek için yeterince sağlıklı olması gerekiyor.

"İçeri dönelim," diyorum başımı eve doğru eğerek.

Başını sallıyor, dehşetiyle birlikte bir parça meydan okuma da geliyor. "Şimdi beni öldüreceksin, değil mi?"

Ölümü istemesinin beni ne kadar etkilediğini görmemesi için yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "İçeri gir ve öğren."

"Özür dilerim!" diyor hızla ama bana bakamıyor bile. Dizlerinin bağı çözülürken aynı anda gözyaşları da dökölmeye başlıyor.

Acıma duygusu mideme çöküyor ve sonunda onu kollarımın arasına alıyorum. Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek içeri girmesini sağlayabilirdim ama bu ona yanlış türden bir acı verirdi. Her şeyi istediğimi sanıyordum ama sırf acı çekmiş olmak için acı çektiğini görmek, ona hissettirdiğim zevkli acıdan çok farklı hissettiriyor.

Arada bir fark olduğunu bile onun sayesinde biliyorum.

Onu taşırken benimle mücadele etmeye çalışmıyor, bunun yerine gömleğimi kavırıyor ve hıçkırarak aynı kelimeyi defalarca yüzünü boynuma gömüyor. *Üzgünüm.*

"Benden kaçarsan ne olacağını söylediğimi hatırlamıyor musun?" Başını bana doğru salladığını hissediyorum. "Kaçamaman için ayak bileklerini keserdim. Yine de bu zahmete değeceğinden emin değilim." Bu sözleri yeni bir avın ve kovalamacanın ardından kafam iyiirken söylemiştim ama artık doğru gelmiyorlar.

Bu kızın canını çok yakmak istiyorum ama bu şekilde değil, tamir edilemeyecek şekilde değil ve bu beni korkutuyor.

"Hayır, bunu yapmak zorunda değilsin! Özür dilerim! Doğru düşünemiyordum, panikledim!"

"Bana yalan söyleme zahmetine girme. Başından beri bunu planlıyordun. Nedenini anlıyorum, sadece hayal kırıklığına uğradım. Birlikte güzel vakit geçirdiğimizi sanıyordum. Eğlenmiyor muydun?"

Bana bakıyor, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış. "Evet, çok eğlenceli!"

Sözlerinden memnun olmak istiyorum ama gerçek bir dürüstlük yok. Ben onu boşaltırken ne kadar zevk aldığını bildiğim için bir kısmı doğru olsa bile, bunu gerçekten itiraf etmiyor. Hala ikimize de yalan söylüyor.

"Gerçekten ölmek istiyor gibisin," diyorum eve girip kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatırken.

"Hayır, ölmek istemiyorum. Acıya katlanacağım. İstedğin her şeyi yaparım, sadece lütfen beni öldürme!"

Sikim canlandı. *Acı mı istiyor?* Muhtemelen onu bağışlamam için böyle söylüyor ama işe yarıyor.

Onu gerçekten korkutmak için bodruma indirmeyi düşündüm ama ona yapacağım şeyden sonra temizlemek duş yakındayken daha kolay olacaktı, bu yüzden onu yukarı çıkardım.

Yatak odasının kapısının kolu yerde ve onu kırmayı başarması beni çok etkiledi. Bugünden sonra tüm kilitleri sağlamlaştırmam gerekecek.

Willow'u yatağın üzerine bırakıyorum ve benden uzaklaşmaya çalışırken havlusu düşüyor ama kalçalarına sarılarak onu yere sabitliyorum. "Nereye gittiğini sanıyorsun, küçük kedicik? Biliyor musun, eğer keyfim yerindeyse kurbanlarıma son bir sözleri olup olmadığını sorarım ve sen benim özel misafirim olduğun için şimdi sana bir şans vereceğim. Söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Özür dilerim."

"Bu kadar özür yeter! Bu hep olacaktı. O gece seni görür görmez ölene kadar benim olacağını biliyordum."

Bunun ne kadar doğru olduğunun farkında değil.

Saçından tutup belimdeki bıçağı alıyorum, aşağıda düşürdüğü bıçakla aynı. Neden onu elinde tutmadığını ya da gerçekten üzerimde kullanmaya çalışmadığını anlamıyorum. "Senin için hızlıca halledeceğim, küçük kedicik. Tek ihtiyacım olan sana verdiğim her acıdan ne kadar zevk aldığını itiraf etmen."

Bıçağın ucu açıkta kalan boğazına bastırıyor ama hiç ses çıkarmıyor. Küçük bir damla kanın görünmesi için yeterince bastırıyorum ve sonunda inliyor, ama bu yeterli değil. "Karşılık ver!" Patladım. "Benden nefret ettiğini söyle!"

"Senden nefret ediyorum," diye tekrarlıyor ama sesi zayıf.

"Seni öldürmeden önce son bir sikişe ne dersin? Nefret sikişlerinin uğruna ölünecek şeyler olduğunu duymuştum." Gözlerinde bir sıcaklık kıvılcımı var ve artık ona sahip olduğumu biliyorum.

O istiyor, *beni istiyor.*

Sadece söyle.

Bir parçam bunu kabul edip etmeyeceğini ve bunun aramızdaki bağı canlı tutmaya yetip yetmeyeceğini merak ediyor.

Daha önce hiç kimseyi öldürmekten ya da incitmekten çekinmemiştim. İlk cinayetimde, henüz bir çocukken koruyucu ailemi öldüren yangını başlattığımda bile. Attıkları her çığlığın tadını çıkardım. Sonunda onları doğrudan çok taptıkları tanrıya göndererek onlara sadece bir iyilik yapıyordum. Sırf onlar gibi bir şeyler hissedemediğim için, onun adına bana acı çektirdiler. Sonunda bana ulaşan tek şey nefret dolu konuşmalarıydı.

Günahk

âr.

Canavar.

Şeytan.

Willow'um bir kalpten başka bir eksiğim olduğu için beni hiç aşağılamadı. Bana şeytani bir pislik demekte haklı. Onu çok incittim ve o hiç kırılmadan hepsini kaldırdı. Benden kaçmaya çalışacak kadar güçlü bile kaldı. Aletim fermuarıma ısrarla bastırıyor ve beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Seni öldüremem Willow, ama gitmene *de asla* izin veremem. Şimdi bana inanmayabilirsin ama umarım zamanla benim için ne kadar önemli olduğunu anlarsın. Bu, tam olarak nereye ait olduğunun kalıcı bir hatırlatıcısı olacak."

Bıçağı yavaşça boğazından aşağı, göğüslerinin yanından geçiriyorum, derisinin sadece üst tabakası kırılırken soluk beyaz bir çizgi bırakıyorum ve sonunda göğüsleriyle göbek deliği arasındaki güzel boş tuvale yerleştiriyorum.

"Dean, her ne yapmayı düşünüyorsan bunu kaldıracak kadar güçlü değilim.

Daha fazla dayanamayacağım. Ölmek istemiyorum ama bunu da istemiyorum." Karnının iniş çıkışlarına odaklandığımda inkarları kulak arkası

ediliyor. Kahretsin, gerçekten gitmesine asla izin veremem. Willow son

nefesine kadar benim, ama ölümü benim elimden olmayacak. Eğer bir tanrı

varsa ve onun için gelirse

Onu geri almak için gökleri yerle bir ederim.

Onun tenine tam olarak neyi kazımak istediğimin hayali aklıma geliyor ve ilk kesimi yapıyorum.

Sıkılmış dişlerinin arasından, vücudunu benim için güzel ve hareketsiz tutmaya çalışırken çığlık atıyor. "Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldanıyorum kanın yatağa damlamasını izlerken. Sonra bileğimin bir kıvrımıyla bir sonraki kesiği yapıyorum.

"Dean," diye inliyor.

"Biliyorum bebeğim. Çok iyi gidiyorsun. Yine de işim bitmek üzere değil." Eğilip onu öpmek için bir an duruyorum. "Durmamı ister misin?" Fısıldıyorum, evet derse yapabileceğimden emin değilim, ama hiçbir şey söylemiyor, sadece yalvaran gözlerle bana bakıyor. *Ama tam olarak ne için yalvarıyor?*

Artık bıçak teninde olmadığı için altımda kıvranmaya başlıyor, kalçaları birbirine sürtünürken kalçaları kalkıyor.

Lanet olsun, bana ihtiyacı var ama benim de onun istemesine ihtiyacım var. Yalvarması.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, küçük kedicik. Sana ihtiyacın olan her şeyi verebilirim, tek yapman gereken istemek. Ya da sadece devam edebilirim." Geri çekiliyorum ve bir sonraki kesiği bu sefer hızlıca yapıyorum. Acı çılgılığı, çok daha fazla bir şeyin iniltisiyle son buluyor. Sonra bacakları ayrılıyor ve ıslak amının parıltısını görüyorum. *Ne kadar sırlısklam olduğunun farkında mı acaba?*

Bıçağın sapını ıslaklığına sürtüyorum ve girişine batırıyorum. "Bu mu? Oh, Tanrım!" diye inliyor, elleri başının üzerinde uzanıyor ve yatak başlığına tutunuyor.

"Bu doğru bebeğim, bana tanrın de ve tatlı, küçük amcığının benim tarafımdan işkence görmesinin ne kadar iyi hissettirdiğini söyle." Boştaki elimle sikimi çıkardım ve uzunluğunu okşamaya başladım. Sonra elimle karnındaki kanı siliyorum ve bunu kendimi yağlamak için kullanıyorum. İçine girmeyi çok istiyorum ama tatlı kızım için biraz sabra ihtiyacım var.

"Yapamam! Korkuyorum," diye kekeliyor, kelimeleri boğazında düğümleniyor.

Elim hala kabzasıyla onun içinde. "Benden mi?" Eğer öyleyse onu gerçekten suçlayamam.

"Beni nasıl hissettirdiğinden!"

Daha fazla dayanamıyorum, bu şimdilik yeterince iyi bir itiraf. Hızla kelepçelerini çözmeye çalışıyorum, sonra kalçalarını kavriyorum ve kendimi derinlere gömüyorum.

"Ah!" Willow adımı tekrar tekrar mırıldanmadan önce haykırıyor. Kokusu çok ıslaktı ve eklenen kanla birlikte çok az dirençle içeri kaydım. Ondan ilk orgazmı almak için hemen sertçe pompalamaya başladım.

Elleri artık serbest olduğu için onları koluma tutunarak kullanıyor, diğeri ise karnındaki taze kesikler boyunca nazıkçe ilerliyor.

Elini itip "henüz değil" dedim.

"Ne oldu?" diye soruyor, sesi vücudundaki gerginlikten dolayı hâlâ titriyor.

." Kanlı parmaklarını klitorisine yönlendiriyorum ve onu başlatıyorum.

Elimi çektiğimde kendisiyle oynamaya devam ediyor ve bana

Vücutundaki damgalama işlemimi bitirme fırsatı.

Bıçak teninde gezinir gezinmez amı kenetleniyor ve boşalıyor. "Ağzın bana nasıl hissettiğini söylemese bile, amın kesinlikle söylüyor."

Orgazmının son sarsıntıları azalırken kendimi onun derinliklerine bırakarak işimi bitiriyorum.

Her kesikte amı beni çok güzel kavırıyor.

Endorfinden kafayı bulmuş görünüyor, gözbebekleri büyümüş ve yüzünde benim için geniş bir gülümseme var.

Benim güzel kızım.

Elleri vücudumda geziniyor ve arkalarında kan izleri bırakıyor. Sadece bu nazik dokunuş bile beni uçurumun kenarına getirmeye yetiyor. Çok yaklaştım. Sadece bir kesik daha ve mükemmel olacak.

İnlemeye başlıyor ve bıçağı çektiğimde vücudu yeniden canlanıyor. "Dean, bu çok fazla! O kadar çok ki hepsini alamıyorum!"

"İyi hissettiriyor mu?" Kalçalarımı yavaşça ona doğru sallayarak soruyorum. "Evet," diye titreyerek nefes alıyor.

"O zaman alabilirsin. Sen beni almak için yaratılmışsın, bebeğim. Her şeyin benim için yaratılmış." Kendimi tutamıyorum. İçine girmeyi bitirdiğimde itişlerim keskin bir şekilde durdu.

Boşalmam onu doldururken, eğilip göbek deliğinde biriken kanı yalıyorum.

Kan lekeli dişleriyle ona gülümsediğimde, tekrar etrafımda kenetleniyor, bacakları belime sarılmak için uçarken elleri kollarımı kavırıyor.

"Geliyorum! Dean! Lütfen ben-," sözleri bir çığlıkla boğulurken kesilir.

"İşte ! Benim için çığlık at! Sana acıyı ve zevki armağan eden Tanrın. İşkenceciniz. Senin koruyucun. Siktir! Seni seviyorum!"

O boşalırken kucagım bir sıcaklık dalgasıyla kaplanıyor.

"Oh, kahretsin, benim mükemmel, küçük kediciğim bir fışkıran," diye onu kızdırıyorum. "Tek gereken adımı sana kazıyordu."

Yavaşça göz kırpmıyor, yanaklarında neredeyse kanıyla aynı tonda kıpkırmızı bir çiçek açıyor.

"Senin mi?" Sesi şaşkın geliyor ve kendine gelmesi bir dakikasını alıyor. Kafasını zar zor kaldırılabiliyor, o kadar kendinden geçmiş ki. "Adın ne?"

Saçlarını nazikçe tutuyorum ve kendine bakması için başını yönlendiriyorum. Kesiklerin üzerinde çok fazla kan birikmiş ama yine de ayırt edilebiliyorlar. Daha önce iz bırakmamış etinin tamamını kaplayan *DEAN*, altında büyük bir *X* ile olabildiğince düzgün bir şekilde kesilmiş.

"Bu, beni kaç kez terk etmeye çalışırsan çalış, seni her zaman geri sürükleyeceğimi hatırlamana yardımcı olacak. Senin sahibin benim, Willow. Her bir parçan bana ait. Şimdi bana benim olduğunu söyle."

Kelimeleri bulanık ama ben çok iyi anlıyorum. "Ben seninim."

"Aynen öyle bebeğim, sonsuza dek." Onu öpüyorum, kendi kanını tatmasına izin veriyorum ve o inliyor, parmakları saçlarımın arasından kayıyor. "Willow, sen öldüğünde ben de öleceğim. Yemin ederim seni bir sonraki hayatta tekrar bulacağım ve seni tekrar benim yapacağım. O kadar derin yaralar bırakacağım ki, kaç kez geri dönersen dön, asla solmayacaklar. Seni avlayacağım ve sonsuza kadar tekrar işaretleyeceğim. Çünkü sen benimsin."

Beni anladığından bile yüzde yüz emin değilim, gözleri cam gibi ve odaklanmamış, sanki gerçekten uçmuş gibi ve nefes alıp vermesi o kadar ağır ki her an bayılacağından eminim.

Önemli değil, niyetim yeterince açıktı ve o da bunu gayet iyi anladı.

Kirli kıyafetlerimi çıkardıktan sonra onu duşta temizlemek için banyoya götürüyorum. Çoktan gitmişti, kollarımda o kadar derin bir uykuya dalmıştı ki su bile onu kıpırdatmıyordu.

Kesiklerini sardıktan sonra etrafına bir battaniye sarıyorum ve onu yavaşça yere yatırıyorum, böylece kanlı çarşafı değiştirip içine sokabiliyorum. Yanına uzandığımda uykusunda bana doğru uzanıyor. Onu kendime çekiyorum ve yorganı ikimizin üzerine örtüyorum.

"Sana göz kulak olacağım. Söz veriyorum." Şakağına nazik bir öpücük kondururken ona yemin ediyorum.

t2

AILLOA

M Aynada kendime bakarken ellerim lavabonun kenarlarını kavırıyor. Vücudumdaki izler sarılar, yeşiller, kırmızılar ve morlardan oluşan bir tuval. Bir ressamın acı paleti. Bir çürüğün üzerine bastırıp acının içimden akmasına izin veriyorum.

Tüm için Dean'i suçlayabilir miyim? *Tabii ki Willow*, diyorum kendime.

O manyak beni kaçırdı, kullandı ve şimdi de sanki gerçekten kullanacağı bir et parçasıymışım gibi adını etime kazıdı. Sanki onun malıymışım gibi.

Açıkça belirtti.

Sana sahibim.

Kendime her şey için ondan nefret ettiğimi söyleyip duruyorum ama kendime yalan söyleyip söylemediğimi anlayamıyorum.

Sabah yalnız uyandığımdan beri Dean'in sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor. Ne kadar uyuduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Bedenim onun üzerinde patladıktan sonra hatırladığım tek şey ezici bir mutluluk hissiydi.

İçimden çıkardığı zevk her neyse acıyı tamamen bastırmıştı ve delicesine uçmuştum. O haldeyken ona her şeyi söyleyebilirdim.

Sanki orgazm akşamdan kalması gibiyim ve gecenin sonu hafızamda yok.

Onun olduğumu düşünüyor ve belki de öyleyimdir? Bu çok berbat. Artık doğruyu yanlış ayırt edemiyorum. Yine de beni öldürmeyeceğini biliyorum. Bana bunu söylerken gözlerindeki samimiyet, muhtemelen inanmamam gerekse de sözlerine inanmamı sağladı.

Bandajı geri çekerek, parmaklarımı vücudumdaki isminin derin çizgileri üzerinde gezdiriyorum. Altta yatan bir sızı beni irkiltiyor ve bıçağın her bir kesiği yaparken verdiği hissi ve ardından hayatımın en yoğun orgazmını hatırlıyorum.

Beni bu kadar iyi hissettirmesi iğrenç. Kim böyle bir acıdan zevk alır ki? *Görünüşe göre ben.*

Artık inkar etmek çok daha zorlaşıyor ama gerçeği ne kadar istese de ona veremiyorum. Neden olduğundan emin değilim. Belki bir gurur duygusu ya da sadece kendini koruma?

"Dokunma onlara." Dean arkamdan ellerimi çekerek parmaklarını benimkilerin arasından geçirince irkiliyorum. Aynadaki yansımasına bakıyor.

Bana yaptıklarından sonra onu ilk kez görüyorum. Sinirlerim tepeme çıkmaya başladı ve vücudumun titrediğini hissedebiliyorum.

Bu konuda en ufak bir üzüntü duymuyor ama kendini beğenmiş de görünmüyor.

Hayal görmüyorsam, yemin ederim yüzündeki huşu. Kalbimin göğsümde daha da hızlı atmasına neden oluyor. Daha önce kimse bana böyle bakmamıştı.

"Onları temiz tutmalısın. Hâlâ acıyor mu?"

Başımı sallıyorum ve o da raftan bir şeyler almak için uzanıyor.

"Bu iyi bir yara mı yoksa kötü bir yara mı?" Dean beni çevirip kesiklere biraz merhem sürerken soruyor. Anı acıdan dolayı tıslıyorum ama bana bu şekilde yaklaşmasının verdiği yakınlıktan dolayı vücudumda başka bir şey hissetmekten kendimi alamıyorum. Şimdi düşünüyorum da, ihtiyacım olduğunda her zaman benimle ilgilendi, her seferinde bunun nedeni kendisi olsa bile.

"İkisinden de biraz," diyorum dudaklarımı ıslatarak. Dürüst olmak gerekirse, bunu gerçekten nasıl tarif edeceğimden emin değilim.

"Bana farkın ne olduğunu söyle."

"Söyleyemem."

"Dene. Bir uzaylı olduğumu ve bunun nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını hayal et." Yaranın üzerine nazıkçe gazlı bez yerleştirip bantlarken bana söylemediği bir şey varmış gibi sırtıyor.

"Çok tuhafsın," diye mırıldanıyorum kendi kendime, beni duyup duymamasını umursamadan. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "Peki. Eğer kıyafet alabilirsem seninle oynayacağım."

Ona bakarken dizlerimin bağı çözülse de çenemi yukarıda tutuyorum. Çıplak göğsü tam yüzümün önünde, tertemiz kokuyor ve düşününce benim de öyle koktuğumu fark ediyorum. Sabah uyandığımda çarşafı bile temizdi. Dün bayıldıktan sonra ben de dahil olmak üzere her şeyi temizlemiş olmalı.

Dean burnuma bir fiske vurup, "Alınan, küçük kedi yavrusu. Bunu sevdim. Al bunları, sana bir şey bulacağım." Avucunda iki beyaz hap tutuyor.

"Ben-," diye başlıyorum ama o hemen araya giriyor.

"Bunlar istediğin ağrı kesiciler. Eczanedeki adam genel ağrı ve sızılar için dört saatte bir iki tane almanı söyledi." Başının arkasını ovuşturuyor. "Bunun için kaç taneye ihtiyacın olacağından emin değilim."

"Eminim iyi olacaklardır. Teşekkür ." İlaçları ondan alırken parmaklarım avucunu sıyrıyor ve kirpiklerimin arasından ona bakarken ağzının kenarındaki küçük gülümsemeyi görüyorum. Sonra hızla yatak odasına doğru dönüyor.

Banyoda işim bittiğinde, yanına gitmeye çekiniyorum. Dün gecedan sonra onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Sanki onun için hiçbir şey değişmemiş ama benim için *her şey* değişmiş gibi. Beni öldürmeyecekse neden buradayım ki? Sadece onun için bir oyuncak olarak mı? Gerçek bir ilişki mi istiyor?

Ben ne istiyorum?

Daha dün cevabın özgürlüğüm olduğunu düşünüyordum ama dünyada yalnız kalmaktan korktuğum için mi yoksa Dean'in onu tekrar terk etmeye çalışırsam ne yapacağından korktuğum için mi bilmiyorum, başka bir kaçış planlamayı düşünemiyorum bile.

Yatak odasına girer girmez Dean bana bir gömlek fırlatıyor ve ben de bir çılgılık atarak onu beceriksizce kapıyorum.

"Bir dahaki sefere uyar, pislik," diye çıkışıyorum, kendi küçük gülümsememi ısırarak. Gömleği giymeden önce bile onun gibi kokuyordu.

Başımın üzerinden çekiştiriyorum,

Kesiklerime vurmamaya çalışarak aşağı baktığımda onu dışarı doğru çekiyorum. "Bu ne yazıyor ki?" Başımı eğip karalanmış yazıların altındaki resmi anlamaya çalışıyorum. "Bu bir kafatası mı?"

"En sevdiğim gruplardan biri," diye omuz silkiyor yatakta bağdaş kurup otururken. O da benzer bir üst giymiş ama logosuna bakılırsa farklı bir grubu temsil ediyor. Sanırım bir kitabı kapağına göre değerlendirebilirsiniz. Karanlık ve düşünceli adam heavy metal seviyor. Sanırım artık bir tipim var.

"İç çamaşırı almayacak mıyım?"

"Bugün değil," diye göz kırptıyor ve yataktan atlıyor. Uzun bir adımla kollarını belime doluyor. "Belki sonra biraz kazanabilirsin."

Beni etkilemesine izin vermiyorum ve gözlerimi devirerek ona bakıyorum. "Bugün ne yapalım?" Eğilip çenemi ısırma başlıyor, boynumu eğip uzaklaşıyorum ama o sadece diliyle takip ediyor.

"Dün hakkında konuşmamız gerekmiyor mu?"

Beni daha sıkı sıkarak iç geçiriyor. "zorunda mıyız? Her şeyin gayet açık olduğunu sanıyordum."

"Kızgın değil misin?"

"Hayır bebeğim, neden ki? Cezanı iyi çektin ve bir daha böyle bir şey yapmayacağını *biliyorum*."

Ağzım kuruyor ve boğazımda oluşan yumruyu yutmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu bir soru değildi ama yine de "hayır, yapmayacağım" diyorum.

"Şimdi," diyor yavaşça, dudaklarıma bakarak. "Daha önce sorumu cevaplamayı bitirmedin."

Doğru, *bir psikopat tarafından kesilmek nasıl bir duygu?* Bu düşünce midemi bulandırıyor ve ona gerçeği tam olarak söyleyemeyeceğimi biliyorum.

"Açıktır acıtıyor, bir ağrı gibi ama aynı zamanda cildimi karıncalandırıyor ve kalbimi hızlandırıyor. Başka nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum." Omuz silkip ondan uzağa bakıyorum.

"Sana dokunursam seni ıslak bulur muyum?" Dean diyor, sesi o kadar alçak ve çakıllı ki ona tekrar bakmak zorunda kalıyorum. Yanaklarım yanıyor ve sıcaklık bacaklarımın arasına kadar yayılıyor.

Ona hayır demem gereken an bu, hissettirdiklerinden nefret ettiğimi söylemeliyim, ama ikimiz de dün hala kan damlarken beni becerdiğinde vücudumun ne yaptığını biliyoruz.

Başımı salladım.

Alnını benimkine yaslıyor ve kabaca, "Siktir, Willow.

Senin gibi birini bulabilmem için gerçekten bir Tanrı olmalı."

Yavaşça nefes veriyorum, hem zihnim hem de bedenim bir sonraki adımda ne yapacağını bekliyor. Ellerini üzerimde gezdiriyor, canımı yakmak için yeni yollar bulurken bacaklarımın arasındaki aletini hissediyorum ve bundan zevk alacağımı biliyorum.

"Seni sikmeyi çok istiyorum ama en azından iyileşmek için bir günün olmalı. Benim bir pislik olduğumu düşünmeni istemiyorum." Bana göz kırptı.

"Neyse, başka planlarımız var."

"Planlar mı?"

Dean beni elimden tutup yatak odasına götürmeye başlıyor ama ben topuklarımı halıya gömüyorum. "Sorun ne?" diye soruyor. "Sadece akşam yemeği yiyeceğiz. Açlıktan ölüyor olmalısın, günün çoğunu uyuyarak geçirdin."

Öyle mi yaptım? Perdeler hâlâ kapalı olduğu gece mi gündüz mü olduğunu anlayamıyorum ama mideme giren kramplar bana haklı olduğunu söylüyor. Beni aşağıya indirmesine izin verirken, parmaklarımız birbirine dolanmışken, "Kelepçeleri takmıyor musun?" diye soruyorum.

"Gerek var mı?"

"Hayır!" Çabucak söyledim. Dünden sonra bana gerçekten güveniyor. Bunu sorgulayıp bütün gece yatak odasında mahsur kalmaya niyetim yok, bu yüzden sessizce peşinden gidiyorum.

Mutfakta, tezgahlar her türlü malzemeye kaplı. Tencere ve tavalar bir tarafa yığılmış, diğer tarafta da bir yığın yemek kitabı var. "Senin için yemek yapmıyorum! Bir kadının evde ne yapması gerektiğine dair saçma sapan eski moda görüşlerin varsa beni şimdi öldürebilirsin."

Dean sırtı bana dönükken bir yığın kâğıt alıyor ve omuz kasları gömleğinin altında hipnotik bir şekilde hareket ederek gülüyor. "Benim için hizmetçi olmana ihtiyacım yok, Willow. Uzun zamandır kendi başımın çaresine bakıyorum." Bana dönüyor ve şimdi hepsinin yemek tariflerinin çıktısı olduğunu gördüğüm kâğıtları bana uzatıyor. "Hayır, akşam yemeğini birlikte pişireceğiz. Telefonundaki arama geçmişini gördüm, bir sürü tarif kaydetmişsin, hem de çok!"

Telefonumu mu karıştırmış? Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Benim hakkımda ona söylemediğim o kadar çok şey biliyor ki, mahremiyetimin bir kez daha ihlal edilmesi hiç de beklenmedik bir şey değil.

"Kayıtlı tariflerime bakmak için telefonumu mu karıştırdın? Neden?" Bundan bir şey çıkarmak istiyor olmalı.

"Çılgın bir seri katil olmadığını başka nasıl bilebilirdim ki?" Espri yapma çabasına kaşlarımı çatıyorum ama gülmemeye çalışırken dudağımın seğirdiğini hissedebiliyorum.

"Telefonunda ne bulacağımı merak ediyorum o zaman." "İstersen bakabilirsin," diye göz kırıyor.

Sorsam muhtemelen bana izin verirdi ama yaşamak için insanları öldüren ve kendi cinsel zevki için birini kaçırmakta sakınca görmeyen birinin ne aradığını gerçekten bilmek istiyor muyum? Hayır, teşekkür ederim.

"Eminim diğer erkeklerin arama geçmişi kadar kirlidir," diyorum dudağımı kıvrırken.

Dean bana yaklaşabilmek için ellerimi kenara çekiyor, ben bir adım geri atıyorum ama sonunda onunla tezgah arasında sıkışıp kalıyorum.

"Bizim hakkımızda ciddi olduğumu göstermek için senin için güzel bir şey yapmak istedim."

Biz diye bir şey yok! Söylemek istediğim şey bu ama kendimi tutuyorum. Ona bakarken yutkunuyorum. Ona bu kadar yakın olmak her geçen gün daha da zorlaşıyor. Tek koklayabildiğim o ve tek yapmak istediğim ellerimi gömleğinin altına sokup sıcak bedenini hissetmek ve-

"Bir tarif seç, hepsi için ihtiyacımız olan her şeyi aldım, hangisini istersen onu seç."

Bekle, tüm bunları istediğim yemeği seçebilmem için mi aldı? Elbette bana ne istediğimi sormak daha kolay olurdu ama bunu düşünmüş olması garip bir şekilde *hoş*.

"Anlamıyorum," diyorum göğsünü iterek ve incinmiş bir ifadeyle bir adım geri atıyor.

"Beğenmedin mi?" derken ensesini ovuşturuyor. Sorun değil, başka bir şey düşünürüm."

"Hayır, öyle değil, ben sadece... tüm bunlar benim için yeni ve biraz garip. Neden benim için bir şey yapasın ki? Yapmak zorunda değilsin, zaten buradayım ve bana asla ayrılamayacağımı söyledin, o zaman neden nazik olmaya çalışıyorsun?"

"Çünkü benden nefret etmeni istemiyorum," sözleri onda daha önce hiç görmediğim kadar masum bir kırılganlıkla dolu ve kalbim onun için biraz kırılıyor.

"Hayatım boyunca bildiğim tek şey, benim için neyin en iyi olduğunu bildiklerini düşünen erkekler tarafından hapsedilmek oldu."

Gözleri aniden kararıyor ve sanki birine zarar vermek istiyormuş gibi tüm tavrı değişiyor. İlk defa ben değilim.

"Sana kim zarar verdi? Her kimlerse öldüler!" diye homurdanıyor. "Senden başka mı?" Gönülsüzce bağıriyorum ve o öne doğru adım atıyor ama ben tutuyorum

Elimi uzatarak onu uzak tuttum.

"Willow, ben-,"

"Hayır, bırak bitireyim. Biliyorum, gidemem, anladığım tek şey bu. Anlamadığım şey ise beni neden istediğin? Senin hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum ama kalbimin bana ait olmasına izin vermeni istiyorum. Bedenimi ele geçirdin ve aklımın ne yaptığından bile emin değilim ama kalbim hala benim. *Her şeyden sonra* onu sana vermemi bekleyemezsin." Dean'in bakışlarını tutuyorum ve gözlerindeki karanlık her zamanki keskin maviliğine geri dönüyor gibi görünüyor ama orada hala bir miktar öfke var.

"Tamam," diyor sessizce.

Nedenini bilmediğim bir şekilde gözlerimden yaşlar dökülmek üzere. Bakışlarımı ondan ayırıyorum ve elimdeki sayfalara bakmaya başlıyorum. İçlerinde ne olduğunu anlamayı başaramıyorum ve rastgele bir tanesini ona uzatıyorum.

"Bununla başlayabiliriz."

tS

DEAN

Mütün gün endişe içindeydim. Bu uzun zamandır hissetmediğim bir şeydi ve ne kadar berbat olduğunu hatırlıyorum.

Ben

seninim.

Ben

seninim.

Ben

seninim.

Kafamın içinde sürekli dönüp duran bu iki kelime beni sakinleştiren tek şey oldu.

Willow sonunda kendini bana verdi ve kırılmadı.

Henüz ilişkimizi tam olarak benimsememiş olsa yakında . Sadece bu konuda daha çok çalışmam, onu neyin mutlu ettiğini bulmam ve ona ihtiyacı olanı vermem gerekiyor.

Birlikte yemek yaparken gülüyor ve gülümsüyor. Onu ilk kez bu kadar rahat görüyorum.

Yemeğimizi kanepeye götürüyoruz, ben de yemek yerken birlikte bir şeyler izlemeyi öneriyorum. Mum ışığında bir akşam yemeği şu anda söz konusu değil gibi görünüyor. Zaten hep garip göründüklerini düşünmüşümdür.

Ben bir uca otururken, Willow da olabildiğince uzağa oturuyor. Onu kendime yaklaştırmak için tabağımı yere bırakıyorum. Tabağını düşürmemeye çalışırken küçük bir protesto çığlığı atıyor ama beni durdurmuyor. Aslında, birkaç dakika sonra kaslarındaki gerginliğin azaldığını ve bana doğru birazcık eğilmeye başladığını hissettiğime yemin edebilirim.

Kumandayı ona uzatarak ne izleyeceğimizi seçebileceğini söylüyorum. "Bunların hepsi korku filmi," diyor, "Senin için sayfasının tamamının korku filmleriyle dolu olmasına burun kıvrarak.

Korku filmleri.

"Korkudan hoşlanmıyor musun? Yine de birini öldürmemi izlerken iyiydin ve seni kanlar içinde becermeme de aldırış etmiyor gibiydin?" Boynuna doğru söylediğimde titriyordu.

"O adamı *öldürdüğünde* neredeyse kusuyordum ve hayır, korku filmi izlemiyorum çünkü korkmayı sevmiyorum. Genelde romantik komedi ya da anime izlerim. *Hayır*, sen sormadan söyleyeyim hentai değil."

Bir kahkaha attım. Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor, benim yanımda böyle davranacak kadar rahat olması.

Korku filmleri arasında gezinirken yüzünde beliren tiksinti ifadesini izlerken kahkahamı bastırarak yanağımı ısıyorum. Özellikle kanlı ve çok fazla atlama korkusu içerdiğini bildiğim bir film çıkıyor ve kumandayı elinden kapıyorum.

"Hey!"

"Yarın seninkilerden birini izleyebiliriz, bu gece bunu izleyeceğiz." İtiraz etmesine fırsat vermeden oynat tuşuna basıyorum. Başladığında yanıma yerleşiyor ve yemeğini yiyor. İlk ısırığımı aldığımda tadının oldukça kötü olduğunu fark ediyorum ama bir şey söyleyip onu kötü hissettirmek istemiyorum.

Willow bana bakıyor ve ikimizi de güldüren bir yüz ifadesi takınıyor. "O zaman ikimiz de berbat aşçıyız," diye gülüyor. "En azından bu konuda ortak noktamız var."

"Evet, üzgünüm, kendim için pek yemek yapmıyorum ve daha önce başkası için yemek yapmak için bir nedenim olmamıştı," diyorum tabağı ondan alırken ama o sıkı sıkı tutmaya devam ediyor.

"Hayır, ikimiz de yiyeceğiz. Bu birlikte yaptığımız ilk şey ve bunu öylece çöpe atmayacağım. Ayrıca bu benim pişirdiğim ilk yemek."

"Ne? Yemek yapmayı sevdiğini sanıyordum" diyorum şaşırarak.

Gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırırken omuz silkiyor. "Babamla yaşarken hiç yemek yapma şansım olmadı."

Eminim evde ona iyi bakılmıştır. Şu ana kadar öğrendiğim kadarıyla annesi ortada yokmuş, ölüm kayıtlarına göre Willow bir yaşından küçükken ölmüş. Willow ve babasının internette gördüğüm fotoğrafları onları mutlu bir banliyö ailesi gibi gösteriyordu. Benim katlanmak zorunda kaldığım sözde aileden çok farklıydılar. Ama sonra daha önce söylediği sözler aklıma geldi. *Hayatım boyunca bildiğim tek şey, benim için en iyisini bildiklerini düşünen adamlar tarafından hapsedilmektir.*

Babasından mı bahsediyordu? Ona ne yapmış ki?

Yavaşça çenesinden tutup bana bakmasını sağlıyorum ve "Neden evi terk ettin?" diye soruyorum.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Willow, biri sana zarar verdiyse bilmem gerek."

"Yani onları öldürebilir misin?" Başını yana eğiyor ve ben de onu . "Sadece söyle bana," diyorum bu sefer daha yumuşak bir sesle.

İç çekiyor ve dudaklarını büzüyor ama sonunda "Babam hayatımın büyük bölümünde beni odamda kilitli tuttu. Okula gitmediğim ya da ona görünmediğim zamanlarda dışarı çıkmama izin verilmiyordu."

Ve şimdi ben de aynısını ona yapıyorum. Kendimi kötü hissetmeliyim ama yapamam, bu ona sahip olacağım anlamına geliyorsa olmaz. Ne kadar yanlış olursa olsun, onu benim olarak tutmak için her şeyi yaparım.

Hissettiğim şey saf kana susamış bir

öfke. "Neden? Seni incitti mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, sadece kötü şeyler söyledi ve... ve bazen beni unuttu. Onu ya da başka birini görmeden günler geçirirdim, bazı günler bana yemek vermeyi hatırlarsa şanslı sayılırdım."

Dişlerim birbirine çarparken çenem tıkırdıyor. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bu adama bir ders verilmesi gerekiyor. Mezara kadar götüreceğinden emin olduğu bir ders.

"Bu bakışı biliyorum Dean. Hiçbir şey yapamazsın. Beni bulamayacağından emin oldum. Lütfen sadece filmi izleyebilir miyiz?" Willow başını eğerek yanıma sokuluyor ve ben de kolumu onun omuzlarına koyuyorum.

Daha fazla bilgi almak için onu sıkıştırmak istiyorum ama bana bu şekilde sarılmasını engellememin imkanı yok. Öfkemin bir kısmı yatışıyor ama birini incitme ihtiyacı hala yüzeyde kaşınıyor.

Bu filmin iyi bir fikir olduğunu biliyordum. Willow şimdiden üç kez çılgık attı ve neredeyse kucağıma oturacaktı. "Bir sonraki bölümde gözlerini kapatmak isteyebilirsin," diye onu uyarıyorum ve birisi bağırsaklarını ekranda kaybetmeden hemen önce yüzünü omzuma bastırıyor.

Saçları çok güzel kokuyor, lavanta gibi, tam sevdiğim gibi. Aldığım yeni ürünleri sevip sevmeyeceğinden emin değildim ama hiç şikayet etmeden kullandı ve saçları da tıpkı geri kalanı gibi gerçekten hayata döndü. O kadar canlı ki, benim kişisel güneş ışığım gibi.

"Bu şeyleri nasıl izleyebiliyorsun?" Willow omzuma yaslanarak boğuk bir sesle konuşuyor, sonra küçük yüzünü kaldırıp bana bakıyor. "Ah, boş ver. Bu senin için muhtemelen sıkıcıdır, işini başkasının yapmasını izlemek gibi."

"Küçük kedicik, ben gençlere dehşet saçan maskeli bir seri katil değilim." Bu düşünceye burun kıvırdım. Cinayetlerimde acımasızım ama bunu deli olduğum için değil para için yapıyorum.

"Bu işe nasıl girdin ki? İnsan öldürmek. Bu pek reklamı yapılan bir şey değil."

"Eskiden tanıdığım biri bana bir iş verdi ve her şey oradan gelişti." Biliyorum biraz muğlak konuşuyorum ama yetiştirme tarzımın ve ilk cinayetimden sonra mutluluktan başka bir şey hissetmediğimi nasıl keşfettiğimin en ince ayrıntılarını bilmesinin nasıl bir faydası olacağını anlamıyorum.

"Ve bundan hoşlanıyor musun?" diye soruyor, kelimeler dudaklarından dökülürken gözlerimin içine bakamıyor.

Bir şey söylemeden önce cevabımı düşünüyorum. Sonunda gerçeği söylemeye karar verdim. "Evet." Başka bir şey sorarsa bu gece kaydettiğimiz tüm ilerlemeyi kaybedeceğimizden endişeleniyorum. Ya ona yalan söylemek zorunda kalacağım ya da bana bir canavarmışım gibi bakacak.

"Şimdilik bu kadar soru yeter. İyi kısmı kaçırıyorsunuz." Ekranı işaret ediyorum.

"Bu filmde iyi kısımlar da mı var?"

"Ah," diyorum, gücenmiş gibi davranarak. Elinin arkasından gülüyor, sonra kucağıma sürükleyip televizyona bakmasını sağladığımda ve bacaklarını kendi bacaklarımla ayırdığımda ciyaklıyor. Bu sefer onu tutarken kesiklerinden kaçınmaya dikkat ediyorum.

O bir şey söyleyemeden elimi kalçalarının arasına sokuyorum.

Hay sikeyim.

Aslında ıslak olmasını beklemiyordum.

İç çamaşırını inkâr ettiğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Keşke üzerimde bu kadar açılmışken nasıl görüldüğünü görebilseydim.

Parmaklarımı ıslaklığının içinde gezdirirken geriliyor.

"Söylemek istediğin bir şey var mı, küçük kedicik?"

Başını sallıyor ama elimi çekmeye çalışmak yerine elleriyle dış kalçalarımı kavırıyor. Davetini memnuniyetle kabul ediyorum ve bir parmağımı içine sokuyorum. Titreyen ıslak bir karmaşa ve onu parmağımla becerdikçe daha da ısıyor ve ıslanıyor. Etrafımda gerilene kadar bir saniye, sonra bir üçüncü ekliyorum.

Sikim seçiriyor, parmaklarımın onun içinde olduğunu hayal ediyorum ama beklemek zorunda. Bunun onun zevkiyle ilgili olmasını istiyorum. İhtiyacı olan şey bu ve ona bunu vermeye hazır olduğumdan eminim.

"Dean," diye inliyor.

Tanrım, böyle konuşmasına bayılıyorum.

"Evet, Willow?"

Boştaki elimle gömleğinin altındaki meme uçlarıyla hafifçe oynuyorum ve yüksek sesle inliyor. Genelde ona verdiğim acı olmadan çıkardığı en yüksek ses. Bu sesi seviyorum. Bana kendini bıraktığını ve ona verdiğim zevkin tadını çıkardığını söylüyor.

Göğüsleri, tıpkı diğer yerleri gibi, avuçlarıma mükemmel bir şekilde otururken benim için yaratılmış gibi hissediyorum.

"Gelmek ister misin, bebeğim?" Kelimeleri boynuna üflediğimde tüylerim diken diken oluyor.

"Evet," diye yumuşakça inliyor. "Seni duymadım bebeğim."

Sızlanıyor ama istediğim gibi kelimeyi tekrarlamıyor, ben de parmaklarımı geri çekiyorum.

"Hayır, durma" diye soluk soluğa bağırırken kolumdan tutup beni tekrar içeri itmeye çalışıyor.

Çok alıngan, kendi kendime gülüyorum.

"İyi bir kız olup bana ne kadar boşalmaya ihtiyacın olduğunu söyleyecek misin?"

Vücudu neredeyse üzerimde titreşirken birkaç saniye sessiz kalıyor. Onunla birlikte oynamayacağını umuyorum ama sonra sessizce "evet" diyerek beni şaşırtıyor.

Onu tek parmağımla ödüllendiriyorum ve sanki ona kalbinin istediği her şeyi vermişim gibi iç çekiyor.

"Biraz daha?" Boynunu yalarken soruyorum.

"Evet," diyor bu kez daha yüksek sesle, ama yeterince yüksek değil.

İkinci bir parmağımla sokuyorum ve parmaklarımı acımasızca içine ve dışına pompalarken ona soruyu tekrar soruyorum. "Daha fazla mı, küçük kedicik?"

"Evet," diye neredeyse çığlık atıyor. Amcığı sıkıca kenetleniyor ve üçüncü parmağımla içeri sokmak için mücadele ediyorum ama gergin kaslarını geçmeye zorluyorum ve boğazından vahşi bir çığlık kopuyor. "Evet!"

Ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum, bu yüzden meme uçlarıyla oynamayı bırakıp klitorisine odaklanıyorum. Sanki bunca zamandır benim dokunuşuma ihtiyacı varmış gibi şişmiş hissediyor. Tabii ki ona ihtiyacı olanı veriyorum. Beni sertçe sıkana kadar küçük tomurcuğu çimdikleyip daire içine alıyorum, parmaklarımı sikimmiş gibi sağıyorum. Sırtı kavislendikçe, kığı kucağımdan kalkıyor ve beni daha fazla içine itiyor.

"Dean!" diye haykırıyor, çığlıkları filmi tamamen bastırıyor. Onu parmaklarımla becermeye devam ediyorum, orgazmının henüz bitmesine izin vermiyorum.

Kucağımı ıslatana kadar olmaz.

Dördüncü bir parmak daha ekliyorum ve bu, bana istediğimi verirken adımı tekrar tekrar haykırması için yeterli oluyor.

"Ben-oh, Tanrım. Özür dilerim, seni yine ıslattım," diye söylendi.

"Bu kadar doğal ve güzel bir şey için asla özür dileme bebeğim."

Onu yavaşça kanepeye yatırıyorum. Vücudu o kadar bitkin düşmüştü ki, onu istediğim gibi hareket ettirmeme izin verirken orada yatıyor, gevşek. Bir bacağını omzuma atarak önce kalçalarını sonra da amını öpmek için eğildim.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde.

"Seni temizliyorum." Dilimdeki her lokmanın tadını çıkararak onu yalıyorum. Onun tadında o kadar kaybolmuşum ki, ondan daha fazlasını alarak anı mahvetmeyi düşünmüyorum bile. Yine bayılmak üzere. Onu uyuyana kadar sikebilirim, ama bana o kadar hayranlıkla bakıyor ki, bu görüntüsünü bir süre daha benimle bırakmak istiyorum.

AILLOA

I Dolapta Dean'in tişörtlerinden birini bulup eşofman altıyla birlikte giyiyorum ve Dean içeri girdiğinde onu ayakta tutmaya çalışıyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sırtıyor kapı aralığından.

"Giysiye ihtiyacım var," diye çıkışıyorum ona. "Bacaklarım üşüyor ama senin kıyafetlerin bana uymuyor."

"Bana bir dakika ver," diyor gitmeden önce. Pantolonu bırakıp yatağa oturuyorum. Nedense üzerime tam oturan giysilerimin olmaması kadar küçük bir şey için heyecanlanıyorum, ama yine de bu gerçekten küçük bir şey mi? Giysilere sahip olmak temel bir gereklilik, Dean'in benden aldığı bir gereklilik.

Ona karşı hislerim sürekli çıkışlı. Bir an ona aşık olduğumu düşünüyorum, sonra neden burada olduğumu hatırlıyorum ve ondan nefret etmeye geri dönüyorum.

Dean geri döndüğünde elinde bir yığın giysi vardı. "İşte," dedi ve bana uzattı.

"Bunlar benim," diyorum, yığını alıp incelemeye başlarken kafam karışıyor.

Evden ayrılırken yanıma aldığım birkaç şey. İç çamaşırlarımı da seçtiğini görünce şaşırdım. Sanırım geçen gece bunu gerçekten hak etmiştim. Dean'in gömleğini bırakıp taytla birlikte bir çift giyiyorum. Fark ettiğinde küçük bir gülümsemeyle dudağının seğirdiğini yakalıyorum.

"aldıklarının hepsi bu kadar mıydı gerçekten?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum. Yanıma aldığım birkaç tuvalet malzemesi ve telefonum dışında gerçekten sahip olduğum tek şey buydu. "Neden?"

"Çantamı aylardır hazırlıyordum, içine çok fazla şey koysaydım babam onu bulabilir ve gitmeyi planladığımı anlayabilirdi."

Dean yanıma geliyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. "Peki ya öğrenseydi ne yapardı?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Beni neden yanında tuttuğundan emin değilim. On sekiz yaşına geldiğimde beni kovacağını düşündüm ama hiçbir şey değişmedi. Bir keresinde iş yerinden tanıdığı bazı adamlarla konuşurken kulak misafiri oldum, oğulları hakkında sorular soruyor ve benimle birkaç randevu ayarlıyordu. Muhtemelen onlardan biri benimle evlenmeyi kabul edene kadar beni kilit altında tutacaktı." Bunun saçmalığına gülmeye çalışıyorum ama içten içe başıma gelecek şeyin bu olduğunu biliyorum. Ayrılma nedenimin bir parçası da buydu.

Ya kaçacaktım ya da kalıp muhtemelen beni bir insan olarak önemsemeyen bir adama zincirlenmiş bir hayat yaşayacaktım.

Dean beni gerçekten önemsiyor gibi görünüyor. Benim hakkımda sorular soruyor ve cevapların merakını gidermek dışında ona nasıl bir faydası olacağını göremiyorum. Umarım onun için sadece bir yenilik değilimdir.

Dean'in omuzlarımdaki tutuşu sıklaşıyor. "Hangi oğullar? Sana hiç dokundular mı?"

"Ne? Hayır. Onlarla hiç tanışmadım bile." Öfkesinin dinmediğini görmek için başımı kaldırdım ve "cidden, hiçbir şey olmadı" diye ekledim.

"Sana zarar veren herkesi öldüreceğim, Willow. İster geçmişinde ister geleceğinde olsunlar, öldüler."

"Biliyorum," diyorum usulca çünkü gerçekten biliyorum. Bana olan takıntısının ne kadar ileri gittiğini anlamaya başlıyorum ve sanırım bundan hoşlanıyorum.

Elimi göğsüne koyuyorum ve ona baktığında sakinleşmeye başlıyor ama kafasında bir şeyler planladığını görebiliyorum. Dikkatini dağıtmak için aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Onu öpüyorum. Ağzı benimkinin üzerindeyken hırlıyor. Saçlarımı tutup öpücüğünü derinleştirirken ruh hali vahşi ve sahiplenici bir hal alıyor ve tadından başım dönüyor.

"Eğer beni istiyorsan önce beni beslemelisin" diyecek kadar uzaklaşmayı başardım.

Gözlerini bana diyor ve sert çıkıntısını bana sürüyor. "Söz veriyorum çabuk olacağım."

"Bunun iyi bir söz olduğunu sanmıyorum," diye gülüyorum.

"Tamam, ama seni becereceğim ve yedikten sonra seni dölleriyle kaplayacağım." Beni kaldırıp omzuna attı. Acı yayılıyor

Omzunun kesiklerime battığı yerde.

"Ah! Dean beni yere bırak!" Beni odadan çıkarırken dinlemiyor. "Dean, ben ciddiym! Acıyor!" Olabildiğince hızlı bir şekilde beni ayağa kaldırdı ve bana baktı.

"Sorun nedir?"

"Kesikler," diye inleyerek gömleğimi kaldırıyorum. Kan yok ama keskin bir acıyla zonkluyorlar. "Dikkatli olmalısın. Onları oraya ilk koyan sensin."

"Üzgünüm, küçük kedicik, düşünemedim."

Beni incittiği için gerçekten üzgün görünüyor. "Önemli değil. O kadar kolay kırılmadığımı biliyorsun." Ona zayıfça gülümsüyorum ve yüzü biraz aydınlanıyor. Gözlerindeki kafa karıştırıcı duygulardan uzaklaşıp kapı kolunu fark ediyorum. Değiştirdiğini biliyordum ama bakmayı hiç düşünmemiştim. yakından. "Kilit yok," diyorum.

"İstedğin zaman buraya gelip gidebilmeni istiyorum." Gözlerim doluyor ve onları hızla fırçalıyorum.

"Teşekkür ederim Dean." Başını sallayıp bana garip bir sırıtış attıktan sonra arkasını dönüp aşağıya iniyor. Kendimi biraz daha hafıflemiş hissederek peşinden gidiyorum.

"Üç çeşit yemek pişiremeyebilirim ama pastırma ve yumurta kızartabilirim, Willow."

"Hmm, bilmiyorum, sen burayı yakmadan önce bir yangın söndürücü bulsam iyi olacak," diye takılıyorum Dean'e. O şimdi her yere yağ sıçratan tavayla mücadele ederken. "Cidden, dikkatli ol, yağ yanığı istemezsin."

"Sana sorun olmadığını söylemiştim." Maşayı kapıyor, tavadan çıtır çıtır pastırmaya benzeyen bir şey çıkarıyor ve bir tabağa koyuyor.

Her zaman çok ukala davrandığı için yemek yapmakta zorlanmasını izlemek biraz sevimli.

Sağ tarafımdaki koltuğuna oturmadan önce tabağı önüme bırakıyor. O yemeğini yerken ben de üst dudağındaki yara izine bakıyorum. O kadar derin ki bir çentik bırakıyor ve ağzımda ve dilimde nasıl hissettirdiğini tam olarak bildiğimi fark ediyorum.

"Dik dik bakıyorsun, küçük kedicik," diye sırıtıyor kahve fincanının üzerinden.

"Değildim!" Ağzıma bir çatal dolusu yemek tıkıştırırken hızlıca söylüyorum. Bir kahkaha attı.

"Yara izlerimi mi öğrenmek istiyorsun?" diyor kupasını yere bırakırken, parmağı boş boş kenarda desenler çiziyor.

"Evet. Dudağındakini nasıl aldın?" Merakımı yenemeyip soruyorum.

"Bazıları işin avantajı, bazıları ise çocukluktan kalma." Birinin onu çocukken incittiği düşüncesi midemi bulandırıyor. "*En sevdiğin* birkaç yıl önce başıma geldi. Aldığım bir yumruk dudağımı ikiye ayırdı, dikiş attırmak zorunda kaldım."

Bakmayı bırakmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Her yarasını zihnime kazımak ve bana onun tarihini anlatan bir harita oluşturmak istiyorum.

"Neden gülüyorsun?" Yanaklarım kızarıırken soruyorum.

"Bunu *gerçekten* seviyorsun," diyor ve dili geziniyor. "Hayır, sevmiyorum. Bu garip olurdu."

"Bu ilgilenmen çok sıcak," diye omuz silkiyor. "Biliyorsun, kahvaltını yaptıktan sonrası için verdiğim sözü unutmadım."

"Bu yüzden mi yaktın? Sikine daha çabuk boşalayım diye mi?" Ne söylediğimi anladığımda gözlerim yavaşça açılıyor ve Dean hayatımda gördüğüm en büyük, en ukala sırtışa sahip oluyor. Daha önce *hiç* böyle bir şey söylememiştim ve bunu ona söylediğime göre aklımı kaçırmış olmalıyım. Ama onunla bu kadar kaygısız olmak iyi hissettiriyor. Sanki burada söylediklerim hakkında endişelenmeme gerek yokmuş gibi.

"Yara izlerinden herhangi biri hâlâ acıyor mu?" Konuyu hızla değiştirerek soruyorum ama o sadece kahvesini yudumlarken omuz silkiyor. "Seninle birlikte yaşadığıma göre en azından senin hakkında daha fazla şey bilmeliyim. Tek bildiğim adın ve sikiğin tadı."

Kahvesini yudumlarken, "Tanrım, Willow. Bu sabah azgın falan mısın? Sürekli sikim hakkında konuşmak sana yakışmıyor."

Sanırım öyle olabilirim. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Eskiden mastürbasyon yapardım ama bu vücudumun şu anki ihtiyaçlarıyla kıyaslanamaz bile. Kendimi garip bir şekilde güvende hissederek sandalyemi geri itiyorum ve Dean'e doğru ilerliyorum. Bana bakarken yumruklarını iki yanında sıkıyor. Cesaretimi kaybetmeden önce bacağıma kucağının üzerinden kaldırıyorum, böylece ona binmiş oluyorum.

"Siktir, kedicik. Lütfen bana yemeğinin bittiğini söyle çünkü seni bu şekilde sikmeden duramam."

Eğildiğimde kollarım boynuna dolanıyor, siki şimdiden sertleşmiş ve kıyafet giydiğime pişman olmaya başlıyorum.

Beni her halükarda becerecekse, bundan zevk alabilir ve bir kez olsun durumun kontrolünü elime almaya çalışabilirim.

"Seni becermek istiyorum." Ben sözümü bitiremeden eli çoktan aramızda, kot pantolonunun fermuarını açıyor. "Ama önce sana bazı sorular sormak istiyorum."

Başını geriye doğru eğiyor. "Beni burada öldürüyorsun, küçük kedicik." Sesi sert ve gergin, beni masaya çivilemekten ve yine de sikmekten kendini alıkoyduğunu biliyorum. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Başka kimse var mı? Eğer başka bir yere sokacaksan bunu yapmayacağız."

"Bu kadar kıskanç olmana bayılıyorum. Sadece seni beceriyorum tabii ki." Çenemi öpüyor ve başımı geriye atıyorum, böylece boynuma ulaşabiliyor ve beni inletecek şekilde ısıtıyor.

"Bitmedi," diyorum nefes nefese ve o inliyor ama yine de kendini tutarak kontrolü bana bırakıyor.

"Sen yokken buraya gelmesi konusunda endişelenmem gereken biri var mı?" Dean'in işi tehlikeli, bu yüzden tanıdığı insanların da tehlikeli olduğunu varsayabilirim. İhtiyacım olan son şey böyle biri tarafından habersizce yakalanmak.

"Hayır bebeğim, sadece bir arkadaşım var, Bones ve o da davet edilmeden gelmemesi gerektiğini biliyor."

"Arkadaşının adı Bones mu?"

"Gerçekten şu anda onun hakkında konuşmak istemiyorum." Kalçalarını döndürüyor ama sürtünme ihtiyacım olan klitorisime ulaşmak için yeterli değil. Yanağımın içini ısıtıyorum ve bu kadar kolay teslim olmamak için kendimi zorluyorum.

"Zor. Seni tanımak istiyorum."

"Bizimki gibi işlerde gerçek isimlerimizi kullanmayız." "Hangi ismi kullanıyorsunuz?"

"*Carver*. Kendim seçmedim, öylece kaldı. Neyse, senden ne haber? Kıskanmam gereken biri var mı?" Ben daha cevap vermeden çoktan kıskanmış gibi konuşmamaya çalışıyor ama sesindeki çakıllardan adını verdiğim herkesi öldürmeyi planladığını anlayabiliyorum.

"Sen benim ilkimdin, hatırladın mı? Aslında sen benim de ilk öpücüğümdün." Suçluluk duygusu gibi görünen bir gölge üzerinden geçiyor ama geldiği gibi hızla gidiyor. "Bu arada ilk seferini böylesine unutulmaz kıldığın için teşekkür ederim." Olayı hafife almaya çalışıyorum ama her anı kafamda yeniden canlandırırken bedenimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor. Hissettiğim korku bile şimdi beni tahrik ediyor.

Gözlerimi açtığımda kucağında sürtündüğümü fark ediyorum ve o da kot pantolonunda oluşan ıslak lekeye bakıyor.

"Lütfen, konuşmamızın bittiğini söyle."

Beynimde dönüp duran karmakarışık soruları ona sormaya devam etmek istiyorum ama tek düşünebildiğim aramızdaki yoğun sıcaklık. Daha sonra konuşmak için bolca zamanımız olacak.

Bana dokunmadan önce iznimi beklediği için aniden gergin hissederek dudağımı ısıyorum. Bu onun yapacağı bir şey değil ama beni *iyi* hissettiriyor.

Başımı sallıyorum ve o da taytımın kemerinden tutup iç çamaşırla birlikte aşağı çekiyor. Ben daha tepki bile veremedi beni sikinin üzerine kaldırıyor ve damlayan amımı uzunluğuyla dolduruyor. İçimdeki ani ezici dolgunluk hissi yüzünden boğazımdan boğuk bir çığlık çıkıyor.

"Oh, şükürler olsun," diye iç geçiriyor ve sonra ağzı her yerde. Çenemi ısıyor. Dudaklarımı çeğiştiriyor. Boynumu hafifçe ısıyor. "Bana bineceksin bebeğim. Benden ne istiyorsan al."

Teklif karşısında nefesim kesiliyor ama üzerinde fazla düşünmüyorum, kafama takılacak zaman değil. O yüzden dediğini yapıyorum. Ayak parmaklarım beni yerden kaldırıyor, ben tekrar üzerine oturmadan önce sikinin ucu içimde kalacak kadar. İçime dolan her santimle vücudum canlanıyor.

Tekrar yukarı kaldırıyorum, siki beni terk ettiğinde inliyorum ve yerçekiminin beni her seferinde aşağı çekmesine izin verirken kendimi tekrar tekrar kenara çekiyorum.

Altımda zar zor hareket ediyor ama kaslarındaki gerginliği ve kendini tutarken boynunda şişen damarı görebiliyorum. Aletinin içimdeki derin hissi ondan başka bir şey düşünmeme izin vermiyor ve daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyorum. "Lütfen Dean," diye yalvarıyorum ama ihtiyacım olanı bana vermiyor.

Açıkça istiyorum. Bu yüzden ondan hem nefret ediyorum hem de seviyorum. "Ben seninim bebeğim, neye ihtiyacın olduğunu söyle."
"İhtiyacım var..."

Neden sadece söyleyemiyorum?

Beni o kadar uçurumun kenarına iten acının, beni bekleyen kollarına düşmeden önce havada asılı kalmasını istiyorum.

Kan tadı alana kadar boynunu sertçe ısıyorum ve homurdanıyor, yakamı yana çekip o sert ısırmadan önce kalçalarını hızlıca sallıyor ki orgazmım bir çığlıkla içimden kopuyor.

Beni kavrayışı sıkılaşıyor ve kıcımlı kucakta yukarı aşağı hareket ettiriyorum, o sıcak boşalmasının kirpiklerini serbest bırakırken amım onun horozunu sağlıyor.

İçimde.

Bir an için hala korunmadığımız aklıma geliyor ama beni öptüğünde, ikimizin de kanının tadı dilimde karışırken endişelerim zihnimin girintilerine geri itiliyor.

Dudaklarımızı ayırdığımızda parmağımı boynundaki ısırganın üzerinde gezdiriyorum ve gülümsüyorum. "Bu gerçekten iz bırakabilir," diye kıkırdıyorum. Üzerimde bıraktığı onca izden sonra, zaten geniş olan koleksiyonuna bir tane de benden eklemek iyi hissettiriyor. Başka bir kadının ona bindiğini ve iz bıraktığını hayal ettiğimde içimde birden bir kıskançlık dalgası oluşuyor.

"Umarım öyle olur. Bana verdiğin yaralar önemsedığım tek yaralar."

Elimi tutuyor ve parmaklarımdaki kanına bakıyor. Bir an için yanlış bir şey yaptığımı ve onu incittiğim için kızacağını düşünüyorum ama sırtıyor. Dudaklarının şeytani kıvrımı midemi bulandırıyor ve parmaklarımı ağzına götürüp kanı emdiğinde amım sıkılıyor.

"Mmm, bebeğim, ben hâlâ içindeyken bunu yapmak istemezsin, tabii seni tekrar becermemi istemiyorsan." İstmeden tekrar sıkıyorum ve o da homurdanıyor. "Ben sabırlı bir adam değilim Willow, ama senin için gerçekten sabırlı olmaya çalışıyorum. Şimdi, bunu sadece bir kez isteyeceğim," cümlesini bitirmeden, bu sefer gönüllü olarak onu tekrar sıkıyorum.

Gözleri parlıyor, buz mavisi gece gökyüzü gibi daha koyu bir tona dönüşüyor. Üstümü çıkarırken ciyaklıyorum, sonra kolunu masanın üzerinde gezdiriyor ve beni masanın üzerine yatırmadan önce her şeyi yere düşürüyor.

"Dayanmak isteyebilirsin bebeğim çünkü bu sefer kontrol bende," diye sırtıyor ve ben de dediğini yapıyorum ama masanın kenarına tutunmak yerine bacaklarımı beline doluyorum ve ellerimi boynunun arkasına geçiriyorum.

Bana bakarken yüz hatlarında bir yumuşaklık var ve bana duyduğu hayranlığın yoğunluğundan ürperiyorum. Amım onun etrafında çırpınırken göz kapakları arzıyla ağırlaşıyor ve bana acımasızca vurmaya başlarken dişlerini gösteriyor.

Boşalmak üzereyken sikinin kalınlaştığını hissediyorum ama çekiliyor ve birkaç kez kendini yumruklamasını izliyorum. "Seni dölle kaplayacağıma söz vermiştim. Şimdi iyi bir kız ol ve göğüslerini benim için bir arada tut," diyor dişlerini sıkarak ve ben göğüslerimi sıkıyorum, çünkü onun sikinden boşalıyor ve göğsümü beyaz şeritler halinde boyuyor.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey olabilir," diye iç geçiriyor.

AILLOA

A Kendime itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, kendimi içinde bulunduğum koşullara kolayca uyum sağlarken buluyorum.

Dean'le vakit geçirmek gerçekten güzeldi. Babamla ilgili içimi döktüğüm ilk kişi o oldu ve bana hemen inandı. Bir keresinde okuldayken bir öğretmenle evde olup bitenler hakkında konuşmaya çalışmışım ama bana "*ebeveynlerin çocuklarını nasıl terbiye etmeyi seçtikleri onun sorunu değil*" demişti. Bunun üzerine hemen vazgeçtim, babamın söylediklerimi öğrenmesinden çok korkuyordum.

Dean ve ben konuşmadığımız ya da yemek yapmayı öğrenmekle meşgul olmadığımız zamanlarda seks inanılmazdı.

Kontrolü ele alma ihtiyacı hissedersen, bana izin veriyor. Acıyı ne kadar sevdiğimi söyletme konusunda daha az talepkar ama bana acı vermeyi . Hala ona tarif ediyorum, onun sapkınlığı bana da bulaşıyor gibi görünüyor çünkü ayrıntılar ağzımdan döküldüğünde orgazmlarım çok daha hızlı geliyor. Bunu istediğimi biliyor ve ben de buna ne kadar ihtiyacım olduğunun farkındayım.

Tam olarak ne zaman olduğundan emin değilim ama bir noktada her şeyi istemeye başladım. *Belki de en başından beri?*

Dean'in burada olmadığı zamanlarda kendimi kaybolmuş hissediyorum ve zamanımı yatak odasında geçiriyorum. Tek başıma keşfedebileceğim koca bir evim olmasına alışık değilim ve bu beni biraz korkutuyor. Yalnız olmaya o kadar alışmışım ki yalnızlığın tadını çıkarmanın bir yolunu bulmuştum. Ama şimdi kendimi Dean'in dokunuşunu ve bana yaptığı kötü şeyleri özlerken buluyorum.

Hatta rüyamda bana usulca dokunduğunu ve beni ne kadar çok sevdiğini söylediğini görmeye başladım. Rüyalarımda ben de ona karşılık veriyorum. Onun siki içimdeyken uyandığımda bunların rüya olup olmadığını merak ediyorum. Beynim şu anda çok karışık.

Muhtemelen her türlü sevgiye o kadar açım ki Dean'in bana verdiği her şeyi avucunun içinden yalayıp yutuyorum.

Son birkaç gündür çok uzaklarda, nereye gittiğini bana hiç söylemiyor ama insanları öldürmeye gittiğini varsayıyorum. Kafamda bu imaj varken bile, yine de onu özlüyorum. Bu yüzden dışarıda bir arabanın durduğunu duyduğumda, sahibinin eve dönmesini sabırsızlıkla bekleyen küçük bir hayvan gibi yatağımda doğruluyorum.

Birkaç dakika sonra yatak odasına geldiğinde yorgun görünüyordu. İç çekerek yanımdaki yatağa uzanıyor ve beni şiltenin üzerinde zıplatıyor.

"Hâlâ uyanık olacağını düşünmemiştim bebeğim. Bir şeye ihtiyacın var mı?" Sert parmaklarını kolumda gezdirirken sesi boynumda yumuşak bir mırıltıya dönüşüyor ve kolumu karıncalandırıyor.

"Hayır, sadece uyuyamadım."

"Beni beklemen çok hoş ama biraz dinlenmelisin." "Seni beklemiyordum, dediğim gibi uyuyamadım."

"O halde uyumana yardımcı olacak pek çok önerim var." Belimi kavradı ve bedenimi kendi bedenine doğru çekti.

"Hayır, gerçekten havamda değilim," diyorum, kelimeleri onunla test ederek. Daha önce hayır dememe hiç izin vermemişti ama son zamanlarda aramızdaki şeyler değişti.

"Peki, onun yerine ne yapalım?" diyor boynuma sokulurken.

"İyi misin? Beni becermeyecek misin?"

"Biraz öpüşebiliriz, bakalım işler nereye gidecek," diye sırtıyor. O lanet gülümseme gerçekten de sonum olacak. İlk kimin eğildiğinden emin değilim, ama sonra bildiğim tek şey dudaklarımızın aç bir öpücükle birleştiği.

Onu gerçekten daha derinden öpmemeliyim ve kesinlikle ona sürtünmemeliyim ama yapıyorum.

Bizi çeviriyor ve beni altına hapsediyor, saçları öne düşüyor ve bana altında saklanan küçük yara izini gösteriyor. Parmaklarımı uzatıp izini sürüyorum ve göz kapakları usulca kapanırken dokunuşuma doğru eğiliyor.

"Bunu nasıl aldın?" Sessizce soruyorum, dikkatimi bacaklarımın arasındaki ihtiyaçtan uzaklaştırıyorum. Bazı sınırlar koymaya çalışmak istiyorum ama her zaman bu kadar kolay teslim olursam bu gerçekleşmeyecek.

"Üvey babam bana vurdu ve ben de onu sehpaye çarptım. Halının her yeri kan oldu, o yüzden o kadar da kötü değildi." diyor gülümseyerek. Bunun sadece göstermelik olduğunu biliyorum. Keşke kendini benden saklamayı bıraksa.

Eline uzandım ve parmaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. Uçları yanık gibi görüldüğü için pürüzlü. "Burada ne oldu?"

"Çalışırken kanıt bırakmamayı kolaylaştırmak için parmak izlerimi yaktım." Sanki hiçbir şey olmamış gibi, kendi parmak uçlarını yakmak tamamen normal bir şeymiş gibi söylüyor.

Elimi başka bir yara izinin üzerine koyuyorum, bu sefer çenesinde, diğerlerinden çok daha silik. "Peki ya bu?"

"Emin değilim, hatırlamıyorum. Muhtemelen dövüşmekten." "Sana ne oldu da bu kadar çok dövüşme ihtiyacı duydun?"

"Çok şey var ama hiçbir şey de yok."

"Ben-, " *anlıyorum*. Bir öpücükle sözümü kesti. "Seni öpmek istiyorum, geçmişim hakkında konuşmak değil."

Bu konuyu sonsuza kadar geçiştiremez, o da bunu biliyor. Babam hakkında ona açıldım. En azından o da bana aynı kırılganlığı gösterebilir. Onun sırlarını kimseye anlatacak değilim.

Buradan çıkmayı başarırsam sessizce ortadan kaybolmaya karar verdim. Eğer polise gidersem babamın beni bulma ihtimali var ve o hayata geri dönemem. Ayrıca Dean'ın işlediği suçlar bunu hak etse de tutuklanmasını istemiyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor yüzüme bakarak.

"Çalışmadığın zamanlarda ne yapıyorsun?" Düşüncelerimi karanlık yerlerden uzaklaştırmak için soruyorum.

Omuz silkiyor, "Genellikle ya çalışıyorumdur ya da seninleyimdir." "Hiç hobin yok mu?"

Bir an için düşünceli, elleri vücudumun daha hassas bölgelerinde geziniyor. "Sen benim hobimsin."

Bileklerini tutuyorum. "Ben ciddiym Dean."

"Ben de öyleyim. Ama sanırım film izliyorum. Eskiden kafes dövüşü yapardım. Kazanamadığım zaman bile çok para alırdım çünkü çok uzun süre dayanırdım." Üstümden kalkıp yanıma yerleşiyor.

"Neden durdun?"

"İki kaburgam kırıldı. Farkına bile varmadım ama Bones beni kontrol ettirdi. Neredeyse akciğerimin delinmek üzere olduğu ortaya çıktı. Doktor artık dövüşmememi tavsiye etti. Tabii ki dinlemedim," diyerek bana vuruyor.

Devam etmeden önce büyük sırtışılarından birini yaptı. "Beni birkaç kez dövüşürken gören bir adam tarafından işe alındım. Onun için birinden kurtulmamı istedi."

"O senin ilk miydi?"

"Hayır. İlki bundan birkaç yıl önceydi."

Birkaç yıl mı? Çok genç olmalıydı.

"Gerçekte kaç yaşındasın?" diye sordum.

"Yirmi altı."

"Yani-"

"Çok fazla düşünme." Ses tonundan bu konuşmanın sona erdiğini anladım. Şimdilik peşini bırakacağım.

"Tam olarak ne iş yapıyorsan o işe öyle mi girdin? Suikastçı mı? Hitman?"

Yüksek sesle gülüyor. *"Suikastçı mı? Bu çok hoşuma gitti. Belki üzerinde kartvizit yaparım."*

"Benimle alay etmek zorunda değilsin, seni pislik."

"Bebeğim, alay etmiyordum. Şirindim. Çok tatlısın. Gel buraya." Kalçasını okşuyor ve kendimi onun yanına oturmak için yaklaşıırken buluyorum ama beni kucağına çekiyor.

"Dövüşten kazandıklarımla satın alabildiğim kaynakları kullanarak kendime insanların izini nasıl süreceğimi öğretiyordum. Bu işte oldukça iyi olduğum ortaya çıktı. Geçmişimden birkaç kişiyi bulduktan ve onları öldürmenin benim için ne kadar kolay olduğunu keşfettikten sonra, tanıdığım bir adamın dark web'de bir sayfa açmasını sağladım ve kendime bir isim yapana kadar işimin çoğunu oradan aldım." Görünüşe bakılırsa hayatındaki her şey için gerçekten mücadele etmek zorunda kalmış.

"Karanlık ağ gerçekten tehlikeli değil mi?"

"Benim için endişeleniyor musun, küçük kedicik?"

"Belli ki hayır," aynı anda ve ben kızarıyorum.

Vay canına, gerçekten bu kadar tahmin edilebilir miyim?

"Sadece nasıl bilmiyorsan tehlikelidir. Merak etme, ben ne yaptığımı biliyorum tatlı kız."

Tatlı kız. İçim eridi ve yemin ederim kalbim göğsümde takla attı.

Hayır! Hayır, hayır, hayır.

Buna kanmayacağım.

Nasıl gerçek bir katile dönüştüğünü duyduktan sonra bu konuda teselli buluyorsam deliyim.

Paniklemeye başladığım için gözlerimi kaçırıyorum ve yanağıma hafifçe dokunarak beni kendisine geri çekiyor. Duygularımın yüzümden okunduğuna eminim, bu yüzden kendimi ona doğru fırlatıyorum. Ağızlarımız birleştiğinde inliyor ve kucağına oturuyorum.

Dikkatimi dağıtmak çok işe yarıyor, çünkü onun ağzının benimkinin üzerindeki hissi dışındaki her şeyi unutmaya başladığımı hissediyorum.

İkimiz de tamamen giyiniktik ve bu doğru gelmiyordu. Gömleğini tutup başından çekmeye başladım. Bana bakarken gözleri parlak mavi yanıyor. Sonra kendi pantolonunun fermuarını açmadan önce beni soyuyor ve sikinin girişimi dürttüğünü hissediyorum. Ellerim omuzlarının üzerinde kayarken sıcak ve yapışkan bir şeye dokunuyor.

"Bu da ne..." diyorum elime bakarak. "Kanaman var." Kucağından iniyorum ve sırtına bakabilmek için başka bir ışık yakıyorum. Kürek kemiğinde kötü görünümlü bir kesik var.

"Boş ver, gel kucağıma otur ve başladığın işi bitir." "Hayır. Bunu . Bir doktora ihtiyacın olabilir."

Banyoya gidip temiz bir bezi biraz ılık suyla ıslatıyorum ve yarayı silmek için geri getiriyorum. Ben onu temizlemeye başlarken Dean hâlâ yatakta oturmuş, kocaman gözlerle bana bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Yaralısın. Yardım ediyorum," diyorum sanki çok açılmış gibi. "Bu muhtemelen acıtacak ama sanırım artık buna alışmışsındır." Diğer eski yaralarına bakıyorum ve hiç doktor olmayan birine tedavi ettirip merak ediyorum. İlk olma düşüncesi oldukça hoşuma gidiyor.

Ben kanı silerken hiçbir şey söylemiyor, hatta hareket bile etmiyor. Ne kadar derin bir kesik olduğunu söyleyemem ama temiz görünüyor ve kanama yavaş.

"Şimdi ne yapacağım?"

"Ne?" Boğazını temizliyor ve gerçekliğe geri dönüyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor.

Umarım çok fazla acıtmamıştır. Bana yaptığı onca şeyden sonra benim de onun kadar acı çekmesini isteyeceğimi düşünebilirsiniz. Belli ki çoktan acı çekmiş ve daha fazla acı çekeceğini düşünmek kalbimi sızlatıyor.

"Sanırım temiz, ama bir bandajdan daha fazlasına ihtiyacı var gibi görünüyor."

"Doğru ya, banyoda eşyalarım var." Ayağa kalkıyor ve benden uzaklaşıyor. Onu takip ediyorum ve banyo aynasında kesiğe bakmasını izliyorum. Parmaklarıyla açıyor ve "O kadar derin değil ama yine de dikiş atılması gerekecek" diyor. Kesiğe o şekilde dokunduğunu görünce kendi derim acıyor. Bu gerçekten acıtmış olmalı.

"Böyle bir kesiği nasıl fark etmedin?"

"Herif bana saldırdığında beni yakalamış olmalı."

Doğru ya, *işi*. Sanki gülünç derecede tehlikeli değilmiş ve işler ters giderse kendini öldürtebilirmiş gibi konuşuyor. Bir gün geri dönmezse *beni* öldürtecek.

Uzun bir dolabın tepesine uzanıyor ve bir ilk yardım çantası indiriyor. "nasıl diyeceksin?" "Nasıl diyeceksin?" diye soruyorum.

İğne, iplik ve küçük bir şişe alkol. İğnenin derisini delip geçmesi ve ardından ipliğin deriden çekilmesi fikri bile beni şimdiden kıvrandırıyor. Öğürmemeye çalışıyorum.

". " "Yapmayacağım!"

"Eğer bütün gece doktora gitmiş olacağım."

Yalnız olmamak gerçekten ona iğne batırmaya değer mi? Bunu o istiyor. Sonunda ona zarar versem bile bu beni onun kadar kötü yapmaz.

Elimi uzattım ve Dean bana ekipmanları uzattı. Sonra banyonun köşesinden bir tabure çıkardı ve önüme oturdu.

"Önce ellerinizi yıkamanız ve alkolle temizlemeniz, ardından iğneyi yalnızca kullanmaya hazır olduğunuzda paketten çıkarmanız gerekir."

"Tamam," diyorum tereddütle, sonra bana az önce söylediği her şeyi yapıyorum. İğneyi geçirip elimde hazır hale getirdikten sonra derisinin hemen üzerinde tutuyorum. "Bunu yapamam!" Birden panikledim.

Dean bana dönüyor ve nazıkçe bileklerimi tutuyor. "Eğer yapamıyorsan sorun değil, ben gidip doktoru çağıracağım."

"Hayır! Öyle her istediğinde çekip gidemezsin. Geri dönüp dönmeyeceğini asla bilemem." Gözlerim yaşarmaya başladı ve çok utandım. Bıçak yarası olan o ve ben ağlıyorum. Ama o aynı zamanda beni kaçırın kişi, bu neden önemli olsun ki? Tanrım, bu çok kafa karıştırıcı!

"Willow, bana bak bebeğim. Söz veriyorum, bana zarar vermeyeceksin, tamam mı?"

"Her zaman sert davranmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi? Ben her zaman ağlıyorum, belki sen de denemelisin, seni daha az pislik yapabilir," diye alay ediyorum ve o gülümsüyor, bu da beni biraz güldürüyor.

"Sana söz veriyorum, acımayacak. Azıcık bile." Sesi gerçekten ciddiymiş gibi geliyor.

Sonra tekrar düşündüğümde, hiçbir şeye gerçekten tepki vermiyor, onunla kavga ettiğimde ürkmedi bile. Her zaman bunun sebebinin

O benden çok daha güçlü ama belki de onda daha fazlası vardır. Bana söylemediği bir şey.

"Willow," diyor ve beni düşüncelerimden koparıyor.

"Tamam, yapabilirim. Arkanı dön."

Bırakmadan önce bileklerimi öpüyor ve "*aferin kızıma*" diyor.

İğnenin ilk batışı en kötüsü. Sanki içeri sokmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyormuş gibi ve sonra derisini delerkenki ani hareket neredeyse öğürmemeye neden oluyor.

İğneyi her iplik daha da çekildiği için daha fazla kan sızmaya devam ediyor ve ben de sürekli alkollü bezlerle silmek zorunda kalıyorum. "Neredeyse bitti," diyorum dikilecek sadece küçük bir bölüm kalmışken.

"Aferin Willow, çok iyi bir iş çıkarıyorsun," diyor çok tatlı bir şekilde.

Elimde olmadan kıkırdıyorum, "Bunu gerçekten sana söylemeliyim. Bu kadar rahat oturabildiğine göre doktorun seni seviyor olmalı."

"Gümüş astarlar, sanırım."

Ne demek istediğinden emin değilim. Bazen çok şifreli konuşuyor.

İşim bittiğinde tek yapmam gereken ipliği kesmek. Fırsat buldukça yaralarına bakıyorum.

"Başından çok şey geçtiği için üzgünüm." Parmaklarımı diğer kürek kemiğinin çoğunu kaplayan büyük yanığın üzerinde gezdiriyorum. Dokunuşumla kısa bir an için geriliyor, sonra ürpererek dokunuşuma yaslanıyor.

Sırtının geri kalanında uzun çizgiler var, bazıları diğerlerinden daha silik. Oraya nasıl geldiklerini hayal ettikçe midem bulanıyor. Kollarımı ona dolamak ve her şeyin yolunda olduğunu söyleyerek sıkıca sarılmak istiyorum. Ama orada öylece durup bakıyorum.

"Bana böyle dokunmana bayılıyorum."

Etrafında dönüyor ve dikişlerin sökülmemesi için iğneyi hızla bırakıyorum. Belimden tutup beni bacaklarının arasına çekti.

"Bana dokunup da zalim olmayan tek kişi sensin."

Bunun doğru olmasına imkan yok. Bir sürü kadınla birlikte olmuş olmalı, sadece yüzü bile herkesin ona aşık olmasını sağlar. Eminim hayatında ona bir nebze de olsa nezaket gösteren birileri olmuştur.

"Yalan söylüyorsun," diyorum. Ellerimi göğsüne

bastırıyor. "Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki?"

Parmaklarım tüm şişliklerinin ve yara dokusu çizgilerinin üzerinde gezinmeye başlıyor.

Vücuduna kazınmış çok fazla acı var.

"Kadınları becerdim ama asla senin gibi değil. Bana dokunmalarına asla izin vermedim. Ama seninle durum farklı. İster sert ister yumuşak olsun, bana her dokunuşunu istiyorum. Hepsini istiyorum. Seni tüm yaralarımnda hissetmek istiyorum ve bana daha fazlasını vermeni istiyorum."

Dean'ın itirafı beni suskun bıraktı. Bu adama gerçekten güvenip güvenemeyeceğimi anlamak çok zor oldu ama sanırım bana gerçekten aşık olabilir. Ona karşı hissettiğimi sandığım şey gerçek değil. *Gerçek olamaz.*

Bana karşı savunmasız olmasına izin verdikten sonra konuyu değiştirmek istemek yanlış geliyor ama çok derine düşme riskini göze alamam.

"Hâlâ ipliği kesmem gerekiyor," diyorum sessizce, ağzım aniden kuruyor.

Küçük makası bana geri uzatarak şakacı bir şekilde "boynuma saplamayacağına söz verir misin?" diye sordu.

"Söz vermiyorum," diye gülümserken buluyorum kendimi. Parmaklarına dokunmamaya dikkat ederek onları ondan alıyorum, ihtiyacım olan son şey aramızdaki ani bir kıvılcımın beni onun kollarına gönderen katalizör olması.

Ayağa kalkıp "Hayır, bekle, görmek istiyorum" dediğinde, tam o bölgeye bir bandaj yapıştırmak üzereydim. Dikişleri incelemek için omzunun üzerinden aynaya bakıyor ve yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor. "Çok iyi bir iş çıkarmışsın! Sanırım bundan sonra ne zaman yama yaptırmam gerekse doktora bir sürü para ödememe gerek kalmayacak."

"Bu düzenli bir şey olmayacak! Bunu sadece kanaman üzerime akmasın diye yaptım. Şimdi otur da bandajı takayım," diyorum kollarımı kavuşturarak.

İtaatkâr bir şekilde tekrar önüme oturdu ve bu beni gerçekten dinlediği için gururlandırdı.

Elimdeki bandajla ona sadece biraz fazla sert bir tokat atıyorum. Bazı insanlar gibi pislik değilim. Tepki vermeyince asık suratlı gülümsemem kayboluyor.

Döndüğünde bana bakıyor ve kalbim boğazıma düğümleniyor. *Tatlı* görünüyor. İlk defa üzerimde yükselmiyor ve ifadesi yumuşak. Bana o kadar büyük bir saygıyla bakıyor ki önce başımı çevirmek zorunda kalıyorum.

"Teşekkür ederim, Willow."

Dean iki elimi de tutuyor ve yüzüne götürüp bileklerime ve avuç içlerime nazik öpücükler konduruyor. Sıcak nefesi ve yumuşak dokunuşları son birkaç savunmamı da aşındırıyor. Eğer tamamen kırılırlarsa beni onun diğer yarısından koruyacak hiçbir şeyim kalmayacak. Beni incitmek ve acımın sınırlarını zorlamak isteyen kısmından.

t6

DEAN

"S Bir sorun mu var?" Yatak odasının kapı çerçevesine yaslanırken Willow'a soruyorum.

Alt katta birlikte kahvaltı ettikten sonra yukarı gelmek istedi. Burada uzanması gerekiyordu ve benim de yapacak işlerim vardı, bu yüzden onu kendi haline bıraktım ama o yanımda değilken doğru düzgün düşünemiyordum.

"Ha?" Başı, yataktaki pozisyonundan pencereden dışarı baktığı yerde bana doğru döndü. "Oh, hayır. Ben iyiyim." Başını sallıyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor ama yalan söylediğini biliyorum. Sadece nedenini anlamıyorum. Aramızın iyi olduğunu sanıyordum.

"Bütün gün burada kalmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?"

"Evet, biliyorum sadece..." diye kestirip atıyor ve beni dışladığını görebiliyorum ama bu kadar ilerleme kaydettikten sonra buna izin veremem. Odaya girip yatağın üzerinde yanına oturuyorum, ellerini tutuyorum, parmaklarımı avuçlarında gezdiriyorum ve bana bakarken titrek bir nefes veriyor.

"Konuş benimle, bebeğim. Hissettiğin her şeyi bilmek istiyorum."

Dudağını ısıırıyor ve kapıyı üzerime kapatacağını düşünüyorum ama kapatmıyor. "Bu kadar özgür olmaya alışık değilim" diyor sessizce ve ben ne diyeceğimi bilemiyorum.

Şaka mı yapıyor?

Yanakları gergin olduğu zamanki güzel şeftali tonuna dönmeye başlıyor ve hemen ekliyor. "Biliyorum, değilim. Buradayım ve seninim ve

-

Parmaklarımı dudaklarının üzerine koyarak sözünü kestim. "Yavaş ol bebeğim. Ne söylemek istersen söyle, söz veriyorum kızmayacağım. Anladın mı?" Başını sallıyor ve isteksizce parmaklarımı çekiyorum çünkü dudaklarının hissine bayılıyorum. O kadar yumuşak ki aynı anda hem onu öpmek hem de sikimi dudaklarına gömmek istiyorum. Ama şimdi bunun zamanı değil. Willow'un bana güvenmesine ihtiyacım var ve dikkatini seksle dağıtmak şu an için en iyi hareket değil.

"Size daha önce de söylediğim gibi, hiç özgürlüğüm olmadı. Sürekli odamda tutulmaya çok alışmışım ve sanırım hala buna alışkınım. Etrafta özgürce dolaşabilmekten ve hatta birinin beni yanında istemesinden bu kadar korkmak bir şey. Beni önemseydiğini söylüyorsun ve ben bu duyguya güvenmekten korkuyorum. Sana güvenmekten korkuyorum."

Babası, onunla geçirdiği onca yıldan sonra açıkça beynine işlemiş. Onu kilitledi, sonra kendini dışarı attığında, gerçek bir özgürlük şansı bulamadan onu aldım.

Willow'un benimle yaşadığı şey hak ettiği şey değil ama gitmesine izin vermeyecek kadar bencilim, bu yüzden ona burada benimle ihtiyacı olan şeyi vermek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"İnsanların sizi etraflarında istememelerini anlıyorum. Çocukluğumun büyük bir bölümünü insanlarla çevrili olarak geçirdim ama yine de tamamen yalnızdım." Kocaman gözlerinde hüznle bana bakıyor ve zaten acı çekerken benim için üzülecek kadar empati kurması kalbimi kırıyor.

"Willow, sadece mutlu olmanı istiyorum. Burada saklanmana gerek yok, günün her saniyesi yanımda olmanı istiyorum ama bunun senin için çok fazla olmasından endişeleniyorum. İhtiyacın olan bir şey varsa, senin için getiririm. Eğer sıkılırsan, sana yeni bir hobi alırım. İstedikğin kadar özgür olabilirsin ama bu benimle olmak zorunda."

Gözleri yaşlarla kıpkırmızı olur ve elinin tersiyle yüzünü silmeden önce burnunu seğirtir. Sonra küçük bir kahkaha atarak, "Her saniyeni benimle geçirmek istemene imkân yok Dean," diyor.

"Bebeğim, seni kendime zincirleyebilseydim yapardım. Yani bunu kesinlikle yapabilirim, çok fazla seçeneğin yok gibi," kara mizahın onun için çok fazla olmadığını umarak ona takılıyorum ama o sadece gülüyor ve omzumu itiyor.

"Sakın deneme bile. Buraya geldiğimden beri çok bağlandım." Sonra sertçe kızardı ve yine dudağını ısırды. Çekerek çözüyorum ve nefesi kesiliyor.

"Beni kışkırtma, küçük kedicik," diye homurdanıyorum ve bana yaklaşıyor, böylece neredeyse kucağıma oturuyor. Parmakları kalçalarımın batıyor ve onun da beni en az benim onu istediğim kadar istediğini biliyorum ama işimin başındayım ve

Son birkaç saatimi boş bir ekrana bakarak geçirdim çünkü tek düşünebildiğim onun burada tek başına ne yaptığıydı.

"Sana daha sonra kendini iyi hissettireceğime söz veriyorum ama şu anda çalışmam gerekiyor." Fiziksel ve zihinsel olarak benden uzaklaştığını hissediyorum ama benden uzaklaşmasına izin vermiyorum, onu tekrar kucağıma çekiyorum ve bacakları bana sarılıyor.

"Seninle işimin bittiğini hiç söylemedim. Ben işimi hallederken bana eşlik edeceksin, sonra eğer nazıkçe sorarsan seni boşaltabilirim." "Dean," diye inliyor dudaklarına karşı ve sikim içine girmek için yalvarıyor ama bir kez olsun kendimi tutmaya çalışıyorum. Ona bir şey kanıtlamak için ya da ben, emin değilim.

Ayağa kalkıyorum ve küçük bir çığlık atarken bana sıkıca sarılıyor.

"Beni yere bırak," diye gülüyor ve kıpırdanması sikime daha fazla sürtünmesine neden oluyor. Onun da bunu hissettiğini nefes alış verişlerinin istekli pantolonlara dönüşmesinden ve göğüs uçlarının göğsümde sertleşmesinden anlıyorum. Çok muhtaç. O gerçekten mükemmel.

"Seni hep yanımda istediğimi söylediğimde beni dinlemedin mi? Eğer günün her saniyesinde sana gömülü yaşayabilseydim, bunu yapardım. Kendimi tenine yapıştırır ve ikimiz de yorgunluktan ölene kadar amını sikimle dolu tutardım."

Tekrar nefes nefese kalıyor ve ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. "Dean, lütfen," diye tekrar sızlanıyor ve eğer acı böyle bir şeyse daha önce bununla uğraşmak zorunda kalmadığıma seviniyorum çünkü bu dayanılmaz bir şey.

Kıçına attığım bir tokatla sakinleşmeye başlıyor ve onu alt kattaki ofisime taşıırken bana yapışıyor. Etrafı incelerken onu yakından izliyorum. Evin geri kalanına kıyasla bomboş, zaten pek biblo ya da duygusal eşyam da yok.

Sahip olduğum şeyler ya pratik ya da işlevsel. Bu bana bir fikir verdi. Onu oturtuyorum, böylece yanlamasına oturuyor ve hala klavyeme erişebiliyorum, sonra diyorum ki, "Burayı ya da evin herhangi bir yerini dekore etmeye gerçekten zahmet etmedim, bu yüzden beğenmediğin ya da değiştirmek istediğin bir şey varsa, o zaman biz bunu yapabilir."

"Gerçekten mi? Ama burası senin ," diyor odayı incelemeye devam ederken. "Hayır, tatlı kız, burası bizim alanımız. Bizim evimiz."

Willow'un gözleri benimkilere kayıyor ve dudakları yavaşça aralanıyor. Bu kızın bana ne kadar benzediğini fark etmeye başlıyorum. sahip olmadığım her şeye, gerçek bir eve ve paranın güvenliğine sahip olmuş olabilir, ama hepsi

ona bakması gereken kişi tam tersini yaptığında hiçbir şey ifade etmez.

Ona sadece alanımı sunmak, ona her şeyimi vermişim gibi hissettiriyor ama bu, tatlı kızımın hak ettiği şeyin yüzeyini ancak çiziyor.

Yapabilseydim, ona dünyayı, yıldızları ve aradaki her şeyi verirdim. Ona sunabileceğim tek şey benim çarpık aşk anlayışım ve onu sonsuza dek güvende tutma yemini.

"Tamam, bunu düşüneneğim. Gerçi iç tasarım hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"İstersen buradaki işim bittiğinde birlikte bakabiliriz, mobilya falan gibi." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığı için bunu garip hale getirmemeye çalışıyorum.

Willow ile her şey yepyeni.

O sadece sevişilecek biri değil, duyguları var ve nedense onları kendiminkilerden daha fazla önemsiyorum.

Başını omzuma yaslıyor ve yumuşak bedeninin benimkini eritmesine izin vermeden önce kısa bir an için geriliyorum. "Tabii. Senin işin ne ki? İnsanları öldürmek için neden bir bilgisayara ihtiyaç duyduğunu anlamıyorum. İkinci bir işin var mı?"

Klavyeme dokunuyorum ve bilgisayar ekranı yeniden canlanıyor. Sonra bir işi planlamak için kullandığım her şeyin kısayollarını açıyorum.

Şu anki sözleşmem basit bir sözleşme ve son zamanlarda üstlendiğim diğerleri gibi Willow'u çok uzun süre yalnız bırakmamı gerektirmeyecek kadar eve yakın.

"Öldürmek için kiraladığım insanların izini sürmek için bunu kullanıyorum. Sosyal güvenlik numarası, doğum belgesi, banka kayıtları gibi bilgilerini buluyorum, sonra bunları son zamanlarda nerede olduklarını izlemek ve işi tamamlamam gerektiğinde nerede olacaklarına dair bir fikir edinmek için kullanıyorum."

"Bu adam bunu hak edecek ne yaptı?" Willow ekrana yaklaşıyor ve getirdiğim bilgileri tarıyor. "Dean, bir karısı ve iki çocuğu olduğunu söylüyor. Onu öldüremezsın."

"Asla o kadar basit değildir, Willow. Bunu bilmen gerekir. Bak." Hacklediğim sosyal medya sayfalarını açıyorum ve o sadece omuz silkiyor.

"Mutlu bir aile gibi görünüyorlar."

"Aynen öyle." Hâlâ gibi kaşlarını çatıyor.

İç çekerek arkama yaslanıyorum ve kollarımı beline doluyorum. "Willow, bebeğim, babanın sosyal medyası tam olarak görünüyor. Tıpkı bunun gibi

Birçoğu da sahte. Bu adam, Steven Mellow, mükemmel beyaz çitli bir hayatı olan bir muhasebeci ama onu vuran karısı."

"Gerçekten mi? Öyle mi?"

Başımı salladım. "Ne kadar çok zengin sosyetik pisliğin en karanlık adamları tanıdığını bilsen şaşırırsın."

"O zaman neden onun ölmesini istiyor?"

"Çünkü onu çok fena dövüyor." Karısının tıbbi kayıtlarını çıkardım. Kocasının ona verdiği yaralardan sadece birkaçını gösteriyorlar ve tabii ki hiçbiri kocasıyla ilgili değil.

"Sence bir insanın bir yıl içinde kaç kez merdivenlerden düşmesi normaldir? Beş değil."

"Neden polise haber vermiyor?" Sekmeyi kapatıyorum, Mellow'un sosyal medyasına geri dönüyorum ve aradığım resmi bulana kadar kaydırıyorum.

"Çünkü bu onun en yakın arkadaşlarından biri." Fotoğrafta Mellow kolunu beyaz saçlı, ince bıyıklı, kısa boylu bir adamın omuzlarına atmış duruyor. "Polis şefi." Willow ekranda gülümseyen iki adama bakarken içinden geçen ürpertiği hissediyorum. "Eğer polise gitseydi, eminim doğruca eve geri gönderilirdi ve bir sonraki düşüşten sağ çıkabileceğini sanmıyorum."

"Öldürdüğünüz herkes böyle mi?"

"Hayır," diyorum, ona gerçeği söyleyerek. Hiçbir zaman iyi bir insan olduğumu iddia etmedim ve etmeyeceğim, Willow'a karşı bile.

"Ama-"

"Cevabını bilmek istemediğin şeyleri sorma, Willow. Sana karşı dürüst olmak istiyorum ama cevaplardan hoşlanmayacağını biliyorum."

Bana bakıyor ama yüz ifadesinden bir şey anlayamıyorum.

"Durur musun?"

"Bunu neden yapayım ki? Bu işte iyiyim ve normal bir işten daha iyi para kazanıyorum."

"Sana sorsam durur musun?"

Omurgamdan aşağı soğuk bir şey damlıyor. Bu korku mu? Asla olamaz. Aslında sormuyor ve sorsa bile bu ona bağlı değil. Tabii ki vazgeçmezdim, işimi seviyorum. İnsanlığın en kötülerinden bazılarını acı çektiriyorum.

"Durabilir miyim bilmiyorum," diyorum, gerçeği söylemekten biraz kaçınarak. Yıllardır bildiğim tek şey bu, insanları öldürebilmek ve bunun için para alabilmek

beni uzun zamandır mutlu eden şey.

Ama şimdi beni mutlu eden başka bir şey var.

Onu aldığımdan beri Willow tüm hislerimi ele geçirdi. O yanımda olmadan ya da eve dönmem için burada güvenle kilitli olduğunu bilmeden işlevimi yerine getiremiyorum.

Bana ya o ya da iş ultiyatomu verseydi ne yapmam gerektiğini biliyorum ve bu hiç hoşuna gitmezdi.

Hiçbir sorun yokmuş gibi ekrana dönüyor ama vücudundaki gerginliği ve benden hafifçe uzaklaştığını hissedebiliyorum.

Düzgün bir insan olsaydım ona yer verirdim ama değilim, bu yüzden kollarımı ona daha sıkı sarıyorum ve yan tarafını göğsümle aynı hizaya getiriyorum.

"Bundan sonra ne yapacaksınız? Artık tüm bu bilgilere sahipsin."

Ona kullandığım takip uygulamalarını ve Mellow'un iş ve özel programlarını nasıl hackleyeceğimi gösteriyorum, böylece ayın geri kalanında tam olarak nerede olacağını biliyorum. Sadece hafta sonuna kadar olan bilgilere ihtiyacım var ama Willow'un iyiliği için ona bunu ne kadar ileri götürebileceğimi gösteriyorum. Aslında bunu yaparken sadece bana eşlik etmesini istemiştım ama şimdi burada olduğuna göre, beni terk ederse onu bulmak için neler yapabileceğimi ona gösterebilirim.

"Bu kadar basit mi? Yani onu öldürmek için sadece bir zaman mı seçiyorsun?"

"Evet, bebeğim. Çok kolay. Birinin temel bilgilerini aldıktan sonra onu dünyanın öbür ucuna kadar takip edebilirim. Daha önce birkaç hedefim haklarında suikast düzenlendiğini öğrendi ve saklanmaya çalıştılar ama ben onları her zaman buldum."

Gözbebeklerinin büyümesini ve nefes alışının yakından izliyorum. Ne demek istediğimi çok iyi anlıyor. Parmaklarım sertçe yanlarına girdiğinde bile irkilmiyor. Onun yerine bana bakıyor ve yüzü yumuşamaya başlıyor. *Lanet olası yumuşama*. Sanki onu her zaman bulacağımı bilmek *hoşuna* gidiyor.

"İşin bitti mi?" diye soruyor, sesi alçak ve nefes nefese. Başımı sallıyorum ve parmaklarım gömleğinin altından karnına doğru ilerleyip iyileşen kesiklerinin çizgilerini hafifçe takip ederken ona sırtıyorum.

Yüzüne parlak bir gülümseme yayılıyor ve gözlerinde yaramaz bir şey parlıyor.

"Küçük kediciğimin aklında bir şey mi var?"

Willow dudaklarımız neredeyse birbirine değene kadar eğiliyor ve saçlarından bir avuç tutup onu yolun geri kalanına zorlamamak için kendimi tutmam gerekiyor.

"Sanırım sana bir orgazm borcum olduğunu hatırlıyorum," diye mırıldanıyorum ve o da kıkırdıyor. Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel şey olabilir, yani boşalırken adımları haykırmamasından sonra ikinci ama lanet olsun çok güzel ve daha fazlasını duymak istiyorum.

"Yaparsın... sonra," diyor ve aslında bana sırtlıyor. Onu tutup öpmek için uzandım ama bileklerimi tuttu ve beni durdurmasına izin verdim. "Ayrıca yeniden dekore edebileceğimizi de söylemiştin. Nereden başlayacağımı bildiğimden değil."

"Oh, birkaç fikrim var, belki başlangıç için daha iyi bir ofis koltuğu, seni becermek için daha fazla odası bir koltuk."

Dudaklarını ısıyor ve gözleri şehvet dolu bir bürünüyor.

Siktir, onu sikime tapmaya ikna etmekte iyi iş çıkardım.

Oraya ulaşmanın yolunun nezaket olduğunu kim düşünebilirdi ki?

"Bu kesinlikle bir başlangıç." Dudaklarını yalıyor, sonra birkaç kez göz kırptıyor ve utangaç görünmeye başlıyor. "Belki bu arada benim için birkaç kıyafet daha alabiliriz?"

Şaşkınlığımı belli etmemek için yüz ifademi kontrol ediyorum. Eğer kıyafet sormaya istekliyse, o zaman kesinlikle bir biz olduğu fikrine gerçekten yaklaşıyor demektir.

"Elbette bebeğim. Sen nasıl istersen," diyorum parmaklarımı omurgasında gezdirip hafifçe ensesine koyarak. Nabızı tenimde sabit bir şekilde atıyor ve kendimi onun gerçekten benim olduğu hissine bırakıyorum.

t7

AILLOA

Her zaman kendime sonsuz zaman ayırmaya alışkındım, ancak Dean'in evinde yalnız olmak çok farklı hissettiriyor.

Babamdaki odamda.

Babamın benim hakkımda ne düşündüğü konusunda saatlerce endişelenirdim ve geleceğimi düşünmek için kendime hiç zaman ayırmazdım. Okulda olmadığım zamanlarda zamanımı ders çalışarak ya da resim çizerek geçirirdim.

Bana söylediği gibi değersiz bir çöp gibi hissetmektense hayatıma son vermenin daha iyi olacağını düşündüğüm zamanlar oldu ama sonunda kendimi öldürürsem gerçekten onun kazanacağını biliyordum.

Gitmek istiyordum ve bunu başardım ama o otobüste otururken, kalbim korku ve heyecanla çarparken, kendim için bir gelecek hayal edemiyordum. Tek gördüğüm otobüsten inip hostele ulaşmaktı. Büyük planım beni işe alacak ilk işi bulmak ve kendi evime sahip olacak kadar para kazanmaktı. Ondan sonrası hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Burada Dean'le birlikte olduğum için seçeneklerimin sınırlı olduğunu biliyorum ama bir şekilde daha önce hiç olmadığı kadar açık hissediyorum. Ne istersem onun benim için alacağından eminim, bu yüzden sabahtan beri hayatımda ne yapmak istediğimi düşünüyorum.

Dışarıya özgürce çıkabildiğim söylenemez, yani şu anda değil. Hala gelecek için direniyorum ve yeterince zaman geçerse tasmamı biraz daha gevşetebileceğini umuyorum.

Belki de beni esir alan kişiye aşık oluyorum ama bunun o kadar da kötü bir şey olmayabileceğini hissetmeye başlıyorum.

Onunla sadece film izleyerek ya da birlikte yemek yaparak vakit geçirmek güzeldi ve kendimi normal hissetmemi sağladı.

Buradayken resim yapmayı ya da yazmayı deneyebileceğimi düşünüyorum, hatta belki dikiş bile dikebilirim. Aslında, belki de yapmam. İğne ve ipliğe bir daha aynı şekilde bakabileceğimi sanmıyorum.

Çok fazla seçenek var ve nereden başlayacağımı bilmiyorum ama bir amacım olmasını istediğimi biliyorum. Sadece *onun* olmak değil.

Manga okuyarak ve storyboard'lar için kendi panellerimi çizerek sayısız saatler geçirdiğim zamanları düşünüyorum. Bu konuda oldukça iyi olduğumu düşünürdüm ama önyargılı davranıyor olabilirim, çizimlerimi başka kimse görmüyordu.

Bu, başlamak için yeterince iyi bir yer gibi görünüyor.

Dean'in ofisinde bir kağıt buluyorum ve onu kanepeye götürerek gelecekteki beklentilerimin bir listesini yazmaya başlıyorum. Yapacak başka bir şeyim olmadığından, her bir hobiye denemek için ihtiyacım olan her şeyin listesini ekliyorum ve hatta onları ne kadar denemek istediğime göre numaralandırıyorum.

Kâğıdı kalemi bırakmama neden olan yüksek sesli bir *vızıltı* duyduğumda bir tür çevrimiçi üniversiteye gidip gidemeyeceğimi merak ediyorum.

"Hey, bir teslimat var..." diye sesleniyor ön kapıya benzeyen bir yerden bir adam. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki kan kulaklarıma hücum ediyor ve adamın söylediği diğer her şeyi bastırıyor.

Olduğum yerde donup kaldım, ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Dean buraya birinin geleceğini ya da kapıyı açmam gerektiğini söylememişti.

Vızıltı tekrar duyuluyor ve ayağa kalkıp ön kapıya doğru koşuyorum. Yan tarafta birkaç düğme ve bir hoparlör bulunan küçük bir panel var. Daha önce hiç dikkat etmemiştim. "Alo?" Ses yine oldukça genç, belki yirmili yaşlarda bir adamdan geliyor.

Bunu görmezden gelmeli ve onlar gidene kadar üst katta saklanmalıyım ama ne yapacağıma karar veremedim parmağım bir düğmeye basıyor ve sesim "alo?" diyor.

"Oh hey, paketiniz için bir imzaya ihtiyacım var."

Paket mi? Doğru, geçen gün sipariş ettiğimiz bir şey olmalı. "Kapının dışına bırakabilir misiniz?" Kendimi tutmaya çalışarak söylüyorum. Sesim sabit ama ağızımdan çıkan her kelime, bu adamın sakladığım her sırrı bildiğini .

Günlerdir, haftalardır Dean'den başka kimseyle konuşmadım. Kahretsin, ne kadar zamandır burada olduğumu bile bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla aylar olabilir.

"Üzgünüm hanımefendi, imzalanması gerekiyor ve açıkta olmayan bir yere koyabileceğim bir yer yok. Eğer kaybolursa bu benim hatam olur."

"Dışarı çıkamam!" Çok hızlı söylüyorum ve bir elimle ağzımı .

Burada Dean'le yaptığım her şeyi bilecek. Eğer başka bir şey söylersem yanlış bir şey olduğunu anlayacak ve polise gidecek. Bu iyi bir şey olmalı. Ama ya Dean polis gelmeden önce dönerse? Tekrar kaçmaya çalıştığımı düşünürse bana ne yapar?

Sabahı onunla geleceğimi planlayarak geçirdim ve şimdi onu terk etmeyi düşünüyorum. Bunu yapamam. Onun bana ihtiyacı var.

"Lütfen, onu orada bırakın. Kapı kırık. Bugün geç saatlere kadar tamir edilemeyecek, o yüzden ya bırakmanız ya da başka bir zaman gelmeniz gerekecek."

Uzun bir sessizlik oldu. Her nefes alışımında göğsüm kabarıyor ve bu adam hemen gitmezse hiperventilasyona başlayacakmışım gibi hissediyorum. Paniğimi belli etmemek için bir elimle ağzımı sıkıca tutuyorum.

Sonra adamın iç çektiğini duyuyorum ve sonunda şöyle diyor: "Peki, burada bırakıyorum. Bir dahaki sefere, gerçekten müsait değilseniz bir güncelleme yapın." Hoparlörden gözlerini devirdiğini duyabiliyorum ve sanki ona teşekkür etmemi bekliyormuş gibi bir duraklama daha oluyor ama tek bir kelime daha edemiyorum.

Dış dünyanın sessiz uğultusu tamamen kesiliyor ve sonunda nefes alıyorum. O gitti ama paketi gerçekten orada bıraktıysa Dean eve gelir gelmez görecektir. Adamla konuştuğum konusunda ona yalan söyleyemem, ya bir şekilde öğrenirse?

Aramızda büyüyen her şey paramparça olur ve bana bir daha asla güvenmez. Hapse atılırım ya da daha kötüsü olur. Benden sonsuza dek kurtulmaya karar verebilir.

Kapı kilitli ve Dean'in eve gelmesini beklemekten ve ona tam olarak ne söylemem gerektiğini düşünmekten başka yapabileceğim bir şey yok.

Dean'in arabasının sesini duyar duymaz ayağa kalkıp ön kapıya yöneliyorum.

Kapı açıldığında ve o içeri girdiğinde birkaç adım geride bekliyorum. Bir yanıma ona doğru koşmak istiyor, diğer yanıma ise onu geçmek ve kapı kapanmadan dışarı kaçmak istiyor. Görünüşe göre ikisini de yapamıyorum çünkü ayaklarım olduğum yerde sabit duruyor.

Onu daha önce hiç böyle karşılamamıştım, ne zaman dışarı çıksa genellikle yatak odasına kapanırım ya da mutfığa veya ana odaya inerim. Bu yüzden varlığımın yüzündeki şüpheli ifadeyi değiştirmesi şaşırtıcı değil.

"Dean, ben-," diye boğuluyorum ama söylemeyi planladığım her şey onun gerçek varlığıyla yüzleştiğimde dilimde kayboluyor.

Sadece onun boyu ve gözlerinin sürekli beni izlemesi bile yanlış bir şey yapmışım gibi geri adım atmama neden oluyor. Yaptığımdan emin değilim.

Botuyla kapıyı tekmeleyip kapatırken arkasına bakıyorum ama kutu falan göremiyorum. Adam her şeye rağmen orada bırakmamış mıydı? Eğer bırakmadıysa, burada vicdan azabıyla dikilerek gerçekten ayağıma sıkılmışım demektir.

"Neyin var bebeğim?" Endişesi yüz hatlarını kırıştırıyor ve tekrar konuşmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. "Willow," diyor yavaşça bana doğru adım atarken, sanki kaçmak üzere olan ürkek bir hayvanmışım gibi. Bakışları etrafımızdaki evi tarıyor ve neyin yanlış olabileceğini araştırıyor.

"Özür dilerim!" Ellerini üst kollarıma koyduğunda ağzımdan bir şeyler kaçırıyorum, parmakları kollarımı sıkıyor ama acıtacak kadar değil.

Keşke onları daha derine kazsaydı.

Neden bunun için cezalandırılmayı hak ettiğimi düşünüyorum?

"Ne yapacağımı bilemedim! Bir adam konuşuyordu ve ben de cevap verdim ama ona hiçbir şey söylemedim. En başta onunla konuşmamam gerektiğini biliyordum ama panikledim ve ne zaman döneceğini bilmiyordum ve bana ne yapmam gerektiğini hiç söylemedin..." Hıçkırmaya başlıyorum ve Dean'den uzaklaşıyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdirip kafa derime batırıyorum. Paniklediğimi hissediyorum ve nasıl duracağımı bilmiyorum.

"Willow, bebeğim, yavaşlamana ihtiyacım var." Kollarını bana doluyor ve büyük eliyle başımı göğsüne bastırıyor, uzun parmakları kafa derime masaj yaparak omurgamdan aşağı sıcak karıncalanmalar gönderiyor. "Sadece nefes al. Bunu benim için yapabilirsin."

Başımı sallıyorum ve alnımı göğsüne bastırırken derin bir nefes alıyorum. Sıcak, misk gibi ve acayip güzel kokuyor. Şu ana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Tüm evi onun kokusunu taşıyor ama gerçek kokunun burnumun dibinde olmasıyla aynı şey değil.

Altımdaki kanepenin yumuşak minderlerini hissedene kadar beni girişten çıkardığını fark etmiyorum.

"Benim için yeniden başlamanı istiyorum," diyor, çenemi hafifçe sıkarak ona bakmamı sağlıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Evde biri var mıydı?"

"Hayır, bir teslimat için dahili telefondaydılar ve ben de cevap verdim." Omuzlarındaki gerginlik buharlaşıyor ve nefes verirken başını hafifçe arkaya yatırıyor. Sonra başını sallayarak devam etmemi işaret etti. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Kapıyı açmamı istedi ama açıkçası nasıl yapacağımı bilmiyordum, ön kapıdan bile çıkamadım - denemedim de değil! Gitmesini istedim, ona kapının çalışmadığını ve paketi orada bırakması gerektiğini söyledim. Dürüst olmak gerekirse Dean, senin hakkında hiçbir şey söylemedim ya da..." *yardım almaya* çalışmadım, demek istiyorum ama bu kelimeler dudaklarımdan dökülürse gitmek istediğimi düşünecek.

"Sana inanıyorum. Sorun değil. Seni korkuttuğu için üzgünüm." Dean ellerimi tutuyor ve tüm bedenimin titrediğini fark ediyorum. Karnımdaki izler en son ön kapıdan çıktığımda olanları hatırlatırcasına zonkluyor.

"Kızacağımı . Ne yapacağından emin değildim."

Dudaklarını büzmeden önce bir an için dudakları aralanıyor ve ifadesi sertleşiyor ama başparmaklarını yavaş ve yatıştırıcı hareketlerle parmak eklemelerimin üzerinde gezdirirken ellerime dokunuşu hâlâ yumuşak.

Bütün gün sıkı sıkıya tuttuğum korku ve gerginliğin bir kısmı onun dokunuşuna odaklandıkça azalmaya başlıyor.

"Onları orada bile bırakmadı mı?" Adamın beni dinleme zahmetine bile katlanmamasına birden soruyorum.

Dean küçük bir kahkaha attı, "O yaptı. Arabadalar."

Koltuğa geri yaslanıyorum ve ellerimi yüzümde gezdirirken iç çekiyorum. Bu gerçekten de benim tarafımdan verilmiş büyük bir aşırı tepki miydi? Dean'e birinden yardım istemeye kalksaydım bana ne yapacağını soramam ki. Cevabı almak istemeyeceğime bile eminim.

Son zamanlarda her şey farklıydı. Nazik ve şefkatliydi, beni bir şey yapmaya zorlamıyordu ama bugünkü tepkim bana başlangıçta ona karşı duyduğum korkuyu nasıl aşmadığımı gösteriyor. Hiç geçtiğini sanmıyorum.

Çizginin dışına çıkmana neler yapabileceğini çok açık bir şekilde ifade etti, sorun şu ki çizginin nerede olduğunu bilen tek kişi o.

"Sana güvenebileceğimi düşünmek hoşuma gidiyor, Willow. Yapmamam gerektiğini gösteren hiçbir şey yapmadın. "Gömleğimi yukarı kaldırdı ve parmakları

Adının sırtları boyunca. Ne zaman ona baksa gözlerinde sahiplenici bir parıltı belirliyor.

"Bu nedir?" Eğiliyor ve daha önce düşürdüğüm kâğıt parçasını alıyor. Birdenbire tüm bu olanlardan utanmaya başladım ve kâğıdı ondan geri almaya çalıştım ama kocaman bir avucuyla beni geri çekerken diğer avucuyla da ulaşamayacağım bir yerde tuttu.

"Önemli bir şey değil. Sadece biraz önce sıkılmıştım."

Dean'in gözleri sayfayı tararken sessizleşiyor, sonra bana bakıyor, kaşları çatılıyor ve ben kendimi birazdan gelecek olan reddedilmeye hazırlıyorum.

"Nedir bütün bunlar? Neden benden saklamak istedin?"

"Sadece yapabileceğim şeylerle ilgili bazı fikirler." Kendimi toparlamak ve odanın dönmesini engellemek için tırnaklarımı avucuma geçiriyorum.

Birdenbire dünya üzerime yıkılıyormuş gibi hissediyorum ve hayatımın nasıl olabileceğine dair kurduğum tüm hayaller enkazın içinde kayboluyor.

"Sana istediğin her şeyi alabilirim bebeğim, eğer sana bir hobi için bir şeyler almamı istersen ya da sadece istediğin bir şey varsa bana sormaktan korkmana gerek yok." Sesinde sanki bunu onunla paylaşamayacağımı düşündüğüm için incinmiş gibi bir acı izi var.

"Bunlar sadece hobi değil," diyorum sessizce. "Tüm hayatımı senin eve dönmeni bekleyerek geçiremem. Hayatımda yapmak istediğim özel bir şey hiç olmadı. Normal bir geleceğin neye benzeyeceğini bile bilmezken ne anlamı vardı ki? Daha önce hiç hayatım olmadı ama artık bir hayatım olsun istiyorum."

"Willow-,"

"Sensiz bir iş istediğimi , sadece kendim için bir şeylere ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Senin işin var, ben de bir şeyler istiyorum."

"Ve başlamak istediğin yer burası mı?"

Başımı salladım.

"Ne yapabileceğime bakacağım."

DEAN

MMidem düğümleniyor ve bu hissin altında olmadığı bir acı olup olmadığını merak ediyorum. Acaba bu acı bir baş ağrısına mı yoksa eti yırtan bir bıçağa mı?

Bu hissin tam olarak nasıl olması gerektiğini bilmemek ıstırabımı daha da kötüleştiriyor.

Bugün eve geldiğimde Willow'a kötü bir şey olduğunu düşündüm ve onu korumak için orada olmadığım için kendime lanet ettim ama bu sadece lanet olası bir paketi teslim eden biriyle basit bir etkileşimdi.

Sadece ben evdeyken teslim edilmeleri gerekiyordu ve adam yaptığı hatanın ve Söğüt'ümü korkutmanın bedelini ödeyecek.

Beni gördüğünde gözlerindeki panik hala kalbimi garip hissettiriyor. Ona yapacaklarımdan korkuyordu ama yine de kurtuluşu benmişim gibi bana sarıldı. Ben de tam olarak öyle olacağım. Mümkün olan her şekilde onun kurtarıcısı.

Yine de bana yalan söylemiş olabileceği hissinden kurtulamıyorum. Genellikle işaretler yüzünde belirir ve ne zaman yalan söylediğini anlarım ama onu bulduğumda o kadar heyecanlıydı ki bana tüm gerçeği söyleyip emin olamıyorum. Ona güvenmeliyim, o bana güvenmeye istekli, bu yüzden benim de aynısını ona yapmam doğru olur. Ama içimdeki karanlık onu kaybetme riskini göze alamaz. O benim. Eğer adama bir şey söylediyse, polisler onu bulmak için kapımı çalabilir.

Gece geç saatlerde, burada olduğunu söylediğinden beri saatler geçti. Bu şehirdeki beşerçi polislerden birinin en azından gelip soru sorması için yeterince uzun bir süre ama gelmediler.

Burada benimle güvende. Bu gece onu kaybetmeyeceğim ve bunun olma ihtimalinin kesinlikle olmadığından emin olacağım.

Yatağında yanımda uykuya dalarken onun düzenli nefes alışının yumuşak horlamalara dönüşmesini bekliyorum. Yapmak istediğim son şey onu terk etmek ama yarım bırakma riskini de göze alamam.

Üzerime bir şeyler giydikten sonra ofisime gidiyor ve bilgisayardan e-postalarımı yüklüyorum. Neyse ki teslimat şirketi e-postada kuryenin adını vererek işimi kolaylaştırdı. *Sean*.

Tek yapmam gereken onun ve şirketin adını hızlıca aratarak tam adını ve sosyal medya hesaplarını bulmak. O zaman ihtiyacım olan her şey parmaklarımın ucunda.

Şanslıyım ki Sean Romero, her hareketini internette arkadaşlarıyla paylaşmayı seven biri ve bu gece bazı tanıdıklarıyla şehrin öbür ucundaki bir barda.

Sean'ın bardan çıkmasını sabırsızlıkla bekliyorum, arabamdan izliyorum, ta ki yanındaki birkaç adamdan ayrılıp otobüs durağına doğru yürümeye başladığını görene kadar. Durağın hemen önünde bir ara sokak var ve onu oraya sürükleyebilirim. Nasıl ölmesini istediğimi ince ayrıntısına kadar planlamıştım.

Ne yazık ki, alan çığlıklarını duyamayacağım kadar halka açık ama en azından ölmek üzere olduğunu anladığında gözlerindeki korkuyu izleyebiliyorum.

Willow'a yaşattığı tüm korkuyu hissetmesini istiyorum. Onun hatası olmadığını biliyorum, ev sakinlerinden birinin isteksiz bir tutsak olduğunu nereden bilebilirdi ki? Şimdi daha istekli.

Biraz kan dökme havasındayım, bu yüzden onun kanı da olabilir.

Arabamdan inip caddenin karşısına geçiyorum ve Sean'ın birkaç adım gerisinden onu takip ediyorum. Birkaç kadeh fazla içmişti ve bugün yaptıklarını hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyorum.

Başımı eğerek, sokakta kalan iki kişinin boşalmasını bekliyorum, sonra Sean'ın yanına koşuyorum ve kolumu omzuna atıyorum, böylece iyi arkadaşmışız ve ona acı çektirmeye niyetli bir yabancıyla karanlık bir sokakta zorlanmışım gibi görünmesini sağlıyorum.

"Vay canına, ne yapıyorsun?" diye bağıyor.

Dişlerimi sıkarak, "Sadece seninle biraz konuşmam gerek," diyorum.

"Seni tanıyor muyum?" Sorusunu duymazdan geliyorum ve onu sokağın ortasındaki büyük bir çöp konteynerinin arkasına yönlendiriyorum, çok geç olana kadar ne olduğunu fark etmemiş gibi görünüyor.

Burada kamera yok ve yanımızdan geçen birinin bizi görmesi de pek olası değil. "Cidden, ahbap, ne halt ? Seni emmeyeceğim. sik!" Beni itiyor ama kollarını tutup arkasından büküyorum ve onu yüzüstü duvara itiyorum. Kafatası betona çarpıp burnu kırılınca büyük bir çatırtı duyuldu. Ağlamaya başladı ve ben kollarını daha sıkı bükтім.

"Ses çıkarırsan kollarını kırarım. Anladıysan başını salla." Çabucak başını salları ama burnundan kan akarken sızlanmayı bırakmaz.

"Bugün bir kızla dahili telefonda konuştuğuz mu? Konuştuysan başını salla."

Sözlerimin kafasına girmesi bir dakika sürüyor ama sonra tekrar başını sallıyor.

"Güzel. Şimdi bana tam olarak ne söylediğini anlatacaksın."

"Hatırlamıyorum!" diye kekelıyor. "Bir sürü insanla konuşuyorum, bu işin bir parçası."

"Bu hayal kırıklığı," diye iç geçirdim. "Şanslısın ki hatırlamana yardımcı olacak bir şeyim var." Onu döndürüyorum ve ön kolumla duvara yaslarırken diğer kolumla bıçağımı çıkarıyorum. Bu geceki silahım tırtıklı bir av bıçağı.

Sean bıçağı bakarken gözleri açılıyor, sonra çişin keskin kokusunu alıyorum. "İğrenç." Ayakkabılarıma bulaşmasın diye geri çekiliyorum ve o da kaçmaya çalışıyor ama omzundan tutup yüzüstü duvara itiyorum. Acıyla çığlık atıyor ve ben de elimle ağzını kapatıyorum.

"Bana ne dediğini söylemen için sana on saniye veriyorum. Eğer hala hatırlamıyorsan, hatırlayana kadar senden parçalar kesmeye başlayacağım."

Yavaşça ona kadar yüksek sesle sayıyorum ve hatırlamaya çalışırken gözlerinin etrafta uçuşmasını izliyorum ve aynı zamanda kendisine gelebilecek herhangi bir yardıma dikkat ediyorum. Etrafı iyice incelemek için yeterli zamanım olmadı, bu yüzden buraya kimsenin gelmeyeceğinden emin olamıyorum.

Bu en son küçük yavru kedimin beni bulduğu zaman olmuştu. Hatırladıkça sikim kabarıyor ve eve döndüğümde damarlarımdaki bu kana susamışlıkla onu becermeye karşı koyamayacağımı biliyorum.

Bir tanesine ulaştığımda nihayet konuşmaya başladı, elimin arkasından boğuk bir konuşuyordu, ben de elimi çektim ve şöyle dedi: "Hatırlıyorum, beni içeri almadı, o

paketi kapının dışında bırakmamı istedi ama imzalanması gerekiyordu ve böyle bir şeyi dışarıda bırakmamak kuralımız. Çoğu insanın böyle şeyleri umursamadığını biliyorum ama bu işi uzun süredir yapmıyorum, berbat edemem. Buna ihtiyacım var, iki tane var."

"Küçük kız kardeşler ve bağımlı bir anne, biliyorum. Ayrıca kazandığın paranın onlara yardım etmek için değil, doğrudan kendi içki problemine gittiğini de biliyorum. Bu gece ne kadar harcadın? Eminim kızlara güzel bir şeyler almaya yetecek kadar."

"Lütfen, cüzdanımda biraz para kaldı, onu al!"

"Merak etme, yapacağım. Ama önce başka bir şey söyledi mi bilmem gerek. Herhangi bir şey?"

Gözlerinde bir umut kıvılcımı parlıyor, sanki bu işten canlı çıkabileceğini düşünüyor ve "Hayır, sadece kapının çalışmadığını ve tamir edileceğini falan söyledi, sonra da beni görmezden geldi. Sesi her şey hakkında biraz şirret geliyordu."

Şirret mi? Willow'tanımlamak için kullanacağım son kelime bu olurdu. "Yani öylece gittin mi?"

"Evet! Oradan ayrıldım ve ana kadar her şeyi unuttum."

Başımı sallıyorum ve göğsümden bir ağırlık kalkıyor. Gülümsemem geri geliyor ve kendimi her zamankinden daha iyi hissediyorum. Hikâyesi onunla örtüşüyor. Yani benim küçük kediciğim gerçekten doğruyu söylüyordu. İşte bu kesinlikle bir ödülü hak ediyor.

Sean'ın omzuna vurdum ve "doğru olanı yaptın" demek için eğildim. Titrek bir rahatlama nefesi veriyor ama daha bir şey söyleyemeden omurgasına bir bıçak saplıyorum.

"Ne yazık ki kızımı korkuttun."

Vücudu hemen çöküyor ama henüz ölmemiş, sadece felç olmuş. Nefes almak için çırpınıyor ve çığlık bile atamıyor, acı o kadar dayanılmaz olmalı.

"Nasıl bir his?" Onu botumla dürtüyorum ama hiçbir şey söylemiyor, sadece yavaş yavaş ölmekte olan bir hayvan gibi sızlanıyor. "Fark etmez. Evde bana nasıl hissettirdiğini anlatmaya bayılan biri var, o kadar mükemmel ki kendisi bile bundan zevk alıyor. Yine de bunu kabul etmiyor. Bir kez olsun doğru olanı yapıyorum ve ona bunu kabullenmesi için gereken zamanı veriyorum. Sonunda bana güvenecek. Ne de olsa gidecek başka kimsesi yok."

Bana bakıyor, ağzı ölmek üzere olan bir balık gibi açık, bir cümleyi bir araya getirmeye çalışıyor ve ben bıçağı göğsüne indirirken gözlerimi deviriyorum

Ağzından kan fışkırana ve son nefesini boğulana kadar tekrar tekrar.

Bıçağımı gömleğine sildikten sonra ceplerini boşaltıyorum, böylece acımasız bir soygun gibi görünüyor. Sonra arabama geri döndüm.

Sikim kotuma karşı sert ve sıkı. Acı verici olması gerektiğinden eminim ama hissettiğim tek şey harika.

AILLOA

M Rüyam kafa karıştırıcı bir hisler karmaşasıydı. Vücudumda yakıcı bir sıcaklık ve yoğun bir baskı. İlkel ve metalik bir şeyin kokusu burun deliklerim. Sonra bir acı saplanıyor.

Onu uzaklaştırmak istiyorum ama yapamıyorum.

"Dean?" Bana yardım etmesini isteyerek seslendim.

"Buradayım bebeğim. bekleyemedim, sana sahip olmak zorundaydım."

Yavaşça kendime geldim.

Yataktayım ve oda karanlık ama gözlerim alıştığında Dean'in yüzünü görüyorum, ay ışığı onu ilk gördüğümde olduğu gibi çerçevesiyor. Sanki beni parçalamak istiyormuş gibi vahşi bir bakışı var.

Zaten öyle hissediyor.

Tam olarak ne yaptığını anlamak için aşağıya bakmama gerek yok. Onu vücudumdaki her hücrede hissedebiliyorum.

Sertçe itiyor, zihnime ya da bedenime girişine uyum sağlaması için zaman tanımıyor. Yine de içime girip çıkarken kayganlığı hissedebiliyorum. *Ne kadar zamandır bunu yapıyordu?* "Dean," diyorum nefes nefese ve biraz da panikle.

Bu onun içimde uyandığım ilk sefer değil ama bu bana burada olduğum ilk geceyi hatırlatıyor, o zaman beni umursamadan benden almıştı.

Her şey farklı hissettiriyor.

Sanki onun üzerinden karanlık bir gölge yuvarlanıyor ve beni derinliklerinde sarıp sarmalıyor, boğuyor, boğuluyorum. Bu son zamanlarda alıştığım Dean'e hiç benzemiyor.

Yanlış mı anladım? O hala ilk tanıştığım kişi, aynı *katil* ve hiç değişmemiş mi?

Beni seveceğine ve koruyacağına dair pek çok söz verdi ama belki de ona güvenmekle aptallık ettim.

"Dean!" Bu sefer daha yüksek sesle söyledim.

"Bir şeyin tatlı kız, o küçük güzel deliğini kullanmama izin ver, istersen uyumaya edebilirsin." Ellerini çıplak göğsümde gezdiriyor, yatağa tişörtle girdiğimi biliyorum. *uyandırmadan soymayı nasıl başardı?* "Siktir, çok sıkısın bebeğim. Bu amcığı çok seviyorum. Benim için çok iyi."

Kör edici zevk ve acının karışımı beni o çok arzuladığım zirveye götürürken düşüncelerim kaybolmaya başlıyor.

"İşte bu, bebeğim. Benim için gel." Sözleri bir yemin gibi, bedenim onun altında parçalanırken boyun eğmekten başka seçeneğim yok ve boşalırken kalçalarımı onun her hamlesini karşılayacak şekilde çarpıyorum.

Meme uçlarımdan birini ısıyor, kan akıtacak kadar sert ve orgazmımı yıldızları görmeme neden olacak kadar artırıyor. Omuzlarını kavıyor ve tırnaklarımı geçiriyorum, onun canımı yaktığı kadar ben de onun canını yakmak istiyorum. Kolumu öpmek için başını eğiyor ve şöyle diyor: "Boşaldığında çok güzel oluyorsun. Bana bir tane daha verebilirsin, değil mi?"

Başımı sallayıp güçsüzce "Hayır Dean, lütfen." diyorum. *Ama lütfen ne?* Emin değilim.

Eğer tekrar boşalırsam bilincimi kaybedeceğimden eminim ama onun sikinin etrafından gelen sarhoş edici zevki hissetmek istemiyorum.

Parmaklarını dudaklarıma sürüyor ve çenesi gevşemiş, gözleri yuvalarından fırlamak üzereyken bana bakıyor.

Sarhoş mu?

Tam sormak üzereydim ki, dört parmağını ağzıma sokma fırsatını yakaladı, ta ki boğazıma gelene kadar ve ben öğürene kadar.

Sonra kan tadı alıyorum.

Bileğinden tutup onu dışarı çekmeye ama hiç hareket ettiremiyorum.

Parmaklarıyla boğazıma içeriden masaj yapıyor ve diyor: "Tadına baktın mı bebeğim? Bu, aramıza girmeye çalışan herkese ne yapacağımın kanıtı. Sana bakmaya cüret eden herkesi öldüreceğim. Vücudunu kullanmak ve ona tapmak sadece bana ait." Sonunda parmaklarını çekiyor ve dilimin üzerinde biriken kan ve tükürük karışımında boğulurken yüksek sesle öğürüyorum.

"Ne oluyor Dean? Bu kimin kanı? Senin neyin var?" Beni dinlemiyor. Sadece beni acımasızca beceriyor. *Beni kullanıyor.*

Ağzımda bıraktığı kanı yüzüne tükürüyorum ve o kanı silerken hareketsiz kalıyor. Misilleme yapması, beni cezalandırması için kendimi hazırlıyorum ama o eline bakıp gülümsüyor.

Kendini yeniden konumlandırıyor, kığım kucağına gelene kadar siki hâlâ içimdeyken dizlerini yukarı kaldırıyor. Sonra kalçalarını tutuyor, sadece ucu içimde kalacak şekilde çekiyor ve öyle sert çarpıyor ki sanki rahim ağzımı dövüyor.

Acı beni nefessiz bıraktığı için bile.

"Benimle sorunun mu var? Bana teşekkür etmelisin, küçük kedicik. Kimse seni benden alamayacak. Bundan emin olacağım. Şimdi iyi bir kız olacaksın ve yine benim için geleceksin, değil mi?"

Göğsüne vuruyorum ve yüzünü tırmalıyorum ama sanki farkına bile varmıyor. Parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirmeye başlıyor ve klitorisim dokunulmaya o kadar hazır ki neredeyse anında boşalıyorum.

Bu sefer bitkin düştüm ve zar zor hareket edebiliyorum.

İtişleriyle başım yatak başlığına çarpana kadar yatakta kayıyorum.

"Dean," diye boğulmaya çalışıyorum ama beni dinlemiyor. Gözleri kapalı ve beni kullanırken başı geriye eğik.

Boynunda ve çenesinde daha fazla kan var ve onun olmadığını biliyorum. Bu gece birini öldürdü ama tabii ki şaşırmadım. O böyle biri. Acımasız, psikopat bir katil ve ben onun cazibesine çok kolay kapıldım, tek gereken bir gülümsemeydi.

"Bana benim olduğunu söyle," diye homurdanıyor ve gözleri parlayarak beni ellerinin yapabileceğinden daha sert bir şekilde yere yapııştırıyor.

Dudaklarımı büzüyorum, o bu kadar acımasızca talep ederken ona ne istediğini söyleyemiyorum.

Bedenim onun bu tehlikeli yanını arzulasa da, ölümcül oyunlarında aklımı başımda tutmak için nazik dokunuşlarını ve nezaketini istemeye başladım.

"Söyle. Bana. Sen. Benimsin." Her kelimeyi kalçalarını sert bir şekilde iterek çıkarıyor.

Başımı sallıyorum ve gözlerimi kapatarak orada olduğunu bile bilmediğim gözyaşlarımı dışarı akıtıyorum. Eli boğazıma dolanıyor ve daha önce hiç olmadığı kadar sert sıkıyor.

"De-," adını söylemeye çalışıyorum ama kesiliyor. Parmaklarını üzerimden çekmeye çalışarak elini pençeliyorum ama faydası yok. Daha sıkı ve daha sıkı sıkıyor ta ki

Görüşüm kararıyor, göğsümde ve başımda çok fazla baskı var.

Diğer elini tekrar klitorisimde hissediyorum ve vücudumda patlamak üzere olan patlamayı durdurmak için güçsüzüm.

Tam bayılacağımı düşündüğüm anda boğazımı bırakıyor ve acı dolu nefesler alıyorum.

Boşalırken gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor, amım onu sıkıştırarak sikini içimde derinlere çekiyor ve onun sıcak salınımının içimi kapladığını hissediyorum.

Orada olduğunu, can simidim olduğunu hissetmek için ona uzanmaya çalışıyorum ama kollarım hareket etmiyor. Zihnim ve bedenim bir kez daha birbirinden ayrıldı ve tek yapabildiğim burada uzanmak.

"Söyle!" diye homurdanıyor içimden çıkarken. Beni o kadar gerdikten sonra acıdan irkiliyorum.

"Ben seninim," diye sarhoş gibi mırıldandığımı duyuyorum. Sanırım öyleyim. O benim bağımlılığım haline geldi ve bana sunduğu her şeyi açgözlülükle alıyorum.

"İşte benim iyi kızım."

Önüme yuvarlandığımda oda bir an dönüyor, sonra tekrar içime girdiğinde küçük, boğuk bir çığlık atıyorum.

"Sus bebeğim, rahatla ve sana ihtiyacın olanı vermeme izin ver." Sesi, omurgamı okşayan ve beni şiltenin içinde eriten eli kadar rahatlatıcı.

Başka bir orgazmı kaldıramam ve vücudum bunu biliyor olmalı çünkü her şey kararıyor.

AILLOA

I Dean'in benimle usulca konuştuğunu duyabiliyorum ama onun gittiğini duyana kadar hala uyuyormuş gibi yapıyorum.

Sessizce yataktan kalkıp banyoya gidiyorum. Her adımda amım acıyla zonkluyor. Dün gece çok acımasızdı ve beni buraya ilk getirildiğim zamanki hislerime geri döndürdü.

Aynaya baktığımda tamamen farklı bir insan görüyorum.

Günlerdir uyumamış gibi görünüyorum, saçlarım karmakarışık ve gözlerimin altındaki torbalar kocaman ama asıl göze çarpan boynum.

Beni boğduğu yerde mor çürükler oluşuyor. Parmaklarımı üzerlerinde gezdiriyorum ve vücudumda bir elektrik atışı başlayıp zaten ağrıyan amımı sıktağında nefesim kesiliyor.

Benim neyim var böyle?

Derimde hâlâ belli belirsiz kan izleri olduğunu fark ediyorum. Boğazımda safra yükseliyor ve kusmak için tam zamanında tuvalete koşuyorum.

Dün gece ne kadar çılgına dönmüş olsa da bir parçam hala beni kaldıracabileceğimden fazla incitmeyeceğine inanmak istiyor.

Sınırlarımın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bu konuda ona güveniyorum.

Bazen beni benden daha iyi tanıyormuş gibi geliyor ve en korkutucu kısmı da bu.

Bu kadar uzun süre kendime güvendikten sonra, varlığımı beni kolayca parçalayabilecek ya da yok edebilecek başka birine teslim etmek

Korkunç bir şey değilim. Yine de onun içinde iyilik olduğuna inanmak istiyorum ve bana bakılmasının ne kadar iyi hissettirdiğini inkar edemem.

Hâlâ böyle mi hissediyorum?

Kendimi lavaboya sürüklüyorum ve yatağa geri sürünmeden önce biraz su içip temizlenmeyi başarıyorum. Hava soğuk olmamasına rağmen titriyorum ve yorganı üzerime daha sıkı çekiyorum.

Uykuya dalmış olmalıyım çünkü bir de baktım ki Dean yanımda oturuyor ve elini alnıma bastırmış.

"Ne yapıyorsun?" Mırıldanıyorum, boğazım boğuk ve kuru. Oturmak için kendimi zorlarken onu okşuyorum ve o da verdiği zararı görebilmek için ellerimi çekiyor. Gözleri parlıyor ama memnuniyetten mi yoksa suçluluktan mı emin değilim.

"İyi misin? Uykunda ağlıyordun." Sesi endişeli geliyor ama buna kanmayacağım.

"Ne düşünüyorsun?" Mırıldanıyorum ve konuşmaya çalışırken boğazımın sert bir şekilde çizilmesinden dolayı öksürüyorum.

Başımı ellerimin arasına alıyorum ve alnımda zonklayan ağrıyı uzaklaştırmaya çalışıyorum. Kendimi berbat hissediyorum ve tek yapmak istediğim uyumak ama Dean nazıkçe başımı kaldırmaya zorluyor ve ağzımı açmamı söylüyor. İtiraz edecek gücüm yok ve ağzıma bir bardak su koymadan önce dilime iki hap koymasına izin veriyorum. Olması gerekenden daha hızlı yutuyorum ve sonunda sığıyorum.

"Banyo yapmak ister misiniz? Yiyecek bir şey?" Ona bakıyorum ve onu anlamaya çalışıyorum. Dün gece için gerçekten hiç pişmanlık duymuyor mu yoksa özür dilemeye mi çalışıyor?

"Sadece uyumak istiyorum," diyorum gözümü ondan kaçırarak. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Sen-"

"Korkunç mu? Evet, biliyorum. Sadece yorgunum..." Gözlerim doluyor ve kendimi durduramadan hıçkırı hıçkırı ağlamaya başlıyorum. Beni göğsüne çekiyor ve keşke onu itecek zihinsel güce sahip olsaydım ama her zamanki gibi zayıflığımı gösterip ona yaslanıyorum. "Bunu neden yaptın?"

"Seni korkuttum." Sorup sormadığından emin değilim ama yine de cevap vermiyorum. "Ben-," Sanırım özür dileyecek ama onun yerine "Kendime engel olamadım bebeğim. Seni çok seviyorum ve bu beni her zamankinden daha çılgın yapıyor." Sesi hafif ve şakacı, içimde kaynayan her şeyin tam tersi.

Gerçekten nasıl hissettiğimi önemseydiğini düşünmüştüm.

Beni darmadağın ettikten sonra tekrar ayağa kaldırdığı onca zamandan sonra en azından *öziür dileyebileceğini* düşünmüştüm ama onun gibi birini değiştirebileceğimi düşünecek kadar safmışım.

"Lütfen, bırak uyuyayım," diye göğsüne doğru ağlıyorum ve o da beni yatırıyor. Vücudunu benimkinin etrafına sarıyor ve saçlarımı okşuyor. Ona gitmesini söylemek istiyorum ama varlığı beni rahatlatmaması gerektiği halde rahatlatıyor ve sonunda tekrar uykuya dalıyorum.

2t

DEAN

"I anlamıyorum!" Müziğim kulak zarımı patlatırken evimdeki spor salonunda kum torbasına uzanırken bağıyorum. Biraz deathcore'un düzeltmeyeceği bir şey yok, genellikle. Bugün pek işe yarayacak gibi görünmüyor. Benim

Zihin hala kaotik bir karmaşa.

Willow'un benden neden bu kadar korktuğunu anlayamıyorum.

Suçluluk duygusu göğsümü kemiriyor ama onu itiyorum ve öfkenin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Bu duyguyu anlayabiliyorum ve kontrol etmesi çok daha kolay. *Hem neden kötü hissedeyim ki?*

Burada bir geceden fazla kalmasını hiç istememiştim ama burada. Hayatını ona geri verdim, tek sorun sahip olmak için benim olması. Kullanmak için benim.

Bana anladığını söyledi.

Adımı onun bedenine kazıdığımda ve o da bana teslim olduğunda, işte o an benim olduğunu düşündüm, ama belki de başından beri yalan söylüyordu?

Willow asla gidemez, bunu biliyor. Sadece göğsümdeki bu hissi anlamıyorum. Onu ilk gördüğümde başladı ve gittikçe güçleniyor. Bunun aşk olduğundan neredeyse eminim ama bununla ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Kahretsin, her şeyi doğru yaptığımı sanıyordum.

Neden o beni sevemiyor?

Eldiven ya da el sargısı kullanma zahmetine girmeden torbayı tekrar yumrukluyorum ve kan yüzeye bulaşmaya başlıyor. İç çekiyorum ve elimin arkasına bakıyorum. Eğer Willow bunu yapsaydı hıçkırarak hıçkırarak ağlardı ya da en azından normal bir insan gibi yüzünü buruştururdu

Bir ucube gibi uyuşuk uyuşuk bakmıyorum. Tırnağımı kesiklerden birine batırıyorum ve her zamanki gibi hiçbir şey hissetmiyorum.

Parmak eklemlerimin ilk yarılışını hatırlıyorum, dövdüğüm çocuk yerde ağlarken kıpkırmızı betona damlıyordu. Daha on yaşıyordum ve sonunda patlamıştım. İlk net anılarım büyüdüğüm yetimhaneye ait. Yerin kendisi iyiydi, korkunç olan içindeki insanlardı.

Diğer çocuklar beni kanayana kadar dövdü ve ben korkudan ağladım. Revirde günlerce tecrit edildikten sonra tekrar aynı şeylerin yaşanması için geri gönderilirdim.

Bir süre sonra bunu tahmin ettim ve ağlamayı bıraktım. İşte o zaman farklı olduğumu keşfettim. Çocuklardan biri "*Neden ağlamıyor lan?*" diyene kadar her yumruk ve tekmenin acısını hissetmem gerektiğini bilmiyordum. *Acımıyor mu?*" diyene kadar.

"*Nasıl inciteceğimi bilmiyorum*" dedim ve hepsi bana bir ucubeymişim gibi baktı.

Ondan sonra bir daha hiç ağlamadım ve dayaklar da kısa süre sonra durdu. Bunun yerine, izole bir şekilde yaşadım. Etrafım diğer çocuklarla çevrili olsa bile yalnızdım.

Kimsenin benimle konuşmasına izin verilmeyen bir anlaşma yapmışlardı ve bu bana acı verdiğini düşündüğüm bir şey gibi geldi.

Kendi başıma kalabilecek yaşa geldiğimde her şeyi nasıl dışarıda bırakacağımı öğrenmiştim. Eğer acıyı hissedemiyorsam, neden bir şey hissetmeye zahmet edeyim ki? İlk gerçek cinayetime kadar başkalarının acısının bana verebileceği keyfi keşfetmemiştim.

Şimdi, yukarıda beni bekleyen kendi kişisel acı sürtüğüm var.

Willow'un onu incitmemden hoşlandığını biliyorum, bana tüm gücüyle sarılıyor.

Ama neden hoşlandığını kabul etmiyor?

Bunu hissettiği için minnettar olmalı.

Geçen gece olanlar yeni bir şey değildi. Onu daha önce hiç böyle sıklıkla yapmıştım. Bundan zevk aldım, hala bilinci yerindeyken üç kez boşaldı ve sonra gecenin geri kalanını onun içinde geçirdiğimde, uyurken bile orgazmları devam ederken aminin etrafımda çırpındığını hissettim.

Willow'un vücudu benim için yaratılmış ve onu ne kadar zorlayabileceğimi biliyorum, tek yapması gereken bana güvenmek.

Belki yeni öldürdüğüm için tenimdeki kan ona fazla geldi ama ben buyum ve bunu anlaması iyi olur.

Onun için yapabileceğim her şeyi hatırlattı. *Ona.*

Ne yaptığının farkına varmadan yukarı çıkıyorum.

Yatak odasına vardığımda Willow uyuyordu, son zamanlarda yaptığı tek şey buydu. Uyuyor ve benimle konuşmaktan kaçınıyor.

Üzerindeki örtüleri yırtıp bacaklarını tutarak onu şaşırtıyorum. Sonra yatakta diz çöküyorum, kıcını kucağıma sürüklüyorum ve ayak bileklerini omuzlarıma asıyorum, benden uzaklaşmaya çalışırken bağırıyor ve kıvranıyor.

"Dean, kes şunu! Bunu şimdi yapmayacağım!"

" geldi, küçük kedicik," diyorum ona gülümseyerek.

"Ne için?" sesi paniklemiş gibi geliyor ve avuçlarımı pürüzsüz teninde ve kesiklerinin sert kabuklarında gezdiriyorum. İsmimin onun üzerinde kalıcı olarak iz bırakmasına bakmayı asla sevmeyeceğim.

Hiç kıyafet giymiyor.

Eğer benden bu kadar korkuyorsa neden amını bu kadar savunmasız bırakıyor?

İstedğim zaman içeri girip kullanabileceğimi çok iyi biliyor, eğer bunu istemiyorsa en azından üstünü örtebilirdi. Ama hayır, benim küçük kedicğim direnmeyi ve beni istemiyormuş gibi davranmayı seviyor, oysa aslında ona verebileceğim şey için can atıyor.

"Sonunda bunun her saniyesini sevdiğini itiraf etme zamanın geldi. Seni incitmemi istiyorsun." Gözleri parlıyor ama hayır demiyor ya da benden uzaklaşmaya çalışmıyor.

Sikimi çıkarıyorum ve ıslanmaya fırsat bulamadan amcığına sokuyorum ama beklediğimden daha kolay giriyorum.

"Gördün mü? Şimdiden ıslanmışsın. Amin bunun için bana yalvarıyor ve şimdi sen de yalvaracaksın."

İçimde bir şey ağrıyor, bu hissin ne olduğunu anlamıyorum ama cildimi gergin hissettiriyor.

Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülürken titriyor ama amcığı beni sıkıca tutmaktan vazgeçmiyor.

"Bana daha önce neden insanları öldürdüğümü sormuştunuz. Çünkü insanları incitmek çok kolay. Çok küçük yaşlardan itibaren insanların her zaman diğer insanlara zarar vermeye çalışacağını öğrendim. Kimse masum değildir. Sen bile, küçük kedicik." Kalçalarını ona sertçe çarpıyorum ve o ağlıyor. "Hayır, itiraz etme, bu iyi bir şey, en azından senin için. Sen sapık, küçük bir acı sürtüğün. Neden seni öldürerek bunu boşa harcayayım ki?"

Ondan çekiliyorum, çıkar çıkmaz amının beni sarmasını özlüyorum ama bir şeyler doğru gelmiyor. Bu gözyaşları eskiden beni tahrik ederdi ama şimdi yanlış hissettiriyor.

"Seni sikmeyeceğim, Willow. Sadece acıyı hissederek boşalacaksın ve sonra ödül olarak seni becereceğim."

"Sen delisin! Bundan kurtulamayacağım. Bana bunu yapmayı bırak!" "Bunu kendine sen yapıyorsun, bebeğim. Gelmezsen seni sikmeyeceğim. Yapacağım.

seni yalnız bırakayım."

"Hayır-," cümlesini tamamlayamadan onu boğazından tutup kucağıma çekiyorum. Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan kışının çıplak derisine bir tokat attım, ses odada yankılandı ve hemen ardından çığlığı geldi.

Elimi tekrar aşağı indirirken acısını tam olarak duyabilmek için boğazını sıkmayı bırakıyorum.

Her çığlıkta boğazını okşuyorum, gözyaşlarıyla boğulurken hareket hissediyorum. Tokatların arasında amını okşuyorum ve gittikçe hissediyorum.

"Duygularını inkar etmenin ne faydası var? Bırak tadını çıkar. Sadece teslim ol ve bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Şiddetle hıçkırırken ağzından tek kelime çıkmıyor, vücudu kucağımda titriyor. Rahatlıyorum ve kışının kırmızı kabarıklığını okşuyorum. "Acıyor mu? Eminim ben sana şaplak atarken amcığın dolmak için can atıyordur." Bir parmağımı içine sokuyorum ve duvarları etrafımda kenetlenirken inliyor. Kendi kendime gülüyorum.

Bu çok kolay.

Peki neden bu kadar inatçı?

Ona tekrar şaplak atıyorum ama bu sefer amına. Gırtlaktan gelen bir iniltiyle biten uzun bir çığlık attı. "Yine mi?" diye soruyorum ve o da cevap olarak inliyor. Bu sefer klitorisini hedefleyerek elimi tekrar aşağı indiriyorum ve vücudu öne doğru sarsılıyor ama boğazını sıkıca kavriyorum ve onu sıkıca yerinde tutuyorum.

Adımı söylemeye çalışıyor ama o kadar sıkı sıkıyorum ki konuşmak bir yana nefes bile alamıyor.

Kaçmaya çalışırken parmakları bacağıma ve kolumu tırmalıyor.

Bir şaplak daha ve kalçaları elimle buluşmak için kalkıyor, amı bacağıma damlama hızından dolayı içine girmem için can atıyor. Onu yatağa çevirmeyi ve kendimi içine gömmeyi çok istiyorum ama henüz değil.

"Çok yaklaştın bebeğim, bunu yapabileceğini biliyorum."

Nefes almak için mücadele ederken, tüm vücudu kasılırken yüzü kırmızıdan neredeyse mora döner. Tek yapması gereken amına bir tokat daha atmaktır.

boşalması elime ve bacağıma dökülürken çözülüyor.

Boynundaki kavrayışımı gevşeterek boğuk bir nefes alıyor, aniden aldığı hava sırtını dikleştirip göğüslerini bacağıma bastırırken tekrar boşalmasına neden oluyor. Hıçkırıkları vücudunu titreten şiddetli çığlıklara dönüşüyor. Onu kollarımın arasına alıp kaldırırken, "Yanımdayım bebeğim," diyorum. "Her zaman seninleyim."

Sakinleşmeye başladığında gözyaşlarını siliyorum ve usulca soruyorum, "sonunda itiraf edecek misin?"

Gözlerinde nefretten başka bir şey olmadan bana bakıyor. Enerjisi olsaydı benimle dövüşmeye çalışacağını biliyorum ama zar zor hareket edebiliyor. Bana uzun süre bakmayı bile başaramıyor ve yüzünü başka yöne çevirirken gözlerini kapatıyor.

Göğsümdeki o tanıdık baskı giderek artıyor ve onu kaybetmişim gibi hissetmeye başlıyorum. Gözlerini tekrar açtığında Willow'umu göremiyorum.

"Evet. Bana yaptığın her sapıkça şeyi seviyorum. Ne kadar direnmeye çalışsam da vücudum hep daha fazlasını istiyor. Ama bunun için kendimden nefret ediyorum. Beni bu hale getirdiğin için senden nefret ediyorum." Sesi düz ve hissiz.

Uzun süre ona bakıyorum, boğazımdaki bir sıkışma ona kendinden nefret etmesinin ne kadar yanlış olduğunu söylememi engelliyor. İçimden sürünerek çıkmaya çalışan her şeyi geri itiyorum.

Tekrar hıçkırmaya başlıyor ve göğsüme gömülüp sahip olduğu tek şey benmişim gibi bana tutunmasına rağmen yine de "Senden nefret ediyorum" diyor.

"Biliyorum, bebeğim."

Onu bu şekilde becermeyi kendime yediremiyorum, doğru gelmiyor. Bunun yerine, onu yatırıyorum ve ağlamayı kesene kadar gözyaşlarını siliyorum ve vücudu tamamen tükendiğinde ellerini göğsüme sıkıca bastırarak kendinden geçiyor.

AILLOA

I Yatak odasında ne kadar kilitli kalacağımı bilmiyorum, şimdiye kadar bir hafta ya da sadece birkaç gün olabilir.

Dean düzenli olarak beni kontrol etmeye geliyor ama her seferinde onu görmezden geliyorum. Günlerimi ve gecelerimi yatakta geçiriyorum. Bazen Dean sanki bana dokunmak istiyormuş gibi yanımda geziniyor ama dokunmuyor. Bu olması gerekenden daha fazla acı veriyor.

Dean'e ondan nefret ettiğimi söyledim ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Eğer öyleyse o burada olmadığına bu kadar derin bir acı hissetmemeliydim.

Kapı hiç kilitlenmiyor, bana daha önce gösterdiği gibi, kapısı bile yok. Onu o kadar çok isteseydim yanına gidebilirdim ama onun yerine kendi seçimimle burada sıkışıp kaldım.

Günler yavaş yavaş geçiyor ve sonunda duş almak için kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum. Bir yanım hala uyuşmuş hissediyor ama diğer yanımı zar zor bir arada tutuyorum. O parçalarımı bıraktığım anda, içimden akan duyguları durduramayacağımı biliyorum.

Yatak odasına döndüğümde, üzerime bir havlu sarmıştım, Dean yatakta oturmuş beni bekliyordu.

"Hey, bebeğim," diyor, gözleri endişeyle dolup taşıyor. Aramızda sadece birkaç santim bırakarak yanına oturuyorum. Bedenimin ona doğru olan çekimine karşı koyamayacak kadar yorgunum. "Biliyorsun, yardım edebilirdim." Bir sırıtma görmeyi umarak ona bakıyorum ama bana sadece küçük bir gülümseme veriyor.

"Sadece bir duştı," diye omuz silkiyorum. "Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Şu anda beni iyi hissettirebilecek herhangi bir şey düşünürken nefesimi bırakıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Gerçekten yapmak istediğim tek şey benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar yatakta ziyan olmak ama Dean'in buna izin vermeyeceğinden eminim.

Beni korkuttuğundan beri bana karşı hassas davranıyor, sanki bana dokunursa ellerinde paramparça olacağımı düşünüyor. Belki de paramparça olurum. Zaten kırılmışım gibi hissediyorum.

"Bir şeyler yemeye çalışmalısın," diyor Dean'in sesi bana usulca. Gözlerimi kapalı tutuyorum ve onu duymamaya çalışıyorum.

En son ne zaman yemek yediğimden emin değilim ama karnım ağrıyor ve midem bulanıyor. Yemek yemek gibi normal bir şey yaparsam bu gerçekliği kabullenmiş gibi oluyorum. Burada hiçbir şey hissetmeden uzanırsam, bunların hiçbirisi gerçek değilmiş gibi davranabilirim. Sonunda, hiçliğe doğru sürükleneceğim.

"Lütfen, Willow." acı çekiyormuş gibi geliyor.

Bu konuda incinmeye ne hakkı var?

Bana şaplak attıktan sonra yaptığım itiraf yalan değildi ve bu bana yaptıklarından daha çok acı veriyor.

Ben tam da babamın onu terk edersem olacağımı söylediği kişiyim. Belki de bu yırtıcı hayvan kafesi yerine onunla birlikte küçük kafesimde daha iyiydim.

Babamın sert sözlerine yeterince uzun süre katlansaydım, muhtemelen beni sadece boşalana kadar becerecek normal bir kocayla bir yerim olurdu. Acı çekmezdim ama zevk de almazdım.

Dean'le hiç tanışmasaydım gerçek benliğimi asla keşfedemezdim. Bana gerçekte ne olduğumu gösterdiği için ondan nefret edemem, beni bu hale o getirmedi. Başından beri yüzeyin altındaydı ve dışarı çıkmayı bekliyordu. Ama bunların hiçbirisi için onu affedemem.

Kendimi oturmaya zorluyorum ve Dean bana yardım ederken ellerini itmiyorum. Burada uyuşmuş bir halde yattığımdan beri yaptığı tek şey bu, bana yardım etmek. Ayağa kalkmamı istemedi ya da beni zorlamadı ama iyiliği kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyor. Sanki bunu hak etmiyormuşum gibi.

"Al bakalım. Bir şeyler yemek ister misin?" Bir kase ve bir kaşık uzatıyor, hayır demeyince ağzıma götürüyor ve beni beslemesine izin verirken ne olduğunu bile fark etmiyorum. Birkaç lokmadan sonra mide bulantısı beni ele geçiriyor ve elimi ağzıma götürüp başımı sallıyorum. "Sorun değil bebeğim. Denediğin için aferin." Onun bu sözleri kalbimi yerinden söküyor ve ağlıyorum.

Uyuşuklukla başa çıkmak bundan çok daha kolaydı.

"Bana iyi davranmaya çalışmayı bırak!" Tersledim.

Bana sarılmak için uzandı ama tereddüt etti ve geri çekildi. İçimdeki acının daha da kötüleşebileceğini düşünmüyordum ama reddetmesi beni mahvetti, bunu ben istemiş olsam bile.

Ayağa kalkar ve gitmeye başlar.

Hayır.

Beni daha fazla yalnız bırakma.

Bileğini tutarak uzandım.

Ona o kadar sıkı sarılıyorum ki nabzının avucumun içinde attığını hissedebiliyorum. Ona yeniden bağlanmak o kadar iyi hissettiriyor ki, bedenlerimiz birbirini hissedebildiği sürece sanki evimdeyim.

Ondan uzakta, kendi kafamın içinde kaybolmaya daha fazla dayanamıyorum. Beni iyi hissettirmesini ve gerçekten buna değermişim gibi benimle ilgilenmesini istiyorum.

Önce elime, sonra yüzüme bakıyor, gözleri umutla parlıyor.

"Lütfen," diye hıçkırıyorum. *Lütfen sarıl bana. Beni daha az zavallı hissettir.*

Lütfen.

Tek kelime etmeden beni kendine çekiyor ve içimde hiçbir şey kalmayana kadar ağlıyorum.

"Neden hâlâ buradasın?" Ona soruyorum ve geriliyor. "Neden benimle uğraşıyorsun ki? Beni öylece bırakıp gitmelisin. Çok berbat durumdayım, çok hasarlıyım. Buna değmem."

Nazıkçe yanağımı okşuyor ve ben ıslak kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Willow, seni her zaman isteyeceğim. Sen zarar görmedin. Ben... Ben her şeyi berbat ettim ama hâlâ burada olduğun için çok minnettarım."

"Bunu yapamam Dean."

"Yapman gereken bir şey yok." soruyu görmüş olmalı ki, "Senin için her şeyi yaparım Willow, gitmene asla izin vermemek de dahil. Senin benim olduğun kadar benim de senin olduğumu bilmeni istiyorum. Benden sonsuza dek nefret etsen bile, ben burada seninle ilgileniyor olacağım."

2S

DEAN

I Günlerdir uyumadım, Willow bu kadar acı çekerken nasıl uyuyabilirim ki? Mutlu olmalıyım, kendimden geçmeliyim. Ne de olsa istediğimi aldım. Duymak için yanıp tutuştuğum itiraf sonunda geldi ama bedeli buna değmedi.

Willow benden nefret ettiğini söylüyor, tamam. Bununla başa çıkabilirim. Geri dönmesi için sonsuza kadar vaktimiz var.

Öfkemi ondan çıkarmamalıydım.

Şimdilik kendini kafasının içine kilitlemiş durumda. Ne düşündüğünü ve hissettiğini tam olarak bilmek için onunla birlikte içeri girmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Onun için burada olduğumu, hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyor. Yavaş yavaş beni tekrar içeri alacak. *Vermek zorunda.*

Özür dilersem, daha çabuk olabilir. Sadece iki küçük kelime. *Özür dilerim.* Ama ne zaman ona söylemeye çalışsam, ağzımdan çıkmıyor.

Sonunda nasıl hissettiğini itiraf ettiği için üzgün değilim. Başından beri haklıydım ve sadece bilmekle yetinmeliydim ama bazı inatçı nedenlerden dolayı kelimeleri ondan zorla almak zorunda kaldım. Sadece kendim için değil. Cinsel arzularından utanmamalıydı. Bunlar doğal ve çok ateşli.

İhtiyacı olduğu sürece onu tutuyorum. Sonunda çekiliyor ve giyecek yeni kıyafetler bulmak için ayağa kalkıyor. Bir tişört çıkarmadan önce eli birkaç saniye boyunca şifonyerin üzerinde geziniyor. Benimkilerden biri olduğunu hemen fark ediyorum.

Artık kendine ait bir sürü eşyası var. Benim kıyafetlerimi giymeye devam etmesi için bir sebep yok ama benimkileri seçti. *Beni seçti.*

Bana bir işaret mi veriyor yoksa çok mu abartıyorum?

Benden nefret etseydi, kesinlikle isteyeceği son şey üzerinde bana ait bir şey olması olurdu.

Oraya doğru gidiyoruz. Yavaş ilerliyoruz ama yine de ilerliyoruz. Onu çok iyi bildiğim o karanlıkta kaybetseydim ne yapardım bilmiyorum.

Ben de tıpkı onun gibi günler geçirdim, hiçbir şey yapmak, hatta var olmak bile istemedim. Zamanımı yatakta geçirmek yerine bir şişenin dibinde geçirdim.

Şeytanlarım beni yakaladığında, artık seslerini duyamayana kadar içtim.

Canavar.

Şeytan.

Yanlış.

Geçmişimin hayaletlerinden kulağıma o kadar çok kin dolu söz fısıldandı ki. Artık onları daha az duyuyorum ve duyduğum birkaç seferde de sözleri eskisi kadar ağırlık taşımıyor.

Uzun zamandır zil zurna sarhoş olmama gerek kalmamıştı ama şimdi bir şişe votka içip kendime acıyarak sızma isteğime direnmek zorundayım. Willow'un şu anda bana ihtiyacı var ve hiçbir şey onun yanında olmamı engelleyemeyecek.

Sadece sabra ihtiyacım var. Eğer onu çok zorlarsam tekrar kabuğuna çekilecektir.

Pencerenin yanında duruyor, bana dönmeden önce yağmura bakıyor. Alt dudağını endişeyle çiğnerken yanakları yeniden şeftali rengine dönmeye başlıyor. Kalbim küt küt atıyor.

Bir şey söylemeden önce sanki aklındakini soracak cesareti bulması gerekiyormuş gibi bir nefes alıyor. Acele etmesine izin veriyorum.

"Dışarı çıkabilir miyiz?"

Beklediğim bu değildi. Hem de hiç. Pencereye baktım ve kaşlarımı çattım.

"Bir yere gitmek için değil, sadece demek istediğim... bir dakika dışarıda durabilir miyim? I

Kaçmayacağıma ya da yanlış bir şey yapmayacağıma söz veriyorum. Zincirleri bana geri takabilirsin. Sadece, lütfen, yapabilir miyim?"

Ağzım kurudu.

Dışarıda.

Bir şeyler ters gidebilir gibi değil. Evim güvenli. Satın aldığım, benden başka kimsenin giremeyeceği şekilde tamir ettirdim. İçeri girip çıkmanın tek yolu ön kapıdan geçiyor ve bu şekilde kaçamayacağını zaten biliyoruz.

Hayatımda bir kez olsun ne diyeceğimi bilemiyorum. Burada sessiz durduğum her saniye, onun kendi içine kapandığını görebiliyorum.

"Elbette," diyorum kısık sesle. Willow'un gözleri parlıyor ve sevimliliğiyle beni hazırlıksız yakalayarak neredeyse zıplayarak yanıma geliyor.

"Gerçekten mi?" Başımı sallıyorum ve o da ellerini uzatıyor. *Ne yapıyor?* "Beni bağlamak ister misin?" diye soruyor.

Bunu nefes nefese söylediğini hayal etmiş miydin?

Benim horozum kesinlikle onun sözlerinin birden fazla anlamı olduğunu düşünüyor gibi görünüyor.

Evet. Seni öyle bir bağlayayım ki bir daha asla gidemeyesin ve ben de seni tamamen benim olana kadar sikeyim.

"Hayır. Benim için iyi bir kız olacağına eminim, değil mi?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve o da başını sallarken kızarıyor. İşte benim kızım.

Aşağı indiğimizde kendimi yeniden kendim gibi hissediyorum ve sanırım Willow da öyle. Yanaklarında günlerdir görmediğim kadar renk var ve gözleri canlı ve daha uyanık.

Kapının kilidini açtım ve önce onun çıkmasına izin verdim. Ayağında ayakkabısı yok ama dışarıda koşarken umursamıyor gibi görünüyor. Onu yakalayıp içeri sürüklemek ve koştuğu için cezalandırmak üzereydim ki az ileride durdu. Başını arkaya eğince yağmur yüzüne vurmaya başladı.

Üzerimdeki yağmuru zar zor fark ediyorum. Tek görebildiğim Willow. Arkasını döndüğünde yüzündeki huzurlu gülümsemeyi görüyorum.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Çoktan sırlıklam olmuş, tişörtüm küçük bedenine yapışmış ve saçları yanaklarına yapışmış. Gülümsemesi daha da büyüyor ve gözlerini açtığında gülüyor.

Bu asla unutmak istemediğim bir an.

Bir nefes daha alamadan belinden tutup kendime doğru çekiyorum. Bana bakarken nefesi kesiliyor ama artık kaçmıyor ya da geri çekilmiyor.

"Willow," diye içimden dua eder gibi adını söylüyorum.

Vücudunun sıcaklığı benimkini yakıyor ve tek yapmak istediğim onun sıcak tenini benimkine karşı hissetmek ama ellerimi hareket ettirirsem onu kıracağımdan korkarak yanlarında tutuyorum.

"Dean," diye iç . "Seni özledim."

"Hiçbir yere gitmedim," diyor ama gözlerindeki ifadeden ne demek istediğini anladığını söyleyebilirim.

Ayak parmaklarının ucuna basarken çenesi yukarı doğru eğiliyor. Dudaklarını büzerken "Ben..." diye devam ediyor.

Parmaklarını teninin daha derinlerine giriyor. *Beni bir daha terk etmeye cüret etme.*

"Öp-,"

O cümlesini tamamlayamadan dudaklarını onunkilerin üzerindeydi.

İlk başta tereddüt ediyor, parmakları gömleğimin içine kıvrılmaya başlamadan önce elleri hafifçe göğsüme dokunuyor. Dili usulca ağzıma giriyor, benimkini buluyor ve bulduğunda ikimiz de kendimizi tutamıyoruz.

Sonunda ellerimin hareket etmesine izin veriyorum, böylece onun her yerini hissedebiliyorum. Kalçalarının kıvrımını ve yumuşak poposunu, sonra da bacaklarının arasındaki sıcaklığı. Ama o göğsümü itiyor.

"Sorun nedir?" Her neyse düzeltmek ve onu ne kadar sevdiğimi bildiğim tek yolla göstermeye geri dönmek için çaresizce soruyorum.

"Sadece kullanacağın bir şey olmak istemiyorum." Ağlıyor mu yoksa yüzüne yağmur mu vuruyor anlayamıyorum ama yine de yanaklarındaki ıslaklığı siliyorum.

"Willow, sen benim her şeyimsin."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama aklından geçenleri bana söylemek yerine kapatmaya karar veriyor.

"Ben...", *sadece söyle. Özür dilerim.* Alnımı alnına bastırduğimde, bu iki kelimeyi duymayı beklerkenki beklentisini hissedebiliyorum, sonra gelmedikleri zamanki kederini hissediyorum. Elleri hâlâ göğsümde duruyor ve ben onları tutuyorum. "Hadi seni içeri alalım."

İçim neden bu kadar karışık bilmiyorum. Sanki içim çekilip çıkarılmış ve tüm yanlış yerlere geri itilmiş gibi ve şimdi nerede olmaları gerektiğini bulmam gerekiyor.

Belki bir kez yaparsam, sonunda bunu düzeltebilirim.

Güneş battıktan sonra Willow'u aşağıya getirdim.

Düşüncelerimi toparlamak için zamanım oldu, umarım bu gece onunla konuştuğumda her şeyi berbat etmem.

"Özür dilerim "den daha fazlasını hak ediyor. Zayıf bir özür onu kesmeyecek.

o.

"Nereye gidiyoruz? Çok karanlık," diyor elimi tutarken sıkıyor. Kötü bir şey olmayacağına dair onu rahatlatarak geri sıkıyorum.

"Karanlıkta sürünmeyi sevdiğini sanıyordum, küçük kedicik?" Ona takılıyorum. Televizyon odasının kapısını açtığımda Willow keskin bir nefes aldı.

Her yere peri ışıkları dizdim ve sehpayı yana ittim, böylece zemini yastıklar ve battaniyelerle kaplayabildim. Odanın içine doğru ilerlemek için elimi bıraktı.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirirken onun arkasında oyalanıyorum ve garip bir şekilde ne düşündüğünü duymayı bekliyorum.

Arkasını döndüğünde gözleri yaşlarla parlıyordu.

Saçmalık.

Yanaklarını okşuyorum ve usulca soruyorum, "Neden ağlıyorsun?"

Başını sallar ve gözyaşlarını siler. "Sadece... bu gerçekten çok güzel, Dean."

Ben rahat bir nefes alıyorum ve o

kıkırdıyor. Bu ses kalbimi tekrar birleştirdi.

"Bütün gün bunu mu yapıyordun? Seni neden görmediğimi merak ettim. Bu arada, bugün için sana teşekkür etmedim." Willow yanağını öpüyor ve göğsüm gururla kabarıyor.

"Fırsat buldukça okuldan eve yağmur altında yürürdüm. Babam mahalledeki çocuklarla oynamama asla izin vermezdi. Nedenini bilmiyorum, zaten beni etrafta istemediği için beni başından savmaktan memnun olacağını düşünürdünüz. Bir ya da iki kez kapımı kilitlemeyi unuttu ve ben de gizlice evin geri kalanına çıktım. Pencereden oynayan diğer çocukları izlerdim. Hava nasıl olursa olsun, etrafta koşuşturuyor, gülüyorlardı. O kadar mutlu olmanın nasıl bir his olduğunu hayal ederdim. Bu yüzden, bu mutluluğu daha önce yaşamama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Kollarımı ona doluyorum, ihtiyacı olduğu kadar uzun süre sarılıyorum. Yaşadığı onca şeyden sonra bana teşekkür eden o oluyor.

Nasıl bu kadar şanslı olduğumu kendime sormayı asla bırakmayacağım.

Ona hak ettiği her türlü mutluluğu vermekten memnuniyet duyacağım.

"Yemek yaptın mı?" diye soruyor merakla, sehpanın üzerinde duran erişte ve köfte tabaklarına bakarak.

Yalan söyleyip evet demeliyim ama ikimiz de aşçılığımın ne kadar kötü olduğunu biliyoruz. Hemen anlar. Gülüyorum, "Yaptığımı düşünmen gururumu okşadı."

"Daha iyiye gidiyor," diye kıkırdıyor göğsüme içtenlikle dokunurken.

"O kadar da değil. Bu gece için paket servisin daha güvenli bir seçim olduğunu düşündüm." Yapmak istediğim son şey, ona berbat bir yemek sunarak bu akşamı mahvetmekti.

"Bu bir randevu gecesi gibi mi?" Loş ışıktaki yanaklarının ne kadar pembe olduğunu görebiliyorum.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve eğilerek "eğer öyle olmasını istiyorsan" diyorum. "Daha önce hiç kimseyle çıkmadım."

Ben de öyle.

"Eskiden bir erkek arkadaşım olduğunu hayal ederdim. Beni randevulara götüren ve şımartan biri. Bu bana çok uzak bir hayal, asla sahip olamayacağım bir şey gibi gelirdi. Yıllarca hiçbir sosyal hayatım olmadıktan sonra, bırakın biriyle çıkmayı, kimsenin takılmak istemediği biriydim. Ama bu... ilk seferimin nasıl olacağını hayal ettiğim şey buydu. Bir erkek arkadaşla. Tüm bunları yapacak kadar beni önemseyen biriyle."

Otururken onu da yanıma çekiyorum, böylece kucağımda rahatça oturuyor. Ona sahip olma dürtüsü beni ele geçiriyor ve sonunda şöyle diyorum: "Benim yerimde başka birini hayal etme Willow."

"Yapmayacağım." Sesinde nefret ya da boyun eğme yok, neredeyse mutlu görünüyor. "Son zamanlarda düşünmek için çok zamanım oldu ve... biliyorum ki ben seninim."

"Bütün bunları sana çoktan vermeliydim. İlk seferin özel olmalıydı." Bir bodrum katında hızlı bir sevişme olmamalıydı. Ona çok sert davrandığım zamanlarda bile benim için ne kadar iyi hatırlarken kalçalarını okşuyorum. "Kahretsin Willow, çok bencil davrandım ama artık davranmayacağım."

Yemin ederim, benden istediği şey olmaya çalışacağım.

Bana doğru eğiliyor, başını omzuma yaslayıp bana bakıyor. Kalbinin hızla attığını hissediyorum, benimkiyle eşleşiyor. Avucunu yanağıma koyduğunda anladığını biliyorum.

Birlikte yere yerleşiyoruz, o kucağıma kıvrılmış, yemek yiyoruz. Bir film açıyorum ama onun dikkatini çekmiyor gibi görünüyor. Vücudu benimkine karşı rahatlamış olsa da zihninin fazla mesai yaptığını görebiliyorum.

Dışarıda hala yağmur yağıyor, sesi camlara vuruyor ve rüzgar fırtınalı bir gece için hızlanıyor. Uzaktan kumandayı elime alıyorum, filmi kapatıyorum ve karamsar havaya uygun bir film buluyorum.

Filmin beşinci dakikasında televizyondan gelen ilk çığlık Willow'un sıçramasına neden oldu. "Hey! Değiştirmişsin!" "Bu kanlı mı yoksa korkunç mu?" diye sorarken suratını asıyor ve gözlerini bana diyor.

"Senin için, bebeğim, ikisi de olacak."

"Harika," diye hayıflanıyor ama elimi nazikçe boğazına doladığımda vücudunun sıkılaştığını ve nabzının hızlandığını hissediyorum. Yutkunuyor ve kucağımda kendini ayarlıyor, böylece bacakları genişçe açılıyor ve kıcı sikime dayanıyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Ondan yayılan sıcaklığı ya da korku onu tahrik ederken aldığı ağır nefesleri fark etmemiş gibi davranarak soruyorum.

"En son korku filmi izlediğimizde sen..." Boşlukları benim doldurmamı bekliyor ama ben sırtıyorum, kelimeleri kendisinin söylemesini istiyorum. "Beni sen boşalttın."

"Yaptım, değil mi?" Düşünüyorum. "Bunu tekrar yapmamı ister misin?" Başını sallıyor. "Kelimelerini kullanman gerekecek bebeğim. Benden tam olarak ne istediğini iste."

Parmaklarım sıkı meme uçlarını okşuyor, kumaşın arasından nazikçe alay ediyor. Willow avucunu ellerimden birinin üzerine koyuyor ve onu aşağıya doğru yönlendiriyor. "Lütfen beni boşaltacak mısın?" diye nefes alıyor.

Ellerimiz kıyafetlerinin altından bacaklarının arasına kayarken dişlerimi çenesinin üzerinde gezdiriyorum. "Madem bu kadar nazikçe sordun." Ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde omzunu ısırarak bir iniltiyi bastırıyorum.

Willow'un vücudu, klitorisinin her vuruşunda kasları gevşerken kendini benimkine göre şekillendiriyor.

"Az önce ne fark ettim biliyor musun?" Elimi dudaklarına götürmek için çektiğimde miyavlıyor "Tatlı yemedik." Parmaklarım dilinin üzerinde kayarak ona kendi tatlı tadını verirken dudakları bir iç çekişle ayrılıyor.

Onları çıkardığımda masumca "Tatlı mı aldın?" diye soruyor. Gömleğini çıkarmama izin verirken kıkırdıyorum, sonra onu yastıkların üzerine yatırıyorum ve kalan kıyafetlerini çıkarıyorum.

Öpücükler arasında mırıldandım, "Çok tatlısın, bebeğim. ki benim de canım tatlı bir şeyler istiyor." Karnından aşağıya, kalça kemiklerinin üzerinden ve uyluklarının arasından daha fazla öpücük bırakıyorum.

Dilim zaten ıslak olan amını yalarken iniliyor ve saçlarımı tutuyor. "İyi kız," diye hırlıyorum klitorisine karşı. "Senin tatlı meninde boğulana kadar beni aşağıda tut." Dilimi onun derinliklerine itiyorum ve kalçaları kalkıyor.

Çok iyiydi.

Başımı kaldırdığımda Willow'un iri kahverengi gözleri bana bakıyor, ağzından mükemmel bir *O* harfi çıkarken boşalması için bana yalvarıyor. "Seni yememi izlemeni çok seviyorum bebeğim, ama bu gece daha iyi bir fikrim var."

"Ne fikri?" diye ağır ağır nefes alıyor. Şimdiden boşalmaya çok yakın. Geri çekiliyorum ve o bir inilti çıkarıyor, beni tekrar aşağı çekmeye çalışırken elleri saçlarımı kavıyor.

"Sabırlı ol, tatlı kız," diyorum onu öpmeden önce, küçük dili geride bıraktığım tüm boşalmasını yalamak için dışarı fırlıyor. "Ben seni yerken sen de film izlemeye devam edeceksin."

"Ne? Hayır. Hayır. Bu iğrenç, çok fazla kan var."

Bu çok mu kanlı? Ama beni iki kişiyi bıçaklarken görmek iyi mi?

Sadece kendini kandırıyor. Bunun onu ne kadar heyecanlandırıldığını biliyorum. İki parmağımı içine sokuyorum ve bir çığlık atıyor. "Boşalmak mı istiyorsun?"

Şişmiş alt dudağını ısırırken hevesle başını sallıyor. "O zaman arkana yaslan ve filmin tadını çıkar bebeğim."

Yavaşça başlıyorum, parmaklarımı içine sokup çıkarıyorum, içinde ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan o yumuşak noktayı arıyorum.

Bu filmi birkaç kez izledim, bu yüzden bir sonraki korkunun ne zaman geleceğini tam olarak biliyorum.

Nefes nefese, dili klitorisinde gezinirken vücudu kıvranıyor. İyi bir kız gibi gözleri ekrana sabitlenmiş. "Dikkatini ver," diye mırıldanıyorum klitorisine karşı ve usulca ciyaklıyor.

"Çok yaklaştım Dean."

"Biliyorum bebeğim, çok iyi gidiyorsun. Sadece benim için dayan. Bunu yapabilirsin."

Dudaklarımın arasında klitorisini emerken, onaylarcasına inliyor. Filmin müziği sustu ve Willow'un nefes alışları ekrandaki kurbanlarıkiyle eşleşmeye başladı. Bir parmak daha ekliyorum ve onu daha hızlı sikmeye başlıyorum, her seferinde derinlere ittiğimde g-noktasını ovduğumdan emin oluyorum.

"Dean! Daha fazla dayanamayacağım!"

"Evet, yapabilirsin bebeğim, sadece birkaç saniye daha." Katil kurbanına yaklaştıkça klitorisine karşı geri sayıyorum. "Üç." Sırtı kavislendi. "İki." Yüzümü amına doğru sıkıca tutarken parmakları saçlarımı kazıyor. "Bir." Katilin kurbanı keserken attığı çığlıklarla aynı anda dışarıda bir gök gürültüsü kopuyor. Üç parmağımı Willow'un amının derinliklerine soktum.

ve üzerime boşalırken kulakları parçalayan bir çığlık atıyor.

Elimi sıcaklık kaplıyor ve tekrar fişkırttığını fark ettiğimde parmaklarımı hızla çekiyorum. Vücudunun ne kadar büyük bir mucize olduğunu asla .

Ağzımı girişine gömerken ve bana verdiği her şeyi yutarken dış uyluklarını tutuyorum. Katilin bıçağının darbeleriyle vücudu seğiriyor ve ben onu temizlerken tatlı övgü sözcükleri mırıldanıyorum.

"Tadın harika, küçük kedicik. Amcığın bana çok iyi geliyor, hepsini bana veriyorsun, tek bir damlasını bile ziyan etmeyeceğim, hepsini yalayacağım."

Onu yalayıp temizlediğimde inleyen bir karmaşa içindeydi. Kendimi onun üzerinde destekliyorum ve ağzını açmasını söylüyorum. Gözleri nihayet ekrandan ayrılıp benimkilerle buluşuyor ve çok iyi becerilmiş görünüyor. "Tadına bak bebeğim." Dudaklarını parmaklarımın etrafına kapatıyor ve ben parmaklarımı ağzına sokup çıkarırken onları emiyor.

Onları çıkarıp çenesinden aşağı sürüklüyorum ve sonra onu öpüyorum. "Seni seviyorum Willow."

Yanına uzanıp onu göğsüme yaslıyorum, böylece filmi birlikte kıvrılmış bir şekilde bitirebiliyoruz. Endorfinin etkisinden çıkarken yüzünü koluma gömüyor ve daha jeneriğe ulaşmadan uykuya dalıyor.

AILLOA

A Birkaç gün sonra daha kendim gibi hissetmeye başladım ama hala bir şeyler eksik. Dean ve ben o zamandan beri gerçek seks yapmadık. *O* gece. Sanki ilk hamleyi benim yapmamı bekliyor ama ben . Ona çok ihtiyacım .

Vücudum sürekli gergin, sinirlerim gergin ve her an kopabilir ama ya yine çok ileri giderse?

Dean yatak odasına girdiğinde kızgın görünüyor ve kalbim sıkışıyor.

Yanlış bir şey mi yaptım?

Tek kelime etmeden dolaba gidiyor ve bir çanta hazırlamaya başlıyor.

Panik vücudumu sarıyor ve ayağa kalktığımda başım dönüyor.

"Dean? Neler oluyor?" Elimi sırtına koyarken ona soruyorum. Gerginliği hafifçe azalıyor.

"Bir işe gitmem gerekiyor. Bunu erteliyordum ama daha fazla bekleyemeyiz. Eğer bugünü kaçırırsak, bu işi halletmek için son şansımız olabilir." Dean bana dönüyor ve yüzünü her zamanki kaygısız gülümsemesine sabitlemeden önce bir nefes alıyor. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim. İhtiyacın olan her şey burada."

"Tam olarak ne kadarlığına gideceksiniz? *Daha fazla bekleyemeyiz mi* dedin? Biz kim?" Zihnim sorularla dolup taşıyor ve onları yeterince hızlı çıkaramıyorum.

"Bir nefes al. Bones'la gidiyorum ve en geç yarın dönmüş olurum. Endişelenmene gerek yok bebeğim. Dediğim gibi, ihtiyacın olan her şeye sahipsin."

Her şey değil, diye düşünüyorum kendi kendime o çantasını toplamaya devam ederken. *Sen değil.*

"Neden gidiyorsun?" Sessizce sordum.

"Maaş, bir süre başka bir işe girmeme gerek bırakmayacak kadar iyi.

O zaman beni tamamen kendine saklayacaksın."

Göz kırıyor. "Hemen gitmek zorunda mısın?"

"Biraz zamanım var," diyerek bana yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "İhtiyacın olan bir şey var mı?"

Ondan tam olarak neye ihtiyacım olduğunu nasıl isteyeceğimi bilemediğimden ve en başta buna ihtiyacım olduğu için utandığımdan alt dudağımı çiğniyorum.

"Bana hissettirmeni istiyorum," başarıyorum. Gözleri kararmadan önce bir açılıyor ve dili dudağındaki yarayı ıslatıyor.

"Tam olarak neyi hissediyorsun?" Bana doğru bir adım atıyor ve ben yatağın kenarına oturana kadar sendeliyorum. Parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırıyor. Kalbim hızla çarpıyor ve üzerimdeki tişört aniden çok dar geliyor, sanki üzerimden yırtıp atmasını istiyorum.

"Her şeyi," diye fısıldıyorum. "Bana her şeyi vermeni istiyorum. Canımı yak ve... sev beni."

Dean hiçbir uyarıda bulunmadan belimden tutup beni yatağın üzerine fırlatıyor.

Gömleğimi çıkarmak için çabalıyorum ve o da başımın üzerinden çekmeye yardım ediyor. Ben gömleğini çıkarmaya çalışırken o sikini çıkarıyor ve pompalamaya başlıyor. Önümde sallanan kızgın kafaya bakıyorum, gömleğini kendisi çıkarmak için arkasına yaslanırken şimdiden içimde ona ihtiyaç duyuyorum. Öne doğru eğilip ucundaki döl damlasını yalıyorum. Dean'in boğazından çıkan ses şimdiye kadar duyduğum en ateşli, en vahşi ses.

"Ne oluyor lan?" Gövdesini gördüğümde nefesim kesildi. Vücudunu taze, kırmızı bir yara izi kaplıyor, beni ismiyle işaretlediği yerde şimdi benimki kesilmiş. Pürüzlü ve iltihaplı görünüyor, sanki öfkeyle yapmış gibi.

"Bunu ne zaman yaptın?" Doğrulup parmaklarımı çizgilerin üzerinde gezdiriyorum, iyileşiyorlar ama hâlâ kırmızı ve acılı görünüyorlar. Kendi yara izlerim, yaratılışlarının anısına acı içinde parlıyor.

"Seni kaybettiğimi düşündüğümde. Sana, senin benim olduğun kadar benim de senin olduğumu kanıtlamak istedim."

"Neden bana göstermedin?"

"Seninle gerekiyordu."

"Acıyor gibi görünüyor," diye kaşlarımı çatıyorum. Bunu yaparken doğru düşünmediğinden eminim ve bu kalbimi acıtıyor. Gerçekten de

kendini incitti. "Daha dikkatli olmalısın. Her zaman kendini incitiyorsun Dean."

"Hiçbir şey hissetmediğimi söylesem bana inanır mısın?" Şaka yaptığını sanıyorum ama sesinde hiç mizah yok.

Nedense kendimi "evet" derken buluyorum.

Öpücüğünün gücü beni sırtüstü yatırıyor ve sikini uzun bir hareketle içime sokuyor. Ağzının içine doğru haykırıyorum ve dudağını ısıırıyorum. Hırlarken göğsü titriyor ve ellerimi oraya koyup tüm vücudunu, eski ve yeni yaralarını hissediyorum. Bir elimle kendi vücudumdaki harflerin izini sürüyorum ve acının sıcak sızısını hissedene kadar bastırıyorum, bu da beni onun iten sikine kenetliyor.

"Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" İçime girerken her kelimeyi homurdanıyor ve ben onun adını inliyorum.

"Daha fazlasına ihtiyacım var Dean," diye haykırıyorum.

"Sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğim bebeğim, endişelenme." Sonuna kadar çekiyor ve küçük bir *hayır* diye inliyorum, ama beni önüme çevirip susturuyor. "Merak etme bebeğim, seni öyle bir sikeceğim ki, ben gittikten sonra her saniye beni düşüneceksin."

İki uzun parmağı amıma giriyor ve rahatlayarak inliyorum ama parmaklarını tekrar çekince bu kısa sürüyor. "Dean!" İnliyorum. "Lütfen, sadece sik beni! Alay etmeyi bırak."

"Sabır bebeğim, önce seni biraz gevşetmeliyim. Benim için klitorisinle oyna." Bana ihtiyacım olanı vereceğine güvenerek dediğini yapıyorum.

Sırılsıklam parmaklarından birinin diğer deliğimi ittiğini hissediyorum. Geriliyorum ama kendime ona güvenebileceğimi söylüyorum ve vücudum onun için gevşiyor. Birkaç dakika sonra bütün parmağını içime sokmayı başarıyor. Daha önce kendimden hiç duymadığım uzun ve derin bir inilti çıkarıyorum. Parmağının verdiği his bana verdiği diğer acılarla kıyaslanamaz ve ben hala daha fazlası için yalvarıyorum.

"Dean, bu yeterli değil."

Kıkırdıyor ve ikinci bir parmak eklerken boynumu ısıırıyor ve çok dolu olma hissi ve beni gererken hafif yanma beni dört ayak üzerinde titretiyor.

"Henüz gelmek yok, küçük kedicik. Önce sikimi içine almalısın."

Parmaklarını sikinin başıyla değiştirdiğini hissettiğimde bunu istememe gerek kalmıyor. Omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve tükürmesini izliyorum. Onun gibi hissediyorum

Tükürüğü bağlandığımız yere çarpıyor ve yavaşça içime girerken gözlerini görüş alanından ayırmıyor.

Parmaklarının beni onun büyüklüğüne hazırlamak için yeterli olmadığını fark ettiğimde acı içinde haykırıyorum.

"Acıyor! Yanıyor!" Nefes nefese kaldım.

"Çok fazla gelirse durabiliriz," diyor gergin bir şekilde.

Durmak mı?

Bana bir seçenek sunuyor.

"Hayır, ben bunu istiyorum. Seni istiyorum." Ona doğru uzanıyorum ve içime girmeye devam ederken elimi .

Dibe vurduğunda bayılmak üzereymişim gibi hissediyorum ama klitorisime tokat atıyor ve tüm vücudum canlanıyor ve sertçe boşalıyorum. Amım hiçbir şeye kenetlenmiyor ama kığım onun sikinin etrafında o kadar sert geriliyor ki yemin ederim onu her iki deliğimde de hissedebiliyorum.

Kendi iniltisinde boğuluyor ve kalçalarımı kavırıyor, bedenim onu dışarı itmeye çalışırken kendini içimde derinlerde tutuyor. "Çok fazla," diye mırıldanıyorum.

Elimi nazik bir baskıyla sıkıyor ve bana sahip olduğunu söylüyor. "Geçecek bebeğim. Sadece zevke odaklan."

O kadar yoğun bir zevk ve acı seli içinde kaybolmuşum ki bana neler olduğunu zar zor anlayabiliyorum. Homurtular ve et tokatları kulaklarımı dolduruyor ve sanırım ağlıyorum.

Elleri kalçalarımın giriyor ama aynı zamanda sırtımı okşarken beni rahatlatıyor. Sonra parmakları yine amımın içinde, duvarlarımı okşuyor. "Ah, kahretsin, kendimi içinde hissedebiliyorum" diye inliyor ve vücudum yeniden patlıyor. Bunu o kadar dolu hissetmem takip ediyor ki gerçekten patlayabileceğimi düşünüyorum.

Boşalırken dışarı çekiyor ve kalçalarımın aşağı damlarken kık yanaklarım ve sırtıma çarptığını hissediyorum. "Şuna bak. Benim tatlı kızım tamamen boşalmış."

Vücudumdaki ani boşluk beni boşlukta hissettiriyor ve yere yığılıyorum ama Dean yatağa düşmeden önce beni yakalıyor ve vücuduna katlıyor.

"İnanılmazdın, bebeğim. İyi hissediyor musun?"

Dilim çalışmak istemiyor ve sadece başımı sallayabiliyorum. Terli, yapışkan bir pislik gibi hissediyorum ama aynı zamanda iyi. *Oh, çok iyi.*

Beni ne kadar süre tuttuğundan emin değilim ama kendime geldiğimde gitmesi gerektiğini hatırlıyorum.

"Geç kalacaksın," diye mırıldanıyorum koluna karşı.

Uzun bir i geçirdikten sonra "Kalabilirim" diyor.

Ona bakıyorum ve açıkça kalmak istediğini görüyorum ama bu işin onun için buna değer olduğunu biliyorum. Dediği gibi, eğer bu işi hallederse, bir süreliğine bu iş bitmiş olacak. Belki ondan sonra onu tamamen bırakmaya bile ikna edebilirim?

"Hayır, sorun değil. Ben banyo yapıp uyuyacağım, sen de gitsen iyi olur."

"Senin için banyoyu hazırlayayım." Hayır demiyorum çünkü zaten banyoya gitmek için bedenimi zar zor hareket ettirebiliyorum.

Geri döndüğünde çok  zg n görünüyordu ama sonunda alnımdan öptü ve sessizce "En kısa zamanda döneceğim. Söz veriyorum."

Onu dudaklarından öptükten sonra topallayarak banyoya gidiyorum. Kapı arkamdan kapanırken çıkan sestten kalbim sızlıyor.

Sonsuza dek gitmiş değil, bu tür şeyleri her zaman yapıyor ve her zaman geri geliyor.

DEAN

"Y Tuhaf davranıyorsun."

Açılışı beklerken Bones'un yorumunu görmezden gelerek bakışlarımı caddenin karşısındaki kapılara sabitliyorum. Belki de ama benim arabamda takılmanın daha eğlenceli olacağında ısrar etti. "Pijama partisi gibi olacak. Hayır, bir kazık gecesi!"

Bu gece Bones'la yapacağım iş büyük bir iş, yani birkaç ay Willow'la evde kalabileceğim bir iş.

En azından kendime bunu söyleyip duruyorum.

Zaten bu kadar çok sözleşme üstlenmeme gerek kalmayacak kadar param var, ancak bu sözleşmenin ücretinin diğer yarısı da çok güzel bir mali yastık olacağını biliyorum.

Kimseyi öldürmem için bir sebep olmayacak.

Bu beni neden geriyor?

Başkalarına acı çektirmek bildiğim tek çıkış yolu oldu. Bazen her şey çok fazla geldiğinde, bir hayatı sona erdirerek hepsini dışarı atmak iyi geliyor. Bu şekilde kontrolün tekrar bende olduğunu hissedebiliyorum.

Willow'la birlikte olduğumdan beri ihtiyacım azaldı ama bir yanım bu çıkış noktasını bulamazsam onunla işleri tekrar çok ileri götüreceğimden endişeleniyor.

Onu içine soktuğum karanlık delikten daha yeni çıkıyor, onu bir daha böyle kendi zihninde kaybedemem.

Willow'un babasıyla onun önünde hesaplaşmanın, gerçekte kim olduğumu ve onun için ne kadar ileri gidebileceğimi görmesine yardımcı olacağını umuyorum. Bu planı bir kez harekete geçirdim mi, ikimiz için de geri dönüş yok.

Onunla ve yaptıklarıyla ilgili bana anlattığı hiçbir şeyi unutmadım ve planımı hayata geçirip ona hak ettiği intikamı vermek için doğru zamanı bekliyorum.

O öldükten sonra öldürmeye gerek kalmayacak.

Parmaklarım cebimdeki sustalının üzerinde seğiriyor ve tenimde bir ürperti dolaşıyor.

Son on yıldır bildiğim tek şey ölümdü. Bunu memnuniyetle karşıladım ve kendim için asla hissetmeyeceğim acıyı başkalarına vermeyi benimsedim. Artık bunu durduramam. Willow'un olduğu kadar benim de bir parçam. Yaptığım şeyden hoşlanmadığını biliyorum ama onun için duramam.

"Dean," diyor Bones omzumu dürterek.

"Ne?" Yüzümü ona dönerek inliyorum.

"Sende bir terslik var. Bütün gece tuhaftın." Yolcu aynasını aşağı çeviriyor ve bileğindeki saç bağıyla düzeltmek için uzun saçlarını elinde toplamaya başlıyor.

"Ben sadece gözcülük yapıyorum. Sen dikkat etmiyor gibi görüldüğüne göre, birimizin etmesi gerekiyor."

"Senin kız mı?" Sanki aklımı okumaya çalışıyormuş gibi gözlerini bana diyor. "İşler yolunda gitmiyor mu?"

"Sorun yok. Biz iyiyiz. Sanırım... Bilmiyorum, söylemesi zor. Başka birinin nasıl hissettiğini bilmeye ihtiyaç duymaya pek alışık değilim."

"O zaman onu gerçekten önemsiyorsun? Daha önce onu sevdiğini söylediğini biliyorum ama seksin ne kadar iyi olduğunu abarttığını düşünmüştüm. Lafi açılmışken, nasıl gidiyor? Hâlâ kendi kölemi bulmayı düşünüyorum. Eve gelip tatlı bir amcığa bakma ve ona gününün nasıl geçtiğini sormak zorunda kalmama ya da bir şey yakalayacak mıyım diye endişelenmeme düşüncesi bile kulağa harika geliyor. Şimdiden taşaklarım ağrıyor." Bones kendini ayarlıyor ve yemin ederim sadece bunu düşünmek bile onu sertleştiriyor.

"Senin standartların için yeterince iyi birini bulabileceğinden

şüpheliyim, Bones." "Doğru," diye iç geçirdi. "O zaman sorunların hakkında konuşmak ister misin?" "Hiç şansın yok," diyorum açıkça.

Bones bir kahkaha attıktan sonra pencereye doğru başını sallar. "Bak, bu bizim işaretimiz." Gözetlediğimiz arazinin önündeki büyük demir kapılar itilerek açıldı ve bir fener iki kez yanıp söndü.

Silahlarımızı alıp sokağı son bir kez kontrol ettikten sonra yüzümüze siyah kar maskeleri geçiriyoruz ve arabadan inip büyük bir kahverengi taş eve açılan kapıya yöneliyoruz.

"Bunu nasıl başardın?" Soruyorum ve Bones kaşlarını oynatarak bana bilmem gereken her şeyi anlatırken maske gözlerinin etrafında hareket ediyor.

Bu geceki cinayeti planlamak biraz zaman aldı. Hedef, yakında belediye başkanlığına adaylığını koyacak olan yerel bir politikacı olan Tommaso Abato.

Suikastı kimin yaptığı bilinmiyor ama ödedikleri miktara bakılırsa ya başka bir aday ya da mafyayla ilişkisi olan biri. Genellikle gangsterler işleri kendi içlerinde halletmeyi severler, bu yüzden benim bahislerim çok parası olan başka bir adaydan yana.

Mülkteki güvenlik seviyesi göz önüne alındığında bu riskli bir iş ama hem Bones hem de ben birkaç iyilik yaptık ve mülkteki koruma sayısını sadece ön kapıda bire ve arazide ikiye indirmeyi başardık.

Mülke girişimizi düzenlemek Bones'a kalmıştı ve görünüşe göre onun ders dışı faaliyetleri işe yaradı.

Bir esinti kapının uğursuzca gıcırdamasına neden oluyor ve kapıyı ikimizin geçebileceği kadar açıyorum.

İşimiz biter bitmez, solumuzdaki gölgelerden bir muhafız çıkıyor. Silahımı kaldırıp hemen üzerine atılıyorum. Genç, ancak yirmili yaşlarında, gözlüklü ve dağınık sarı bukleli bir kafası var. Abato gibi birini korumak için kışını dondurmak yerine bir üniversite kütüphanesine aitmiş gibi görünüyor. Adam pek çok karanlık işe bulaşmış ve burnumu bu işlerden uzak tutmam gerektiğini bildiğim kadar çok işe bulaşmış. Ta ki bu gece burnum doğrudan pisliğin içinde olana kadar.

Sokağa bu kadar yakınken daha sessiz bir öldürmeyi tercih ederek silahımı bıçağımla değiştiriyorum ama Bones omzumdan tutup beni geri çekiyor. "O değil. O bizim içerideki adamımız."

"Neden hâlâ burada?" Gözlerimi muhafızdan ayırmadan dişlerimin arasından tıslıyorum, silahına uzanmıyor bile. Elleri havada öylece duruyor ve sanki ona yardım edecekmiş gibi Bones'a bakıyor.

"Çıkışımızı açık tutacak. Merak etme, o bu işte iyidir. Değil mi, Donny?"

"Ben Danny. Ama evet, ben iyiyim. Yemin ederim. Bana söylediğin gibi gözcülük yapacağım ve kapının kilidini senin için açık tutacağım."

"Gördün mü? Her şey yolunda." Bones adama sırttıktan sonra omzuma vuruyor ve gölgelerden uzak durarak eve doğru ilerliyoruz.

Ana çıkış yolumuz konusunda bir yabancıya güvenmek zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum ama Bones'a güveniyorum.

Araştırmam sırasında, evin ilk inşa edildiği zamanki orijinal planları ve yakın zamanda yapılan tadilatların planlarını buldum, böylece tam olarak nasıl bir yol izlememiz gerektiğini biliyoruz.

Arka tarafta bir hizmetçi girişi var ki Abato'nun metreslerini karısının yanından gizlice geçirmek için kullanması beni şaşırtmaz.

Bu gece şehrin öbür ucunda bir davette olacak ve çocukları olmadığı için Abato evde yalnız olacak, sadece iki güvenlik görevlisi evin bir yerinde devriye gezecek.

İleride bir sigaranın kırmızı noktasını gördüğümde Bones'un göğsüne vuruyorum. Durduk ve hareket etme şansımızı bekledik. Adam uzun bir daha çekiyor, sonra izmariti topuğunun altında ezerek yere düşürüyor, arkasını dönüp içeri girerken biz de ona doğru ilerliyoruz.

Bones adamın kollarını tutup arkasından sıkıca çekerken ben de adamın önüne gelip çığlık atmasına fırsat vermeden avucumu ağzına kapatıyorum. Sonra bıçağımı boğazından geçiriyorum ve cesedini iğrenç büyüklükteki bir saksının arkasındaki gölgelere sürüklemeyi bırakmasını bekliyoruz.

Bones, "Bu kolay oldu," diyor ve ben de başımı sallıyorum. Abato'nun genellikle bu geceki güvenliğin iki katına sahip olduğunu düşünürsek, buradaki birkaç adamı yüksek alarmda tutacağını düşünürdüm.

Adam muhtemelen kendi kışına o kadar gömülmüş ki protokoldeki değişikliği fark etmemiş bile.

Kapı zaten açıldı ve gizlice içeri girdik. Mülkün içinde hiç kamera yok, cinayeti burada halkın gözünden uzakta işlemeye karar verdiğimde kontrol ettiğim ilk şeylerden biri buydu. Tek kamera ön kapıda ama onu da önceden devre dışı bırakmıştım.

Üst kata çıktığımızda kalan nöbetçiden hiçbir iz yok. Ev sessiz ve karanlık, gizlice dolaşmak için mükemmel ama sonra Abato'nun evde bile olmayabileceğinden ve tüm bu gecenin zaman kaybı olduğundan endişelenmeye başlıyorum, ta ki ilerideki bir yatak odası kapısının altından gelen zayıf bir ışık görene kadar.

Kapının kolunu tutup yavaşça çevirirken Bones'a başımla selam veriyorum. Bones silahını çekmiş halde içeri daldı.

Odada iki kişi görünce ikimiz de duruyoruz. Abato yatakta uyuyor, gizlice girdiğimizden beri kıpırdamamış bile ve yerde

Yatağın ayak ucunda çıplak ve karyolaya zincirlenmiş bir kadın var.

Simsiyah saçları yüzünü gizliyor ama vücudundaki çürükleri görebiliyorum. Yaklaştıkça hareket etmiyor, buradan sadece göğsünün hareket ettiğini görebiliyorum, yani en azından hayatta. Şu anda bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değilim.

Bones bana bir bakış attı ama omuz silktim. Kim olduğu ya da neden burada olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Planın bir parçası değildi. Abato'ya giderken Bones'u onunla ilgilenmesi için bıraktım.

"Uyuşturulmuş," diye fısıldıyor Bones, bu duruma gereğinden fazla sinirlenmiş gibi.

"Onu tanıyor falan mısın?" Ben soruyorum ve Bones başını sallıyor. "O zaman neden umursuyorsun? Muhtemelen fahişenin tekidir. Ya öldür ya da terk et."

Bıçağımı Abato'nun boğazına dayadım, hala uyanmamış olmasına şaşırdım ve Bones aniden "bekle!" diye bağırdı.

"Ne oluyor be?" Sessizce tıslıyorum.

"Onu sorgulamalıyız. Kim olduğunu öğrenmeliyiz."

Ciddi mi lan bu?

Başımı sallıyorum ve Abato'ya dönüyorum ama Bones koşarak geliyor, beni adamdan uzaklaştırıyor ve istemeden de olsa onu uyandırıyor.

"Bu da ne-" diyor Abato, nefesi bayat içki kokuyor. Yardım isteyemeden elimi ağzına bastırıyorum ama artık çok geç. Çoktan komodinin üzerindeki güvenlik düğmesine uzanmayı başarmıştı.

"Lanet olsun. Buradan çıkmak için yaklaşık on dakikamız var. Konuşacak vaktimiz yok."

"Anahtar nerede?" Bones beni görmezden gelerek soruyor. Abato paniklemeye başladı ve benimle savaşılmaya çalışırken çırpınmaya başladı.

Ellili yaşlarının sonunda, iri yarı bir adam. Cüssesini bana karşı kullanarak birkaç darbe indirmeyi başardı ve beni kapıya doğru koşmasına yetecek kadar geriye savurdu.

"Kahretsin!" Koridorda peşinden koşuyorum ve bıçağımı sırtına saplayabilmek için ayaklarımın üzerinde ilerliyorum. Omzunun hemen altına saplamayı başarıyorum ve onu duvara doğru yönlendirirken çığlık atıyor.

O acı içinde inerken, koridorun gizemli güvenlik görevlisi nihayet yüzünü gösterdi. Uzaklaşmam için bağılıyor ve uzaklaşmadığımda birkaç el ateş ediyor, Abato'yu kalkan olarak önüme almayı başarıyorum ve kurşunlardan biri karnına isabet ediyor.

Ne tür bir güvenlik görevlisi tutuyor ki böyle ateş açıyorlar?

"Hayır, dur!" diye bağıyor korumaya, ikimiz de güçle geriye savruluyoruz. Yan tarafım küçük bir masanın köşesine çarparak dengemi bozuyor ve Abato'ya tutunma gücümü kaybediyorum. Gürültülü bir homurtuyla yere düşüyor ve karnını tutarak yan tarafına yuvarlanırken inlemeyi kesmiyor.

Bones sonunda kavgada bana katılıyor ve muhafızın arkasına gizlice yaklaşıyor, avuçlarını başının iki yanına yerleştiriyor ve keskin bir şekilde yana doğru dönüyor. Bones'la mücadele etmeye çalışıyor ama kendi çırpınışları sadece Bones'un manevrasına yardımcı oluyor ve boynu kırılıyor, vücudu yere düşüyor. "Kahretsin, Carver, seni yakaladı mı?"

Kendime hızlıca bir bakıyorum. Yan tarafımda tuhaf bir his var, sanırım masaya çarptığım için, ama şu anda kapsamlı bir kontrol için zamanım yok. Buradan çıkmak için sadece birkaç dakikamız daha var. "Sanırım iyiyim."

Bones yatak odasına gider ve kucağında kızla geri döner. "Onunla ne yapıyorsun?"

"Onu öylece bırakamam," diyor Bones sesinde tedirginlikle. Ayağa kalkarken başımı sallıyorum, sonra botumun ucuyla Abato'yu çeviriyorum ve bıçağımı sırtından çekiyorum.

"Lütfen! Lütfen, yapma! Param var, kız sende kalabilir ve sana ne istersen veririm!" diye yalvarıyor ama yalvarışları umursamaz kulaklara çarpıyor.

Bütün gece boka sardı ve ben eğlenemedim bile. Kafamda Abato'nun derisini nasıl yüzeceğimin hayali hazırda.

İç çekerek bıçağımı kalbine saplıyorum ve o gevşeyene kadar orada . Bıçağı çıkardıktan sonra yanağına sürüp siliyorum ve cesedinin fotoğrafını çekiyorum.

Bıçağımı Bones'a doğrultarak, "Eğer bunlardan herhangi biri bizimle ilişkilendirilirse, tüm suçu senin üzerine atarım," diyorum.

Gözlerini kollarındaki kızdan ayırmıyor. Bu bakışı çok iyi biliyorum.

Her kimse, iyi görünmüyor ve eminim Abato onu yatağının ucuna çırılçıplak zincirleme ihtiyacı duyduysa, ona çok boktan şeyler yaşatmıştır. Cesedine bakıp tiksintiyle burnumu kırıştırıyorum.

Willow'u düşündükçe kalbim sıkışıyor. Benimleyken böyle mi hissediyordu? Onu zincire vurup istismar eden bir canavar olduğumu.

Göğsümde çok tanıdık bir çekişme var ve onu bir kenara itiyorum, böylece sadece buradan cehennemden çıkmaya odaklanabiliyorum.

Bones'un kızla ne yapmayı planladığından emin değilim ama bu benim sorunum değil. O benim arkadaşım, eğer gerçekten istediği buysa kızı buradan çıkarmasına yardım edeceğim.

"Hadi, polisler yakında olacak," diyorum ve Bones başını sallayarak beni takip ediyor.

Geldiğimiz yoldan çıkarken bıçağımı silahımla değiştiriyorum. Bir mucize eseri kapıya varana kadar görünmeden çıkmayı başarıyoruz. Gardiyan gözlerini kocaman açmış ve solgun bir şekilde Bones'a bakıyor. "Kahretsin," diye ciyakladı.

"Söyleyecek bir şeyin mi var?" Bones soğuk ve tekinsiz ses tonuyla soruyor. "Hayır o-," diye kekeliyor, panik yüzünden okunuyor.

"Onun orada olduğunu biliyor muydun?" Ben soruyorum, o da Bones'la bana bakıyor ve sonra yavaşça başını sallıyor.

"Genelde bodrumda olduğu için onu görebileceğinizi düşünmemiştim."

Sanırım adam kaçırma ve cinsel kölelik bu şehirde bir norm haline geliyor.

Bu kadar yüksek profilli bir iş için çok fazla yarım kalmış iş var ve ben bu adamın bağırsaklarını deşip gitmeye hazırım ama bu Bones'un sorunu. "Bones gitmeliyiz. Bu senin kararın."

Ne demek istediğimi çok iyi biliyor. Eğer bu kızın herhangi biriyle ya da başka bir şeyle bağlantısı varsa ve Bones ya da benim bu işe karıştığımız duyulursa, o zaman kendi hedeflerimizi sırtımıza almış oluruz. Bu işi üstlenmek isteyenlerin listesinin sonsuz olduğunu biliyorum. Bu dünyada bir sürü düşman edinmeden isim yapamazsınız.

"Ona dokundun mu?" Bones sesinin düz ve soğuk olduğunu söylüyor. Gardiyan bir şey söylemiyor ama ikimiz de boğazındaki yumruyu yutarkenki suçluluk duygusunu görüyoruz. Sonra elini hareket ettirmeye başlıyor, büyük ihtimalle bir silaha uzanmak için.

Bones gözlerinin arasına bir kurşun sıkarken hiç tereddüt etmez. Bırakın çılgılık atmayı, göz kırpmaya bile fırsatı olmaz.

Kendi silahımı indiriyorum ve avuçlarımın terden kayganlaştığını hissettiğimde ellerim titremeye başlıyor. *Bu da ne böyle?*

Vücudumun bana vermeye çalıştığı sinyali görmezden geliyorum, her neyse onunla daha sonra başa çıkabilirim. Eve, Willow'a dönmeme çok az kalmıştı, önce tutuklanma riskini göze alamazdım.

",," diyorum. İkimiz de kendi arabalarımıza yöneliyoruz ve ben direksiyonun arkasından Bones'un kızı arka koltuğa oturtup hızla uzaklaşmasını izliyorum.

Ne halt ettiğinden emin olmadan başımı sallıyorum ama sonra Willow'u kaçırdığım geceyi ve hissettiğim dürtüyü hatırlıyorum. Ona sahip olmalıydım ve hiçbir şey beni durduramazdı.

Yorgunluk çökerken göz kapaklarım ağırlaşmaya başlıyor. Bu bana göre değil, kan dökmek her zaman ters etki yaratır ama yine de bu gece her zamanki işime pek benzemiyordu ve o kızı görmek Willow'la ilgili pek çok duyguyu harekete geçirdi.

Mümkün olduğunca çabuk ona ulaşabilmek için hız sınırını hiçe sayarak eve gidiyorum.

Ayrıldığımda aramızdaki kırgınlığın bir kısmını onarmayı başarmış gibi hissettim ama yardım edemiyorum ama uzaklaşmaya devam edeceğini hissediyorum.

İşleri tekrar çok ileri götürmeden kendimi nasıl durdurabileceğimden emin değilim. Yapmak istediğim son şey onu kırmak ama karanlık bir yanım hala buna ihtiyaç duyuyor.

Benim olduğunu bilmesini sağlamanın tek yolu bu.

AILLOA

E Dean'in gittiği her an şüphe zihnime geri dönmeye başlıyor. Söz verdiğinden daha uzun süredir yok ve hayatta olup olmadığına dair en ufak bir fikrim bile yok. Olası her senaryo kafamda dönüyor ve Panik.

Geri dönmezse ne yapmam gerekiyor?

Banyo lavabosunda iki ağır kesici alırken ellerim titriyor. Dean gitmeden önce beni nasıl becerdiği için hâlâ ağrım var ve görünüşe göre hiçbir sıcak banyo ağrımı dindirmeyecek. Yine de beni o kadar sert becereceğini söylemişti ki unutmam mümkün değildi. Onun tarafından sahiplenilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlattığı için kendimi mutlu hissetmekten başka bir şey yapamıyorum.

Eğer geri dönmezse sonunda unutacağım. Dean'siz bir dünya olamaz. Kendimi iyi hissetmemi sağlaması ve duygularım çok ağır geldiğinde bana sorun olmadığını söylemesi için ona ihtiyacım var. Daha yeni çıktığım o boş deliğe geri dönemem ama hiçbir şey hissetmemek onsuz her şeyi hissetmekten daha iyi.

Sadece ona ihtiyacım var.

Belki de bunu gitmem için bir işaret olarak almalıyım?

Eğer Dean olmadan buradan ayrılacak olursam kendimi ortadan kaldırmaya karar verdim bile. Babamın yanına geri dönemem ve Dean'in yaptıklarını kimseye anlatamam. Onun tutuklanacağı düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Kendimi aşağıya inip bir şeyler yemeye zorluyorum ve kendime eğer yarın eve gelmezse buradan çıkmanın bir yolunu bulacağımı söylüyorum.

sessizce kaybolur.

Gecenin geç saatlerinde, bir araba motorunun alçak gümbürtüsü beni uyandırıyor. Kalbim boğazımda, yatakta doğrulup daha yakından dinliyorum. Bir kapı gümbürtüyle kapanıyor ve Dean gittiğinden beri üzerimde taşıdığım ağırlık bir anda yok oluyor.

Dean sonunda eve geldi.

Kapüşonlu bir tişört alıp üzerime geçiriyorum ve kapıya yöneliyorum. Ama sonra tenimde huzursuz bir his belirince tereddüt ediyorum.

Ya Dean'e bir şey olduysa ve aşığıdaki o değılse?

Yavaşça kapının kolunu çeviriyorum ve birilerini dinlemek için başımlı dışarı çıkartıyorum ama ev sessiz.

"Dean?" Merdivenlere ulaştığımında sesleniyorum. Bir şeyler doğru gelmiyor ve bu beni geriyor. Saklanmak için yatak odasına dönmek üzereydim ki n kapının açıldığını ve ardından ağır bir gmbrtnn geldiğini duydum.

Boğazımdaki yumruyu yutarak aşığıya iniyorum. Kapı ardına kadar açık, gecenin sert havası içeri giriyor. Yaklaştığımında yerde hareketsiz yatan bir figür görüyorum.

"Dean?!" Vücudumu daha hızlı hareket etmeye zorlayarak haykırıyorum.

"Dean?"

Yüzüstü yatıyor, yüzü yana dönük, gözleri kapalı ve ne kadar solgun olduğunu buradan bile görebiliyorum. "Hayır Dean. Benim üzerimde lemezsin, seni pislik," diye hıçkırmaya başıyorum. Onu sırt üstü yatırdığımında küçük bir mırıltı çıkartıyor.

"Tanrıya şükür. Dean, beni duyabiliyor musun?" zerine eğılip kalbini dinliyorum, hafifçe atıyor ama en azından atıyor. Vücudunda yara var mı diye bakmaya başıladım ve elim yan tarafında sıcak ve ıslak bir şeye dokundu.

"Benim üzerimde lemezsin! Bana yaşıattığın onca şeyden sonra olmaz. Gitmene izin vermeyi reddediyorum, o yüzden gözlerini a!" Bu, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu görmemi sağılayacak bir akıl oyunu olmalı ama ellerimdeki kan çok gerçek. Eğer ona yardım etmezsem, bu gerçekten olabilir.

Ona veda etmeye hazır değılim.

Cebinde telefonunu arıyorum ve titreyen bir elle kilidi açmak için yüzüne tutuyorum.

Kimi arayacağım ki?

Yaraya daha iyi bakmak için gömleğini kaldırıyorum ama o kadar çok kan var ki ne kadar büyük ya da derin olduğunu göremiyorum. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kapüşonumu çıkarıp bölgenin üzerinde sıkıca tutuyorum.

Ambulans çağırırsam polis devreye girecek ama böyle şeyler olduğunda gittiği birileri olmalı. Daha önce ona dikiş atmak zorunda kaldığımda bir doktordan bahsettiğini hatırlıyorum.

Arama geçmişine baktığımda en son aradığı kişinin bu gece birlikte olması gereken arkadaşı Bones olduğunu görüyorum. En çok görüştüğü kişi o gibi görünüyor, ben de aramaya basıyorum.

Üçüncü tuşta cevap veriyor.

"Beni şimdiden özledin mi?" Sadece Bones'a ait olduğunu tahmin edebileceğim yumuşak bir ses söylüyor.

"Lütfen, yardım edin! Dean yaralandı. Sanırım vuruldu ya da bıçaklandı, emin değilim. Hareket etmiyor, ne yapacağımı bilmiyorum!" Nefes nefese bağırdım.

Bones sonunda cevap vermeden önce kısa bir duraklama oluyor, "Kahretsin, tamam. Kurşun dümdüz gitmiş gibi mi görünüyor?"

"Umm, emin değilim, sanırım öyle, yan tarafına çarpmış gibi görünüyor. Çok fazla kan var."

"Tamam, üzerine bastırmaya devam et. Ben hastaneyi arayacağım, sen de ben telefonu kapatır kapatmaz ambulans çağır."

"Ama polis," diyorum hemen o aramayı bitirmeden önce. "Onlar -,"

"Ben hallederim, sen ona göz kulak ol." Sonra telefonu kapattı.

Ambulansın gelmesine saatler varmış gibi geliyor. Cebinden anahtarları alıp kapıyı açana kadar Dean'in yanından ayrılmıyorum.

Sağlık görevlileri onun etrafında toplanıp bana sorular sormaya başladılar ama hiçbirine cevap vermeden geri çekildim. Karnındaki hala taze olan kesikleri gördükçe tuhaf bakışlar atıyorlar. Biri bana ne olduğunu soruyor ama ben sadece *bilmediğimi* tekrarlıyorum.

Onu sedyeye koyup başladıklarında gözlerimi Dean'den alamıyorum. Eğer alıp giderlerse iyi olup olmayacağını bilemeyeceğim. Beni arayıp haber veremezler, aileden bile değilim.

Hemen "Onunla geliyorum, ben onun karısıyım" dedim.

Ambulansın arkasına tırmanırken kimse itiraz etmiyor, elini tutmaya çalışıyorum ama ona yardım edebilmeleri için yoldan çekilmem söyleniyor.

Orada çaresizce oturup beni bırakmaması için yalvarıyorum.

Başka kimsem yok ve başka kimseyi istemediğimi fark ettim. Onunla tekrar yatağa girmek için her şeyimi verirdim, bağlı olsun ya da olmasın. Sonsuza kadar benimle olduğu sürece umurumda değil.

AILLOA

"Y Dean'i götürdükleri kapıdan bakmaya çalışırken bir hemşire "Burada kalmanız gerekiyor" diyor.

"O iyi olacak mı?" Ben soruyorum ve o bana sempatik bir Eminim ona aynı şeyi soran herkese aynı bakışı atıyordur. "Durumu stabil olur olmaz size haber verilecek. Yine de sana bazı sorular sormam gerekiyor. ne olduğuna dair sorularınız var."

Dudaklarımı büzüyorum. Onlara anlatacak bir hikâye bulamadım ve gerçekte ne olduğunu bile bilmiyorum. Bana bilgi vermem için baskı yapmadan omzumun üzerinden bakıyor ve gözleri parlarken aniden duruşunu düzeltiyor.

Bir el omzumu sıkıyor ve kısık bir ses "Belli ki şokta. Zavallı kızı sorularla rahatsız etmek yerine neler olduğunu anlaması için ona biraz zaman verin."

Başımı kaldırdığımda, keskin elmacık kemikleri ve kalın, koyu kirpikleri olan bir adam hemşireye tatlı tatlı gülümsüyor ama bu kadar yakından gözlerindeki kötülüğü görebiliyorum.

"Evet, tabii ki. Kocanızın durumunu öğrenir öğrenmez size haber vereceğim" dedi ve ben daha teşekkür bile edemeden aceleyle ters yöne doğru uzaklaştı.

"Kocacığım?" Adamın sesi kulağıma o kadar yakın ki, serin nefesini tenimde hissedebiliyor ve çiğnediği sakızın nane kokusunu alabiliyorum. Onu daha önceki telefon konuşmamızdan hemen tanıyorum.

Elinden sıyrılıp onunla yüzleşmek için dönüyorum. Gülünç derecede uzun boylu, belki Dean'den bile uzun, tepeden tırnağa siyah giyinmiş, boynunda zincirler asılı ve ince parmaklarında kalın, ağır görünümlü yüzükler var. Uzun siyah saçları bir kulağının arkasına toplanmış ve eğer kulak protezi takarsa tıpkı bir fae prensi gibi görüneceğini hayal ediyorum. Eminim okuduğum karanlık fantezi romanlarındaki gibi o da en az onlar kadar düzenbazdır. Düşüncelerimden sıyrılıyorum, bu gece bana yardım etti, ona teşekkür etmeliyim.

"Dean herkese onun kocan olduğunu söylediğini duyunca çılgına dönecek!" Sırıttıyor ve Dean'le neden arkadaş olduklarını hemen anlıyorum.

"Senin Bones olduğunu varsayıyorum?" Onun yorumunu görmezden gelerek soruyorum.

sallıyor ve bana keskin bir gülümsemeyle bakıyor. Gözleri hala boynumda duran ve saçlarımın arkasına saklamaya çalışıp başaramadığım morluklara takılıyor. "Sen onun özlemini çektiği tatlı, küçük seks kölesi misin?"

"Ne?" Sesimi alçak tutmaya çalışarak ve az önce söylediklerini kimsenin duymamasını umarak nefes nefese kaldım.

Dean ona öyle olduğumu mu söyledi?

Bir tür seks kölesi olduğumu fark ettiğimde yanaklarım ısınıyor ama bu beni şaşırtıyor ve aslında kendimi kötü hissettirmiyor.

Dean'in geceyi atlatıp atlatamayacağı konusunda o kadar endişeliyim ki bana arkadaşına ne dediğini umursamıyorum.

"Sen onun kız değil misin?"

"Ben. Ben Willow'um," diye kekeliyorum, tanıdığım en korkutucu ikinci adamın önünde kendimden emin görünmeye çalışıyorum. "Ama öyle değil."

"Biliyorum," diyor ve bakışlarında tam olarak çıkaramadığım bir şey var, sanki başka birini düşünüyormuş gibi. "O nasıl?"

Omuzlarımı silkerek iç geçirdim, "Bilmiyorum, bana hiçbir şey söylemiyorlar. Kan nakline ihtiyacı olduğunu söylediklerini duydum. Bu iyi değil, değil mi?"

"Ben olsam endişelenmezdim, sevgilim. Onu tanıdığım kadarıyla kesinlikle iyi olacak. Ne kadar şanslı olduğunun farkında değil." Bones elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve beni koridorda herkesten uzakta boş sandalyeye götürüyor.

"Ne demek istiyorsun?" Otururken soruyorum. Başım dönmeye başlıyor ve kendimi toparlamak için burnumdan yavaşça nefes alıyorum.

"Kurşun yaraları çok acıtıyor." Ona kaşlarımı çatıyorum, arkadaşı ameliyattayken şaka yapmasına sinirleniyorum. Sonra bana tuhaf bir bakış attı ve "Bilmiyor musun?" dedi.

"Neyi biliyor musun?" Ayağa kalkıyorum ama oda dönüyor ve sandalyeye geri düşüyorum.

"Pek iyi görünmüyorsun," diyor bana pahalı ayakkabılarının üzerine kusacakmışım gibi bakarken. "Sana bir şeyler getireyim. Zaten doktoru bulmam gerekiyor."

Bones ben daha cevap veremediğim uzaklaşıyor ve birkaç dakika sonra elinde sıcak çikolata ve atıştırmalıklarla geri dönüyor. Sadece içkiyle idare edebiliyorum ve herhangi bir yiyeceği mideme indiremiyorum, bu yüzden onları açmadan yanımdaki koltuğa bırakıyorum.

Bones'un koridorun sonundaki bir doktorla konuşmasını izliyorum, o kadar uzaktalar ki konuşmalarının sadece bir kısmını yakalayabiliyorum.

Doktor, "Bunu yapmaya devam edemez, gerçekten kendini öldürtecek," diyor ve ben sadece Dean'den bahsettiğini varsayabiliyorum. Acaba yıllar boyunca diğer tüm yaralanmalarında ona yardım eden kişi o muydu?

Dean ve Bones'tan birkaç yaş büyük görünüyor, tıpkı ikisi gibi o da delicesine çekici. Uzun boylu, dağınık sarı saçları ve steril beyaz önlüğünün içine zar zor sığan geniş omuzları var. Onlarla arkadaş olmak için mankenlere yakışır bir güzelliğe sahip olmak şart mı?

Bones'un, "Mümkün olduğunca çabuk bir ev ziyareti yapmanı istiyorum," dediğini duyuyorum.

"Bana ödeme yapıyor olabilirsiniz ama bu bir şeye ihtiyacınız olduğunda her şeyi bırakabileceğim anlamına gelmez. " Bones cevabını benim duyamayacağım kadar alçak sesle mırıldanıyor ve doktorun omuzları hafifçe düşüyor. "Önceden bilmem gereken bir şey var mı?"

Doktorun gözleri kulak misafiri olan bana kayıyor. Bones bana doğru baktı ve "sonra" demeden önce tereddüt etti.

Dinlerken yakalandığım ve davet edilmediğim bir konuşmanın dışında kaldığım için utanarak gözlerimi kaçırıyorum ve Dean'in geçip gittiği kapılara odaklanıyorum.

Birkaç dakika sonra Bones'un sesi beni düşüncelerimden uyandırıyor. "Eminim iyi olacaktır."

"Bunu bilemezsin."

Yanımda oturuyor ve ayak bileğini dizinin üzerine geçiriyor. "Bu senin buraya ilk gelişin, eğer onunla kalmayı planlıyorsan muhtemelen bu senin

son."

"İşı yüzünden mi? Bu gece onunla birlikte değil miydin? Bu nasıl oldu?"

Bones'un gözlerinde bir an için suçluluk duygusu parlıyor, sonra gözlerini kaçırıyor ve çenesini sıkıca kapatıyor. Bana merakla bakıyor ve ben de onun yoğun, karanlık bakışlarını tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Kısmen işi yüzünden. Hatırladığımdan daha fazla hastaneye girip çıktı. Hatırladığımdan daha çok dikiş atıldı.

Frankenstein'in canavarı ama her nasılsa hâlâ tek parça halinde ayakta."

"Bana pek bir şey anlatmıyor," diyorum, Dean'in sırlarını ona sormakta tereddüt ederek. Zaten bunları başka birinden duymak isteyeceğimi de sanmıyorum. "Bu gece eve nasıl geldi?" Onun yerine ben soruyorum.

Bones başını sallar, "muhtemelen inatçılık ya da sadece bir aptal. Tahminimce ya kan kaybından öldüğünü bilmiyordu ya da tekmelemeden önce eve, sana dönmeye kararlıydı."

Gözyaşlarım gözlerime batıyor ve onları geri itiyorum, kendimi sınırlamak için yanağımın içini ısıriyorum. Nedense bu adamın önünde ağlarken kendimi rahat hissetmiyorum. Cazibe kokuyor ama orada beni temkinli yapan bir şey var. Sanki masum bir kurbanı tuzağa düşürmeye hazır, sürekli bir güzellik ve aldatma ağı örüyor.

"Onu gerçekten önemsiyorsun," diyor yavaşça. İtiraz etmek için başımı kaldırıp ona bakıyorum ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum, Dean'i önemsiyorum, hatta şu anda onu sevdiğimden oldukça eminim.

"Bu kadar açık mı?"

"Onu kimsenin kendisine yaklaşmasına izin vermeyeceğini bilecek kadar uzun süredir tanıyorum. Onun için ağladığını gördüğüm ilk kişi sensin, yani bunun bir anlamı olmalı."

Yanağımı siliyorum ve dışarı sızmayı başaran bir damla gözyaşı buluyorum.

Bones'un telefonu cebinde çalışıyor ve kontrol ederken dizleri sanki olması gereken başka bir yer varmış gibi zıplıyor.

"Artık yanında sen varsın, eminim iyi olacaktır," diyor aniden. "Yarın geri geleceğim."

"Gidiyor musun?" Ayağa kalkarken sordum. "Ne yapmam gerekiyor? Birisi tekrar soru sorarsa ne diyeceğim?"

"Merak etmeyin. Kimse seni rahatsız etmeyecek. Sana neler olduğunu hemen anlatacaklarından eminim. Bir şeye ihtiyacınız olursa Doktor Vincent'ı isteyin. Dean için yapabileceğin en iyi şey uyandığında burada olmak."

Sonra küçük bir gülümsemeyle oradan ayrılıyor ve ben tek endişeyle beklemek zorunda kalıyorum.

DEAN

B Daha gözlerimi açmadan, tam olarak nerede olduğumu biliyorum.
Makinelerin bip sesi ve steril koku çok tanıdık.

Bu sefer buraya nasıl geldim?

Ne olduğunu hatırlamaya çalışırken beynim bulanıklaştı. Bones'la birlikteydim, silah sesleri vardı ama sonra eve gittim, yani iş iyi gitmiş olmalı. Başka bir şey olmadı, evde olmaması gereken bir kız bulduk ve Bones onu eve götürdü. Sonra oradan ayrıldım ve Willow'a doğru yola çıktım. Çok yorgundum ve-

Willow.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ona ulaşmam gerek. Hala evde olduğundan emin olmalıyım. Güvende olduğundan. Kimsenin onu almadığından. Eline geçen ilk fırsatta kolayca kaçabilirdi.

Sikeyim.

Buradan *hemen çıkmam* gerek.

Serum tüpünü ve kabloların geri kalanını derimden sökmek üzereydim ki yatakta yanımda yumuşak kahverengi saçlardan oluşan bir battaniye gördüm.

Ona uzanırken elim titriyor. Willow

burada, hastanede benimle birlikte.

Beynim bunu bir araya getiremiyor.

O neden burada? Neden kaçmadı?

Beni terk etmek yerine bana yardım etmeyi seçti.

Onu uyandırmak konusunda isteksizim ama ona dokunmaktan ve onun gerçek olduğundan, uyuşturucuya bağlı bir halüsinasyon olmadığından emin olmaktan kendimi alamıyorum. Yumuşak

Ellerimi saçlarında gezdirirken saç telleri parmaklarımin arasından dökülüyor. Kalbimi kabartan küçük bir ses çıkarıyor ve başını bana doğru çeviriyor. Yüzü solgun ama son zamanlarda ağlamış gibi kızarmış.

Şimdiye kadar benim yüzümden kaç damla gözyaşı dökmüştür?

Vicdan azabı göğsümü sıkıyor. Ona çok şey yaşattım ve o hâlâ burada. Bunu hak etmiyorum ama lanet olsun ki kabul ediyorum.

Kalp monitörü yanımda çalışıyor ve ben de sürekli bip sesini durdurabilmek için bana giydirilen hastane önlüğünü aşağı çekiyorum. Elektrotları göğsümden koparıyorum ve makineyi kapatabilmek için daha yakına çekiyorum.

"Dean?" Willow kafasını kaldırdı ve kollarımı tuttu. "Ne yapıyorsun sen? Buna ihtiyacın var! Sadece uzan!"

"Willow, bebeğim, bu benim ilk rodeom değil. Bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Sadece yataktan kalkmama izin ver ve eve gidelim." Kalbim hızla çarpıyor ve ter avuçlarımı ıslatıyor.

Onu *hemen* eve götürmeliyim. Willow dışarıda ne kadar uzun kalırsa, onu kaybetme riskim o kadar artar. Onu kaybedemem.

"Dean, hiçbir yere gitmiyorsun." Avuç içleriyle göğsüme bastırıyor, bileklerini sertçe kavıyorum ve acı içinde solumasına neden oluyorum ve hemen bırakıyorum.

"Kahretsin. Çok özür dilerim, bebeğim." Sonra onun da yaralanmış olabileceğini fark ettim. Aklımdaki ilk şey bu olmalıydı, onu evime geri götürüp sonsuza dek yanıma kilitlemek için bir plan yapmaya çalışmak değil. "Yaralandın mı?"

"Hayır, ben iyiyim. *Vuruldu* Dean. Öldüğünü sandım." Gözlerinde yaşlar parlıyor ve nasıl başa çıkacağımı bilemediğim kadar suçluluk hissediyorum. Beni itmeye çalıştı ve ben de ona izin verdim. Ama gitmek için döndüğünde onu tutuyorum, bu sefer daha yumuşak ama yine de göğsünü benimkine çekecek kadar güçlü.

"Bu odadan çıkmayı aklımdan bile geçirme," diyorum, bir elimle ensesinden tutup onu kendime sabitliyorum.

"Ben de tam hemşire çağıracaktım. Beni duymadın mı? Ölebilirdin!"

"Seni her zaman görebileceğim bir yerde istiyorum Willow."

Bana kaşlarını çatıyor ama takıntılı bir pislik gibi görünsem de umurumda değil çünkü tam olarak öyleyim.

"Eminim o kadar da kötü değildi..." diye devam ediyorum, bana bakıyor ve yanağını göğsüme yaslıyor. Omuzlarından tuttum ve yatabilmesi için onu yukarı çektim.

rahatça yanıma uzandı.

"Dikişlerine dikkat et," diye mırıldanıyor.

Dikişler mi? Kahretsin. Belki de kadar kötüydü. Onu gerçekten korkutmuş olmalı.

İçimdeki duygularla ne yapacağımı bilemeden ona daha sıkı sarılıyorum.

"Çok üzgünüm, bebeğim."

Hiçbir şey söylemiyor ve ben onu kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

Hayır, lütfen yine olmasın.

Gerçek dünyadayız, evimin güvenli sınırlarında kilitli değiliz. Eğer isterse, kaçabilir. Tabii ki buna izin vermem. Onu kovalamaktan ve tekme tokat eve sürüklemekten çekinmem ama burada kontrolüm dışında olan o kadar çok şey var ki.

"Ne oldu?" diye sordum. Ona soruyorum ve o da bana ön kapıda nasıl bayıldığımı, kan kaybettiğimi, Bones'u aradığını ve ambulansla hastaneye götürülürken yanımda kaldığını anlatıyor. Beni kurtarmak için neler yaşadığını en ince ayrıntısına kadar anlattığından emin oluyorum. Egoist bir ihtiyaç için değil, tam olarak neden burada olduğunu anlamama yardımcı olmak için.

Bones'un da işin içinde olduğunu duyunca endişemin bir kısmı göğsümü terk etti. Beni herhangi birinin değil, hastanedeki tanıdığımızın görmesini sağlardı. Dr. Luka Vincent dürüst bir vatandaş ve bu hastanedeki herkes tarafından seviliyor ama aynı zamanda çirkin tipler için de çalışıyor, yaralanmaları nedeniyle hastaneye gelemeyecek durumda olanları tedavi ediyor. Geçmişte benim için pek çok ev ziyareti yaptı.

"Bekle, o kısmı bir daha söyle." Çenesini kavırıyorum, gözlerim sürekli onun her yerini tarıyor, hala burada, hala güvende olduğundan emin oluyorum.

Yanakları kızarıyor ve kendi dudaklarını ısırırken dudaklarıma bakıyor. "Sağlık görevlilerine senin karın olduğumu söyledim."

Kahretsin, bu sese bayıldım. *Karım*. Yüzümde geniş, yırtıcı bir sırıtış yayılıyor.

Daha önce evliliği düşünmemiştim. Bunun bir seçenek olacağını düşünmemiştim, ama şimdi bu kelimeyi duyunca, eş, doyamıyorum.

Willow mümkün olan her şekilde benim olacak.

"Sadece seninle gelebileceğimden emin olmak içindi! Hiçbir anlamı yok."

Ama bu her şey demek. Gözlerini devirebilir ama gülümsemesini gizlemek için yanağını nasıl ısırıldığını görüyorum. Karım olma düşüncesini en az benim kadar seviyor.

"Bunların hepsini benim için yaptın Willow." Beni ölüme terk edebilir ya da hastaneye götürüldüğümde kaçabilirdi. Ama o kaldı. Benim için. Benimle *birlikte*.

Yüzünü boynuma gömüyor ve derin derin nefes alıyor. "İyi olmana sevindim."

Belki de öldüm, çünkü bu kesinlikle cennet gibi hissettiriyor.

Sessizce uzanıyoruz ve dürüst olmak gerekirse, ona sarıldığım için mutluyum. Ama eve dönene kadar rahatlayabileceğimi sanmıyorum.

"Seni gerçekten kaybettiğimi sandım," diyor Willow o kadar sessizce ki, ne dediğini ancak anlayabiliyorum.

"Biliyorum," diyorum ve bana bakıyor, yüzü eski ve yeni gözyaşlarının çizgileriyle kaplı. Başparmağımı her iki yanağında gezdiriyorum ve onu öpüyorum.

Dudakları benimkilere karşı titriyor ve beni zar zor öpüyor. Ona sorunun ne olduğunu sormak istiyorum ama cevap almak istediğimden emin değilim. Ya bana gitmek istediğini, beni hastaneye götürmekle doğru şeyi yaptığını ve şimdi bana veda etmek üzere olduğunu söylerse?

Olmuyor.

Ben bir şey söyleyemeden kapı açılıyor ve Bones, ardından da Luka içeri giriyor. Willow yataktan kalkmaya çalışıyor ama ben onu yanıma çekip sıkıca tutuyorum.

"Sakin kıpırdama," diyorum, sadece onun duyabileceği şekilde, sesim sert ve amaçladığımdan daha sert çıkıyor ama vücudunda hissettiğim ürperti, emredici tondan hoşlandığını düşündürüyor.

"Vay canına, bok gibi görünüyorsun!" Bones yüzünü buruşturarak söylüyor.

"Ben de Luka'nın hastaya yaklaşımının kötü olduğunu sanırdım," diyorum zayıf bir kahkaha atarak.

"Sadece ikiniz için," diyor Luka yatağın ayak ucundaki çizelgeye bakarken. "Hastalarımın geri kalanı beni sizin kadar kızdırmıyor." Başını kaldırdığında gözleri Willow'a kayıyor ve Willow onun bakışları altında geriliyor.

"Bones, Luka, Willow'la tanışın. Karım," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde ve o beni düzeltmiyor. Bones ikimize birlikte bakarken eğlenen bir kaşını kaldırıyor, bakışlarını onay dolduruyor. "Willow, eminim Bones sana kendini tanıtmaktan fazlasını yapmıştır," diyorum ekşiyerek, kurt gibi sırtışına ters ters bakarak. "Kendini beğenmiş bir pislik olmasına rağmen iyi bir arkadaş ve Luka-."

"Düğüne davet edilmediğine seviniyor," diye kestirip atıyor Luka, ses tonunda hiç mizah yok. Gerçekten evlendiğimizde, onu biraz daha kızdırmak için törene davet edeceğimden eminim. "Willow, adın tüm koğuştaki konuşuluyor. Nedenini gerçekten bilmek istediğimden emin değilim."

Dean kendini bu şekilde parçalardı ama herkes kendi yoluna," diye bitiriyor sözlerini omuzlarını düşürerek.

"Bir de onunkini görmelisin, benimkinden çok daha fazla emek harcadım. Bilmiyor muydun? Çift oymaları yeni trend. Belki Luka, senin Jekyll-Hyde kişiliğine katlanacak birini bulursan anlarsın."

Willow'un bana yaklaştığını hissediyorum ve eli karnının üzerine yerleşirken diğeri benimkini buluyor ve parmaklarımı onunkilere sıkıca kenetliyorum.

Luka insanların onunla tanıştıklarında korkacakları biri değil, o ruh hallerinden birinde olmadığına arkadaş canlısı bir kişiliği var, bu yüzden onun bakışları altında neden bu kadar gergin olduğundan emin değilim. Son zamanlarda çok şey yaşadı, bu yüzden aniden böyle yeni insanlarla tanışmak zorunda kalmak onun için zor olmalı.

Willow'a tam olarak onu becermek ister gibi bakmıyor ama bakışlarında, onu aşırı kolalı yakasından tutup dışarı sürüklemek ve ona öyle bir yumruk atmak istememe neden olan bir şey var ki, Willow'u ilk gördüğünü bile unutacak. Bakışlarımı yakaladığında boğazını temizliyor ve hızla panoya geri dönüyor.

Willow kızgınlığımı hissetmiş olmalı ki başparmağıyla elimin arkasını rahatlatıcı daireler çizerek ovmaya başlıyor. Ellerimize bakıyorum, içimde uyandırdığı yeni hoşnutsuzluk duyguları karşısında şaşkınım.

"Dean, bu sefer kıl payı kurtulduk," diyor Bones, karşıımızdaki sandalyeye otururken ve ne kadar yorgun görüldüğünü görebiliyorum. Muhtemelen o kızı evine götürmekle burada olmak arasında hiç uyumamıştı.

Şimdiden buradan gitmek istediğini biliyorum ve eğer bu kıza olan hisleri benim Willow'a olan hislerim gibiyse, o zaman anlıyorum. O gidici. Yine de benim için yüzünü göstermesini takdir ediyorum.

"Kalmak zorunda değilsin, Bones. Artık bana bakacak Willow var. Artık senin üzgün kıcının etrafta dolanıp hemşirelik oynamasına ihtiyacım yok."

"Hey, o kıyafetleri sevmiştin! Ve sünger banyolarını."

Willows'un kafası ikimizin arasında lanet bir bobble head gibi zıplayıp duruyor ve Bones ile ben aynı anda gülüyoruz. "Şaka yapıyor, bebeğim. Beni süngerle yıkamasına izin vereceğim tek kişi sensin tabii ki."

"Rüyada görürsün," diye alay ediyor ama bu düşünceyle yanaklarının şeftali rengine dönüştüğünü görebiliyorum.

"Tamam, ondan *gerçekten* hoşlandım," diye gülüyor Bones.

"Öyle mi? Ona bakmaya devam edersen gözlerini oyarım. Bu ikiniz için de geçerli."

"Oooh, bu kadar kıskanç olabileceğini bilmiyordum Dean," diye alay ediyor Bones ve ben de onu tersliyorum.

"İkinizin işi bitti mi?" Luka, sesinde bir miktar kızgınlıktan daha fazlası ile söylüyor. "Görmem gereken başka hastalarım var, bana zerre kadar saygı gösteren hastalar." Ellerimi kaldırıyorum ve kahkahamı bastırmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Hayati değerlerin iyi, tansiyonun biraz düşük ama onun için de antibiyotiklerle birlikte bir reçete yazacağım. Size göz kulak olabilmemiz için birkaç gün kalmanızı tavsiye ederim ama bunu yapmayacağınızı biliyorum, bu yüzden yarın ayrılmanız için sizi imzalayacağım." Yatağın ayak ucundaki yuvaya geri koymadan önce panoya bir şeyler yazıyor. "Yapılması gerekenleri artık biliyorsun ama kendi iyiliğim için tekrar edeceğim, yaranı temiz ve kuru tut, pansumanlarını günde iki kez değiştir, eğer en ufak bir enfeksiyon varsa beni ara ve dikişlerini yırtmamak için fiziksel aktiviteni sınırla."

"Ne kadar sınırlı konuşuyoruz?" Gözlerimi kısarken ona soruyorum.

"Dean!" Willow ne tür bir *fiziksel aktivite* düşündüğümü bilerek göğsümü tokatlıyor.

Luka iç çekerek, "Aptalca bir şey yapma," dedi ve ekledi, "Bones'a da söylediğim gibi, bunu yapmaya devam edemezsin. Başımın belasisın ama seni ölü görmek istemem. Ayrıca ikiniz bir gün bir yatta ya da özel bir adada *tek başıma* emekli olma hayallerimi finanse ediyorsunuz. Belki o senin biraz mantıklı düşünmeni sağlayabilir."

"Kendini hafife alma, Doktor. Zaten tropik bir cennete siktir olup gitsen bizi özlersin, kabul et." Bones, Luka'yı kızdırmaya çalışarak böyle diyor ama adam her zamanki gibi soğukkanlı ve Bones'un şakasını kolayca görmezden geliyor.

Sessizce Willow'a bakıyorum. Artık ona sahip olduğum için her şey farklı.

Eskiden bir kavgadan sağ çıkıp çıkmamayı hiç umursamazdım ama şimdi kendimi onunla her şeyi yaşamak isterken buluyorum ve bunun gerçekleşmesi için her günün sayılması gerekiyor. "Teşekkürler Doktor. Ve Bones, Willow ona yardım ettiğini söyledi. Sağ ol dostum."

Bones boğazını temizliyor ve Luka'yı takip etmek için ayağa kalkmadan önce başını sallıyor ama beni içine bırakmadan önce değil. "Hayatta olduğuna sevindim dostum. Her neyse, eminim sen de benim için aynısını yapardın. Seni eve bırakmamı istersen haber ver, gelip seni alırım. Willow, Dean ve seninle tanışmak güzeldi. Ona söyle. Neden şimdiye kadar söylemediğini bilmiyorum." Kapıyı kapatmadan hemen önce, "Bu arada, yakında bir davet bekliyorum ve sağdıcınız olsam iyi olur!" diye ekledi.

Kapı kapandığında, Willow'un artık yalnız olduğumuz için rahatladığını hissediyorum. Yine de gerginliğimi üzerimden atamıyorum, Bones'un tam olarak ne demek istediğini sormasını bekliyorum.

"O gerçek bir doktor mu?" Willow'un küçük sesi gerginliği bozuyor ve ben gülüyorum.

"Evet. Suçlu olmayan hastalarla birlikteyken tamamen farklı bir adam oluyor."

Omzuma doğru başını salladığını hissediyorum, sonra birkaç yavaş dakikadan sonra oturup bana bakabilmek için çekiliyor.

"Dean ben..."

"Lütfen yapma, Willow." Ondan beni terk etmemesini mi yoksa soru sormamasını mı istediğimden emin değilim.

"Hayır Dean, ben aptal değilim. Belki de öyleyimdir çünkü bana açık açık söylenene kadar bunu göremedim."

Önlüğümün ön kısmına uzanıyor ve yan tarafımdaki beyaz bandaj görünene kadar yukarı çekiyor.

Birden nasıl olduğunu hatırladım. Bana bir şeyin çarptığını hissettim, yan tarafımdaki hissin çarptığım masadan kaynaklandığını düşündüm ama kendimi o ana o kadar kaptırmıştım ki, o kızı oradan çıkarıp Willow'a geri döndüğümde beni vuranın bir kurşun olup olmadığını kontrol etmek aklıma bile .

Hiç kan fark etmedim ama eve dönerken kendimi bitkin hissettiğimi hatırlıyorum.

Willow'u böyle tehlikeye atmam aptalca ve düşüncesizceydi. Eve varamasaydım, onu terk ettiğimi düşünecekti.

Bir çıkış yolu bulacağından ve kendi başına yeni bir hayata başlayacağından bir an bile şüphe duymuyorum ama bu göğsümdeki baskıyı daha da kötüleştiriyor. Onun mutlu olmasını istiyorum ama ben gitmiş olsam bile bunu başka biriyle bulabileceği düşüncesine katlanamıyorum.

Beni soymasıyla ilgili bir şaka yapmak istiyorum ama yüzündeki kararlı ve sevimli ifade çenemi kapalı tutmama neden oluyor.

Elini nazıkçe bandajın üzerine koyuyor, bir sonraki yapmayı planladığı şey her ne ise onu yapmak için cesaretini toplarken nefesi boğazında düğümleniyor. Bakışlarını benimkilerle birleştiriyor, bana geri adım atmayacağını ve cevapları hak ettiğini söyleyen bir vahşilikle.

Tabii ki öyle.

İşler bu noktaya gelmeden önce bunları ona vermeliydim.

Avuçlarını aşağı doğru bastırırken, bastırdıkça gözleri da büyüyor.

Sanki onu incitmişim gibi, ellerini hızla çekiyor.

İçimdeki her şeyin tek bir dokunuşla yanıp öldüğü boğazıma kül yapışıyor. Ya da daha çok o dokunuşun eksikliği.

İşte tam da bu yüzden ona söylemedim. Bunun için benden iğreneceği, kontrol edemediğim bir şey için benden nefret edeceği düşüncesine katlanamıyorum. Ona yaptığım her şey için nefretini memnuniyetle kabul ederim ama bu beni tekrar o küçük, kayıp çocuk gibi hissettiriyor, onu sevecek tek bir kişi bile yok ve gelecekteki boşlukla dolu bir gelecek.

Kendime bir daha asla öyle biri olmayacağımı söyledim.

"O gece keşiğini diktikten sonra ya da seninle kavga ettiğim ve tepki bile vermediğin diğer tüm zamanlardan sonra bir araya getirmeliydim. Oh, sıcak su! Dean, bir şeyler söylemeliydin." Yapbozun tüm parçaları zihninde bir araya gelirken gözlerinde derin bir acıma duygusu var ama ben onun acımasından tek bir damla bile istemiyorum. Başka hiç kimseden görmedim ve şimdi de ihtiyacım yok.

Göğsüme bakıyor ve parmaklarını eski yara izlerinin üzerinde gezdiriyor. "Gerçekten hiçbir şey hissetmiyorsun, değil mi?" diye soruyor usulca ve dünyam çökmeye başlıyor, kontrolüm üzerinde kalan azıcık tutuşumu da kaybederken karanlık beni ele geçiriyor.

Hiçbir şey hissetme.

Kahretsin, hissedebildiğim derinlikler hakkında hiçbir fikri yok. Acıyı hissedemesem bile ona duyduğum sevgi sonsuz. İkimizin de duymaya ihtiyacı olan şey bu ama ağzım işbirliği yapmayı reddediyor.

Beni savunmasız bıraktı ve bu hoşuma gitmeyen bir duygu. Kontrol edemediğim bir his.

Sonunda her düşünce ve duygunun bir filtre olmadan dökülmesine izin vermek için ağzımı açıyorum ama kendimi durduruyorum. Suçu onun üzerine atarak olayı çarpıtamam. Şu anda yapmak isteyeceğim son şey, onu kaybetme riskini göze alacak kadar incitmek.

AILLOA

I Şimdi her şey mantıklı geliyor.

Dean'in onu incitecek hiçbir şeyden kaçmaması. Ona dikiş attığımda sanki hiçbir şey olmamış gibiydi, *çünkü öyleydi*.

Beni hem ağlatan hem de bana yaşattığı acıdan gelen adam bunu kendisi için hissedemiyor.

"Bana söyleyebilirdin, biliyor musun? Anlardım."

Dean başını yastıklara yaslar ve iç çeker. "Ve beni bir tür canavarmışım gibi mi düşünüyorsun? Bir ucube. Şimdi bana ne kadar berbat durumda olduğumu mu söyleyeceksin?"

Ona bakıyorum, onu anlamaya çalışırken ağzım açık kalıyor. *Neden böyle düşünsün ki?*

Kalbim onun ve her şey için acıyor. Kollarımı ona dolamak ve ikimizi de bildiğimiz tek yolla iyi hissettirmek istiyorum ama kendimi tutuyorum ve ellerimi kucağımda tutuyorum.

Ona karşı hissettiklerimin gerçek olup olmadığı ya da sadece beni ona ihtiyaç duymaya şartlandırıp şartlandırmadığı önemli değil ama bazı yeni sınırlar önemli.

Bana söylemediği için kendini suçlu hissetmesini istemiyorum. Belli ki bu onu hayatı boyunca derinden etkilemiş bir şey, bu yüzden elbette bana söylemeye cesaret edemezdi. Özellikle de benim onun hakkında böyle düşüneceğimi düşünüyorsa. Ama yine de, gerçekte kim olduğunu bilmeden onu kabul etmemi beklemesi doğru değil.

"Hayır, tabii ki değil. Sen berbat değilsin Dean. Bazı berbat şeyler yaptın ama şimdiye kadar hepinizi kabul etmeyi başardım. Kendin hakkında buna inanmanı kim sağladı?"

"*Herkes.*" Dümdüz önüne bakıyor. Çenesi sımsıkı kapalı ve gözlerinde beni üşüten bir karanlık var.

Bana kendisiyle ilgili anlattığı ufak tefek şeyler, tam önümde içindeki acıyı kontrol altında tutmaya çalışmasını izlerken yerli yerine oturmaya başlıyor.

Dean fiziksel acı hissetmeyebilir ama ben yüzeyin altında kalan çok fazla acı görebiliyorum.

Kendisi ve *ben* de dahil olmak üzere pek çok insan ona zarar verdi. Bazılarını hak etti ama hepsinden şüpheliyim. Kendisiyle ilgilenilmeye layık olmadığına inandırıldı ve ona herkesin şefkati hak ettiğini gösteren ilk kişi olabileceğimi düşünmekle muhtemelen aptallık ediyorum ama bana ihtiyacı olduğunu o kadar derinden hissediyorum ki. Ona sevilmenin nasıl bir his olduğunu gösterecek kişi benim.

Bana söylemediği çok şey var ve şu anda onu çok fazla zorlayamam ama ona içindeki iyiliği göstereceğim. Bunu bana gösterdiği ilgide ve ben kendimi kapattığımda gözlerinde beliren suçluluk duygusunda zaten gördüm.

"Bunu sana kim söylediye, *bir çocuğa* kim *söylediyse*, yanılıyor. Hiç mi bir şey hissedemedin-"

"Böyle söyleme! Hiçbir şey hissetmeyen ve nefret etmesi çok kolay olan umursamaz bir canavarmışım gibi çarpıtma." Dean boğazımı sıkıyor ve bana burada kimin yetkili olduğunu gösterecek kadar baskı uyguluyor ama ben sinmiyorum.

Artık korkmuyorum.

Elimi onun elinin üzerine koyarak beni daha sıkı tutmasını sağlıyorum ve parmakları ben bayılana kadar beni boğma ve ilkel bir canavar gibi beni mağarasına geri sürükleme dürtüsüne karşı koymaya çalışıyormuş gibi esniyor.

"Seni incitmeye çalışmıyorum Dean. Sadece anlamak istiyorum."

Sakinleşmeye başlıyor ve alnını benimkine yaslıyor ama elini çekmiyor. Çekmesini istediğimi sanmıyorum.

Uyanmasını beklerken onun yanında geçirdiğim o saatler, bana daha önce yaşattığı her şeyden daha fazla acı verdi.

Sanki aramızdaki bağ yıpranmış ve her an kopacakmış gibiydi. Dean'i şimdi bana bu kadar yakın hissetmek, elinin boynumdaki güveniyle, bağı güçlendiriyor ve tekrar gitmesine izin vermeyeceğim.

"Bu durumla mı doğdunuz?" Başlangıcın başlamak için yeterince iyi bir yer olduğunu düşünerek soruyorum.

Tekrar uzanıyor ve göğsüne yatmam için de yanına çekiyor. Ağırlığım onun yarasının diğer tarafında olacak şekilde kalçalarımı kaydırıyorum. Dean'in kalp atışlarının benimkine bu kadar yakın olması içimi bir daha asla kaybetmek istemediğim sıcak bir aidiyet duygusuyla dolduruyor.

Ben onun konuşmasını beklerken elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor ve her şey eriyip gitmeye başlıyor.

O güvende, *hayatta* ve ben burada, tam da olmam gereken yerde, onun kollarındayım. "Evet," diyor sonunda. "Annemle babam evlenmeye karar verdiklerinde dört yaşındaydım.

beni istemediler. Benimle ilgilenemeyeceklerini çünkü bende bir sorun olduğunu söylediler. Onlarla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum ama o kelimeyi hatırlıyorum. *Yanlış.*"

Tanrım, o sadece bir çocuktu, bir bebektir ve ona bunu mu söylediler?

"Onları bulmayı hiç denedin mi?" Birdenbire ona kızdığımı hissederek sordum. "Evet, ama ben onları bulduğumda çoktan ölmüşlerdi. Benim babam

Ellili yaşlarının sonunda kalp krizi geçirdi ve birkaç yıl sonra annem kendini öldürdü. Kaybettiği oğlunu bulmaya çalışmak yerine kendini öldürdü." Sesi teslim olmuş gibi, ölümlerine üzülmekten ziyade hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Şansın olsaydı onları öldürür müydün sence?" Öldürmenin onun için ne anlama geldiğini anlamaya başladım. Bunu kolay olduğu için yaptığını söylüyor ama artık içinde bunu yapma, bir hayatı sona erdirmeye ve dünyaya ona nasıl haksızlık edildiğini gösterme ihtiyacı olduğunu biliyorum.

"Emin değilim."

Kendi babamı düşündüğümde, onu tekrar görürsem ne yapacağımı merak ediyorum. Bunu düşünmemeye çalışıyorum çünkü eğer hayatıma geri dönerse, o zaman yapmak istediğim şeyde nihayetinde başarısız olmuşum demektir.

Orada sevgi kalmadı, onu uzun zaman önce yok etti. Ama ölmesini ister miydin? Ben de emin değilim. Sadece birkaç hafta önce *elbette hayır* derdim, *kimse ölmeyi hak etmiyor* ama Dean'in etkisi altında iyi ve kötüye bakış açım büyük ölçüde değişti.

"Daha dikkatli olmalısın," diyorum ve ona baktığımda gözleri zar zor açılıyor ama bana gülümsüyor. Yorgun görünüyor, yarasının acısıyla uğraşmak zorunda olmasa bile vücudu iyileşirken hala yorgunluğu hissediyor olmalı.

Onu daha önce hiç bu kadar savunmasız görmemiştim ama şanslı ki artık ona göz kulak olan ben varım.

"Ah evet, nedenmiş o?" Çenemi yukarı kaldırıyor ve onu öpüyorum, ağzıma karşı inliyor. Bu sesle amım kasılıyor ama şimdi bunun zamanı değil.

Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu düşünmek beni korkutuyor.

Eğer dikkatli olmazsa gerçekten kendini öldürtebilir. Eskiden sadece geri dönmeyeceğinden ve evinde tek başıma kapana kısılıp öleceğimden korktuğumu sanırdım ama artık o olduğunu biliyorum.

Onu kaybetme düşüncesine dayanamıyorum.

"Lütfen beni bırakma," diyorum sessizce, tüm kırılanlıklarımı masaya koyarak.

Bana gülümsüyor ve "asla" diye fısıldıyor.

Uykuya dalmaya başladığında memnuniyetle iç çekiyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum. Ona benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyorum ama sanırım artık ona ne hissettiğimi söylemek için sonsuza kadar vaktim var.

S0

AILLOA

"W illow?!" diye bağıran öfkeli bir ses, daha önce sessiz olan hastane koridorunda kalbimin durmasına ve bir saniyeden kısa bir süre içinde tekrar canlanmasına neden oldu.

Oh, kahretsin.

Dean hâlâ uyurken sadece bacaklarımı esnetmek ve biraz su içmek için birkaç dakikalığına dışarı çıktım.

O uyanmadan geri dönmeye niyetliydim ama bekçi köpeğim gittiğimi hissetmiş gibi görünüyor. Odasına doğru aceleyle geri dönerken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Dean'i köşede, koridorun ortasında sadece önlüğüyle dururken buluyorum, kolunda serumu yırttığı yerde küçük bir kan damlası var, sadece beni bulmak için acele ettiğini tahmin edebiliyorum. Onu yalnız bıraktığım ve onu terk ettiğimi düşünmesine neden olduğum için bir suçluluk duygusu hissediyorum.

Önüme çıkan herkesi hışımla geçerken yüzündeki saf öfke beni korkutmalıydı ama tam tersi bir etki yarattı. Ona dokunma beklentisiyle sinir uçlarım canlanıyor ve ona duyduğum vahşi ihtiyaç beni ele geçiriyor.

Onu sakinleştirmeye çalışan hemşirelerden birine saldırmadan önce yanına .

Yanına yaklaştığımda kanım nabız gibi atıyor ama bu efor sarf etmekten değil. Dean orada öyle uzun duruyor ki, saçları alnına dökülmüş ve göğsündeki tüm yara izleri sergileniyor.

Benim karanlık koruyucum.

Onu böyle görmek, üzerine ve asla bırakmamak istememe neden oluyor. Ben de öyle yapıyorum.

Dean'ın gözleri benimkilere kilitleniyor, içlerinde yanan bir öfke var ama aynı zamanda korku da var. Beni buradan çıkarmak, tekrar kilitlemek ve kendine saklamak için çaresiz olduğunu biliyorum.

Ben de istiyorum.

Beni kollarıyla yakalaması için onu zorlayarak ayağa fırlıyorum ve beni tutuşu hiç sarsılmıyor. Dikişlerinden kaçınmaya dikkat ediyorum ama beni sıkıca tutarken onları umursamıyor gibi görünüyor, büyük elleri sırtımda ve kışkımda en sahiplenici şekilde yayılıyor.

"Düşündüm de-,"

Parmağımı dudaklarına götürüyorum ve usulca, "Biliyorum, üzgünüm. Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum Dean."

Bu onu şimdilik sakinleştirmiş gibi görünüyor.

Ereksiyonu bana doğru ilerliyor ve eğer dikkatli olmazsak herkes ince elbisesinin altında neler olduğunu tam olarak görecektir. Bu düşünceyle kendimi kıskanırken buluyorum. O benim ve kesinlikle kimsenin onun sikini görmesini istemiyorum. Üzerindeki elbiseyle ne kadar tenini görebilecekleri yeterince kötü zaten.

Etrafımızdaki herkesin bize baktığını ve fısıldaştığını hissedebiliyorum, muhtemelen sonunda güvenliği arayacaklar. Hareket etmesi için kulağına fısıldıyorum, "Yatağa. Şimdi."

Gözleri daha da koyulaşüyor, mavinin o ölümcül tonuna dönüşüyor, okyanusun en derin derinlikleri gibi, beni bütünüyle yutmaya hazır. Gözleri gözlerime kilitlenmişken beni odaya geri götürüyor, kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyor ve bize tam bir mahremiyet sağlıyor. Beni yatağa atmadan önce "uzan" diyorum.

Dean arkasına yaslanırken ben de onun üzerine çıkıyorum ve sikişinin olduğunu hissedince kendimi tutamayıp ona sürtünüyorum.

"Ben onları parçalamadan önce elbiselerini çıkar," diye homurdanıyor ve dudağımı ısırıyorum. Kontrolü elinde tutmak istediğini biliyorum ve onu suçlayamam. Neden hâlâ burada olduğumu anlamıyor gibi görünüyor ve duygularımı kelimelere nasıl dökceğimden tam olarak emin değilim, bu yüzden şimdilik burada olmam yeterli olacak.

Yavaşça başımı sallıyorum ve bileklerini tutuyorum. Onları başının üzerinde sabitlememe izin veriyor ve istediği zaman beni alt edebilecek kapasitede olmasına rağmen, bana bu küçük kontrol parçasını verdiğini bilmek bana yeni bir güven duygusu veriyor.

"Küçük kedi yavrusu," diye mırıldanıyor. "Her ne oynuyorsan ya ağzınla ya da aınla sikime sarılsan iyi edersin."

Başımı tekrar sallıyorum, onunla alay ediyorum. Ben de en az onun kadar seks yapmak istiyorum ama burada, herkesin girebileceği bir yerde değil.

Gerçi bunu düşünmek bile beni heyecanlandırıyor.

Şu anda yapmayı planladığım tek şey sakinleşmesi için ona sataşmak ama sanırım bana sahip olmak için duyduğu ilkel ihtiyacı hafife aldım. "Burada seks yapmıyoruz Dean. Bones burada olacak-,"

"Sikime sürtünürken sakın başka bir adamın adını söyleme, Willow," diye inliyor ve şakağındaki bir damar zonkluyor.

Onu kontrol etmek için mücadele eden kişi olmaktan başka bir hastalıklı heyecan duyuyorum.

Onu biraz daha kızdırmak için kalçalarımı sallıyorum ve altımda o kadar sert geriliyor ki, beni gerçekten altına alacağını düşünüyorum ama yapmıyor. "Kahretsin, Willow. Burada yaralıyım. Benimle ilgilenmen gerek," diye somurtuyor ve ben gülüyorum.

"Hayır, buna kanmayacağım ve doktor fiziksel aktivite yok dedi." İtiraz etmek üzereydi ama dudaklarım kulağına değecek şekilde eğildim ve fısıldadım, "Evde ihtiyacın olduğu kadar seninle ilgileneceğim."

Bir hırıltıyla açıkta kalan boynumu ısıırıyor, nefesim kesiliyor ve ona tutunuşum gevşiyor. Parmaklarını parmaklarımla arasından geçirirken az önce ısırıldığı yeri öpüyor ve bedenim onunkinin içinde eriyor. , siki amıma o kadar sert bastırıyor ki, içime girmek için aramızdaki kumaşı yırtacağına yemin edebilirim.

"Dean," diye inliyorum ve boynuma doğru kıkırdıyor, şimdi yine onun ellerinde oyuncak olmuştum. Onu zorlayabilmekten ne kadar hoşlansam da kontrolün onda olmasını daha çok seviyorum, bu bana daha önce hiç sahip olmadığım bir güvenlik hissi veriyor.

"Merak etme küçük kedicik, seninle de ilgilenmeye devam edeceğim," diyor aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Şimdi, seni nasıl istediğim konusunda fikrimi değiştirdim. Kıcını buraya getir ve yüzüme otur."

"Ne?" Sırtım dikleşirken ciyak ciyak bağıriyorum. *Ciddi olamaz mı?*

"Beni duydun bebeğim. Eğer faaliyetlerimi sınırlandırmak zorunda kalırsam o zaman bütün işi sen yapmak zorunda kalacaksın." Dean'in dudakları rahat bir sırıtışla kıvrıldı. "Amcığın *en iyi* ilaç olduğunu bilmiyor muydun? O yüzden o güzel, küçük amcığını buraya getir ve seni tatmama izin ver. Burada açlıktan ölüyorum bebeğim, lütfen." Oyun oynadığını biliyorum.

ama onun yalvarma sesi beni sıırıslıklam külotumun içinde kıvrandırıyor.

"Biri içeri girebilir," diyorum ama sesim inandırıcılıktan yoksun.

"Oradaki olaydan sonra bize biraz alan tanıyacaklarını düşünüyorum. Ayrıca, Luka'nın onlara beni rahatsız etmemelerini söyleyeceğini biliyorum. Ağrı kesici ilaçlarımı takviye etmelerine ihtiyacım yok."

"Gerçekten mi?"

Dilini dudaklarında yavaş ve seksi bir şekilde gezdirerek, "Güven bana bebeğim, benim olanı kimsenin görmesine izin vermeyeceğim," diyor. Dean'in gözlerinin vücudumda gezindiği ve doğrudan amıma yöneldiği yerde ateş izleri tutuşuyor.

"Onun yerine sana sakso çekebilir miyim?" Kıçımın yumuşak etini yoğurup vücudumu ona doğru hareket ettirirken inleyerek soruyorum. Bu teklifle kendimi şaşırtıyorum ama nihayetinde ona içimde ihtiyacım olduğunu biliyorum ve hangi deliği kullandığı umurumda değil.

"Hayır, bebeğim."

"Ama kolun kanıyor-,"

"Willow," diyor sertçe ve ben onun kontrolünün zayıfladığını biliyorum. *Benimki de öyle.* "İkimiz de sadece nazık olmak için istediğimi biliyoruz. Üzerindeki giysileri kolayca yırtıp atabilir ve o tatlı, küçük amcığını ziyafet çekmek için buraya sürükleyebilirim."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum, dili amımı yalarken yakalanma düşüncesi beni aynı hem gergin hem de yaramaz hissettiriyor. Beklenti içinde dudaklarımı ıslatıyorum ve yavaşça onun üzerinden kalkıyorum, sadece taytımı ve iç çamaşırlarımı aşağı çekecek kadar. Daha onları tamamen çıkaramadan Dean kalçalarımı tutuyor ve beni kaldırıyor, böylece omuzlarına biniyorum.

"Ya tekrar fişkırırsam?" Ciyaklıyorum ve o kadar alçak sesle ve yumuşak bir şekilde kıkırdıyor ki amım titriyor.

"O zaman bırak boğulayım."

Çıplak amıma bakarken içimdeki ıslaklık dışarı sızıyor. Çenesi gevşiyor ve göz kapakları şehvetle ağırlaşıyor. Vücudumun her yerinden ısı fişkırıyor ve tişörtüm sert meme uçlarıma rahatsız edici bir şekilde sürtünüyor.

"Kahretsin Willow," diyor Dean yavaşça nefes verirken, sıcak nefesi klitorisime vurdukça işkence ediyor. "Sanırım senin parlayan en sevdiğim manzaralardan biri olabilir. Bunu çerçeveletmeliyim, tam bir başyapıt."

Bir parmağım ıslaklığımın içinden geçerek sıcak girişime giriyor, etrafını sıkıyorum ve "benim için çok sıkı" diye inliyor.

"En sevdiklerinizden *biri* mi? Diğerleri ne?" Şakacı bir şekilde soruyorum ama o kadar ateşli ve muhtacım ki bu bir sızlanma olarak ortaya çıkıyor.

"Hmm," beni yavaşça indirirken kendi kendine mırıldanıyor ve merkezime karşı titreşimleri hissederken dizlerimin kilidini açarak bana tam erişim sağlamasına izin veriyorum.

Ağzı birleşip dili uyarılmışlığımı yaladığında kollarım duvarı desteklemek için dışarı doğru fırlıyor. Çıglık atıp tüm hastanenin ne yaptığımızı öğrenmesini engellemek için elimi ağzıma götürmek zorunda kalıyorum.

"En sevdiğim," diye söze başlıyor yalamalar arasında, "boşalırken yüzünün aldığı şekil. Zevkin her damlasını senden alırken yüzünün o kadar güzel buruşması."

Dili içime girerken ve burnu klitorisimi dürttüğünde boğuk bir çıglık avuçlarımda arasında sıkışıp kalıyor. Bu şekilde ne kadar dayanabileceğimden emin değilim. Orgazmım çoktan tehlikeli bir şekilde yüzeye yaklaştı.

Kendimi ona karşı gıcırdarken buluyorum, dilinin darbelerine uyuyorum ve o homurdanıyor, " bu bebeğim, yüzüme sür. Beni bu amcığınla boğ ki hemşireler gelip beni tekrar *tekrar* hayata döndürmek zorunda kalsınlar. İşte tam olarak böyle ölmek istiyorum, dilimde hâlâ taze olan tadınla."

Sözleri beni teşvik ediyor ve tutuşu sıkılaşıyor, ben ona o kadar büyük bir güçle bastırıyorum ki yatak gıcırdamaya başlıyor.

Dean'ın dili amımın her santimini ezberliyormuş gibi beni keşfediyor ve kendimi bunu tüm vücudumda yapmasını isterken buluyorum. Şeytan gibi dilinin üzerine ve ağzına boşaldığımda çıglığımı zar zor tutabiliyorum. Vücudum titrerken ve titrerken beni yalamaya devam ediyor. Dizlerim tamamen çöktüğünde ve yüzüne sertçe düştüğümde bile durmuyor.

Başım geriye düşüyor ve görüşümü ele geçirmekle tehdit eden yıldızları göz kırparak uzaklaştırırken, hastane yatağının üzerinde Dean'ın adının yazılı olduğu küçük pano netleşiyor.

"Senin... senin soyadın *Cross mu?*" Nefes nefese soruyorum, dilim ağzımda tutarlı konuşamayacak kadar ağırlaşıyor ama o beni çok anlıyor. "Mhm," diye mırıldanıyor bana karşı, beni başka bir orgazma yaklaştırıyor. Yüzünü görebilecek kadar onu itiyorum ama dilini kaybetmek beni sızlanmak.

"Çapraz mı?" Kendimi tekrar sormaya zorluyorum ve bir kaşını kaldırıyor, kendini tekrar bacaklarımda arasına gömmek için sabırsızlanıyor. Kalçalarımın üzerinden geçtikten sonra beni kendine yaklaştırıyor ama onu bir anlığına durduruyorum. "*bu mu?*" Elimi kaldırıyorum

ve DEAN'ın altına kazıdığı büyük X işaretini gösterdim. Bana attığı şeytani sırıtış bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "Bunun bir öpücük olduğunu sanıyordum," diye yarı gülüyor, yarı inliyorum, çünkü başını amımın üzerinde uzun bir çizgi yalayacak kadar öne doğru hareket ettiriyor ve dilinin ucunu klitorisime doğru bir fiske vurarak bitiriyor.

"İstersen birkaç öpücük daha ekleyebilirim bebeğim." Dean beni öne doğru çekip klitorisimi tekrar tekrar öperken, dudaklarını her büzüşünde ağzına çekerken her şeyi unutuyorum. İki parmağı sırlıslıkla olmuş amıma kolayca giriyor ve neredeyse yataktan düşmeme neden olacak başka bir orgazmıla bacaklarımı titretiyor. Beni yakalayacağını bildiğimden, beni ele geçirmesine izin veriyorum ve vücudum parçalanıyor.

Dean'in güçlü ve sabit kolları beni ondan alıp göğsüne götürüyor. İkimizin de üzerine bir battaniye çekerken popomda hafif bir okşama hissediyorum ve ona sarılıyorum. Gözlerimi açmayı başardığımda yüzündeki kocaman sırıtışı ve dudaklarında parlayan ıslaklığı görüyorum.

Hiç düşünmeden ve tadıma baktım. "Seni çok seviyorum Willow." Dean saçlarımı kavrayıp ağzımı onunkine yaklaştırıyor, böylece dillerimiz ve dişlerimiz umutsuzca birbirine çarpıyor. "Eğer seni burada beceremezsem, hemen şimdi eve gidiyoruz."

Olmak istediğim başka bir yer olmadığını bilerek başımı sallıyorum.

St

AILLOA

E Döndüğümüzden beri Dean'in evi gerçekten evim gibi hissettiriyor. Onu kaybetmek üzereyken içimde bir şey uyandı.

Bunca zaman gözümün önündeydi.

Bunların hiçbiri Dean için normal değil ama umurumda değil. Kendimi güvende ve istenir hissettiriyor.

Karanlık tarafımı kucaklamayı bile öğrendim ve bana verdiği her şeyden gerçekten zevk almaya başladım. El ele giden zevk ve acı artık bana kendimi kirli ya da yanlış hissettirmiyor.

Dean'in beni ne kadar çok istediğini görmek için sonunda gözlerim açıldı.

Ayrıca uzun zamandır koruduğu kalkanlarının çatlaklarını da görmeye başladım. Sanki her zaman benim tarafımdan kırılmaya mahkumlanmış gibi geliyor.

Sanki ikimiz de birbirimizi bulmayı bekliyorduk ve şimdi , sonunda duvarlarımızı indirebiliriz.

Dean önümde bir yerden, "Gözlerini kapalı tut," diyor. "!" Gözlerimi kapatırken ellerimin arkasından endişeyle gülüyorum.

ve son birkaç gündür bu kadar endişeli ve heyecanlı görünmesine neden olan şeyi bana göstermesini beklerken ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

Perdelerin çekildiğini duyuyorum ve kuşluk güneşinin sıcaklığını tenimde hissedebiliyorum.

Bana yaklaştığını hissettiğimde midemde kelebekler uçuşmaya başlıyor. Parmakları hafifçe bileklerimi okşuyor ve ellerimi yüzümden çekmeye başlarken sessizce "şimdi bakabilirsin" diyor.

Gözlerim ışığa alışırken gözlerimi kırıştıyorum ve odayı içine çekiyorum. Ne beklediğimden ya da odanın daha önce ne için kullanıldığından emin değilim ama şimdi bir sanatçı atölyesine benziyor.

Duvarlardaki raflar çeşitli boyalar, fırçalar ve kalem kutularıyla dolu. Büyük bir masanın üzerinde, üzerine ayarlanabilir bir lamba yerleştirilmiş kocaman bir kâğıt var. Pencerenin önündeki yükseltilmiş masada çizim yapmak için bir ışık kutusu, yan tarafta bir şövale ve onun yanında farklı boyutlarda bir yığın tuval var.

"Anlamıyorum," diyorum, neye baktığımdan pek emin değilim. "Bütün bunları sen mi yaptın?"

Dean başıyla onaylıyor ve elimi tutarak beni odanın içine doğru götürüyor. Yüzünde son zamanlarda giderek daha görmeye başladığım küçük, masum bir gülümseme var. "Burayı sanatın için kullanabileceğini düşündüm. Listenin en bu vardı."

Sonra kafama ediyor. Dean bütün bunları benim için yaptı. Daha önce yaptığım, hayatımda ne yapacağıma dair denemek istediğim şeylerin listesi. Tüm bunları ayarlamak için onu kullanmış olmalı.

Hastaneye yattıktan ve evde iyileşmesine yardımcı olduktan sonra bu konuyu tamamen unutmuştum.

"Bunu benim için mi yaptın?" Tekrar soruyorum, bu jest karşısında ne hissedeceğimden hâlâ emin değilim. Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en güzel şey.

"Eğer beğenmezseniz burayı istediğiniz herhangi bir şey için bir odaya dönüştürebiliriz. Daha önce ne dediğini duydum. Her ne kadar seni bütün gün yatağında tutmak istesem de, seni neyin mutlu ettiğini bulma şansını hak ediyorsun." Ellerini kalçalarımın üzerine koyuyor ve ben de ona yaslanıyorum.

Vücuduma bir sıcaklık doluyor ve mekânı tekrar incelerken midem bulanıyor. Bu kez manga kitapları ve anime dvd'leriyle dolu kitaplığı fark ediyorum. İnternette dolaşırken gördüğüm hentai olarak tanıdığım bazı başlıkları gördüğümde gülüyorum. Kendine engel olamıyor, değil mi?

"Bayıldım. Teşekkür ederim." Uzanıp yanağını okşadım ve parmaklarımı çenesinde gezdirdim.

Dean zaten pek çok şekilde özür diledi, kelimelerle, diliyle, elleriyle, sikiyle ve şimdi de bu şekilde. Ona çoktan affedildiğini söyledim ama onun yalvarma şeklini çok seviyorum.

Günün geri kalanını kendi başıma yeni stüdyoma yerleşerek geçirdim.

Her on dakikada bir beni kontrol etmeye gelse de Dean'in beni biraz rahat bırakmaya başlamasına minnettarım.

Gözlerini bana her diktiğinde sanki üzerinden bir ağırlık kalkıyor, sanki her an gözünün önünde olmazsam bir şekilde yok olacağımdan gerçekten korkuyor.

Günün geç saatlerinde geldiğinde, en sevdiğim shoujo mangalardan birini referans alarak bazı çizimleri bitiriyordum. "Bu inanılmaz, Willow," diyor omzuma doğru eğilerek. Çizimi ellerimle hızlıca kapatıyorum.

"Hayır, gerçekten değil." Dürüst olmak gerekirse, iyi olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok, daha önce hiç kimseye sanatımı göstermedim, bu yüzden hiç kimse onları eleştirmede. İlk etapta buna sanat diyebilir miyim onu bile bilmiyorum.

Dean ellerimi çekip kâğıdı havaya kaldırıyor. "Willow, kendini küçümseme. Bu gerçekten çok iyi."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve kendime onun haklı olduğunu söylüyorum. Hayatımın neredeyse tamamında kendimi aşağıladım ya da başkaları benim için bunu yaptı. Kendime karşı nazik olmaya başlamamın zamanı geldi.

Yeni bulduğum bir güvenle kâğıdı Dean'in parmaklarının arasından alıp duvardaki panoya götürüyorum. Yapıştırırken evimdeki ilk sanat eserimle gurur duyduğumu hissediyorum.

Home.

Artık burası öyle. Sadece ev değil Dean'le birlikte olmak da doğru yer gibi geliyor.

Dean kollarını arkamdan doluyor ve kulağıma "*iyi kız*" diye fısıldıyor. Bildiği bu iki kelime dizlerimin bağını çözüyor ve amımı ıslatıyor.

"Ne kadar iyi?" Kendimi onun sertleşen horozuna geri bastırırken soruyorum.

"O kadar iyi ki," diye homurdanıyor, kulağımı ısırıp boynumun kenarına öpücükler kondurabilmek için saçlarımı kenara .

"Bilmiyorum. Bana ne kadar iyi bir kız olduğumu *göstermen* gerekebilir."

Hırıltısının göğsümde titreştiğini ve meme uçlarımın tepki olarak gerildiğini hissediyorum.

"Benim küçük kediciğim oynamak ister mi?" diye soruyor ve ben hevesle başımı sallıyorum, şehvetin sisi düşüncelerimin kontrolünü ele geçirmiş durumda.

Parmakları karnımdan aşağıya ve kot pantolonumun kemerinin altına doğru kayıyor, o etraftayken ıslanmamak imkansız ve kolayca kayıyor

amım.

İçeri dalmadan giriş yerimle dalga geçiyor ve ben de lezzetli uzun parmaklarını içime sokmaya çalışarak kalçalarımı hareket ettiriyorum. Bir eliyle beni sıkıca tutuyor, diğer eliyle de amımı tokatlıyor. "İyi bir kız ol ve boşalmana izin vereyim."

Dizlerim titriyor ama beni o kadar sıkı tutuyor ki düşmeme izin verme riski yok.

Başımı omzuna yasladığımda, parmaklarını klitorisime doğru kaydırıyor ve hafifçe fırçalıyor ama bu yeterli değil. Daha fazla sürtünme elde etmek için *kalçalarımı* oynatıyorum ve o da tüm sinir uçlarımı hayata geçiren küçük tomurcuğa tokat atarken beni azarlıyor. Acı, daha fazlası için çaresiz olduğum güzel bir zevke dönüşürken küçük bir çığlık atıyorum.

"Dean," diye inliyorum ve parmaklarıyla beni açması için karşı adeta kıvranıyorum. Kıkırdayarak bana bir tokat daha atıyor ve beni üzerinde yaşamayı çok sevmeyi öğrendiğim bıçağın kenarına daha da yaklaştırıyor.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, küçük kedicik."

"Sana ihtiyacım var," diye inliyorum ve o da ağzımı alabilmek için beni döndürüyor. Elim kot pantolonunun üzerinden sikine sürtünüyor, avucumun altında kalınlığını hissediyorum ve şu anda ona içimde ihtiyacım olduğunu biliyorum.

"Nazik olmanı istemiyorum," diyorum dudaklarına karşı ve gözleri karanlık bir şekilde parlarken sinsî bir sırıtışa dönüşüyorlar.

"Benim için gerçekten iyi bir kız oluyorsun," diyor bir bacağıma kalçasına asarken, böylece sert sikini amıma doğru sallayabiliyor. Aramızda çok fazla katman var ve ikimizi de yırtmaya başlamak üzereyim ama her zaman olduğu gibi, tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor ve kıyafetlerimi acı verici bir şekilde yavaşça soymaya başlıyor.

Daha fazla dayanamayınca kemerini kurcalıyorum, tokasını çözüyorum ve fermuarına uzanıyorum ama o bileğimi tutuyor.

"Yavaşça," diye emrediyor ve ben onun horozunu serbest bırakmak ve elimi shaftın etrafına sarmak için zaman ayırırken dudağımı ısırıyorum. Bir elimi yukarı aşağı hareket ettirip uzunluğunu kendi önsuyuyla kaplarken başı geriye düşüyor.

Elimde çok sıcak ve ağır hissediyor ve onu tatmaya ihtiyacım var ama onu amımda daha çok istiyorum, bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yapıyorum. Elimi ağzıma götürüyorum ve dilimi avucumun içinde gezdirerek tenimde kalan izlerini yalıyorum.

Dean ürpererek, "Kahretsin, bu çok ateşli," diyor. Ona gülümsüyorum ve dudaklarımı yalayarak tadına bakarken onunla alay ediyorum.

Tek bir hareketle kemerini çözüyor, sonra kot pantolonunu çıkarıyor ve ben de gömleğini başından yukarı çekmesine yardım ediyorum.

Kısa bir an için, birbirimizin gözlerine bakarken aramızda mutlu bir sükûnet anı oluyor ama bu hızla çaresiz, ateşli bir özleme dönüşüyor.

Dean kemerin soğuk derisini tenimde gezdirerek tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor ve sonra sert bir şaplakla ucunu göğsüme indiriyor. Ani acı karşısında nefesim kesiliyor ama acı hızla beyaz, sıcak bir zevke dönüşüyor.

Aynı şeyi diğer göğsüme de yapıyor ve ben uzun bir inilti çıkarıyorum.

Kalçalarımın arasından damladığımı hissedebiliyorum ve kendimi kurtarmak için onları birbirine sürtüyorum ama kemeri hızlı bir şekilde art arda tokatlıyor.

"Unutma küçük kedicik, kötü kızlar boşalamaz ama iyi kızlar benim sikime boşalır." Beni boğazımdan yakalıyor ve pencerenin önündeki uzun ayakta duran masaya götürüyor. Orada sırtıma bastırıyor, altımdaki serin ahşap ısınmış tenime ve şişmiş meme uçlarıma karşı çok iyi hissettiriyor.

Sikinin başını amımda hissettiğimde sırtımı kamburlaştırıyorum ama içine sokmuyor.

"Dean, lütfen, sik beni," diye yalvarıyorum ona. "Canımı yak. Lütfen."

Kemeri sırtımdan aşağı doğru çekerken omurgamdan bir ürperti geçiyor. "Bana güveniyor musun?" diye soruyor, sesi tehlikeli derecede alçak ve ben başımı sallıyorum çünkü ona güveniyorum. *Her şeyimle.*

Dean bana sadece acılarım ve zevklerim konusunda değil, hayatım ve kalbim konusunda da ona ne kadar güvenebileceğimi defalarca gösterdi.

Kemeri boynuma geçiriyor ve çekmeye başlarken boştaki eliyle sırtımı okşuyor, benim iyiliğim için işleri ağırdan alıyor, istersem fikrimi değiştirme şansı veriyor. "Seni yakaladım, bebeğim."

Kemerin bir ucunu bileğinin etrafına sararken boğazımda hafif bir çekilme hissediyorum. Sonra beni horozuna doğru itiyor, aynı zamanda kemeri geri çekiyor, sırtım onun için eğilirken çığlıklarımı tamamen kesiyor.

Ciğerlerimdeki tüm hava dışarı atılıyor ve artık içeri giremiyorum ama panik yapmıyorum. Dean vücudumu çok iyi tanıyor, bazen benden daha iyi tanıyor. Güveniyorum.

benden ne zaman alıp ne zaman vereceğini bilmesini istiyorum.

İçime pompalıyor, ıslaklığım kolayca içeri kaymasına izin veriyor, ancak çevresi hala vücudum ona uyum sağlamak için mücadele ederken acının lezzetli ısırığını hissetmek için beni yeterince geriyor.

"Ahh, çok iyi hissediyorsun, küçük kedicik. Seni o kadar sert becereceğim ki bütün hafta düz yürüyemeyeceksin."

Evet! Çığlık atmak istiyorum ama tek yapabildiğim kalçalarımı ona doğru savurmak, vücutlarımızın birlikte çıkardığı ıslak tokat sesleri beni daha da tahrik ediyor.

"İşte bu kadar. Benim için çok iyi. Gelmek ister misin?" Boştaki eliyle saçlarımı tutuyor ve benim için başını sallıyor. *"Aferin kızıma."*

Ciğerlerim yanmaya başlıyor ve görüşümü beyaz noktalar dolduruyor. Tam bayılacakmışım gibi hissettiğimde kemeri gevşetiyor, ciğerlerime hava çekerken çığlık atıyorum ve boşalıyorum. *Çok sert.*

Sanki gözlerimin arkasında milyonlarca yıldız aynı anda patlıyor, vücudumdan aşağıya ve bir süpernovanın patladığı anıma doğru fırlıyor.

O kadar sıkıyorum ki sanki onu dışarı itecekmişim gibi geliyor ama acımasızca iterek kendini içeri sokuyor. Bacaklarımdan aşağı sıcaklık damlıyor ve ikimizi de ıslattığımı biliyorum ama artık bundan utanmıyorum.

"Bu çığlıklar çok güzel bebeğim," diye eğiliyor, kulağıma doğru nefes alırken sırtı benimkini örtüyor, "ve hepsi benim değil mi?"

"Evet," mırıldandım, "hepsi senin."

Eliyle kemeri yerine takıyor ve beni yukarı çekerek göğsüne yaslanmamı sağlıyor. Karanlık penceredeki yansımamızı görüyorum ve gözlerimiz buluşuyor. Boynumu öperken gülümsüyor ve sikinin hassas iç duvarlarım boyunca sürüklenmesine neden olan lüks yavaş vuruşlarla içime girip çıkıyor.

"Tekrar gelmek ister misin?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum.

Lütfen. Her zaman.

Orgazmın etkisiyle hareket edemeyecek kadar sarhoşum ama Dean ikimizin de ihtiyacı olan şeyi vermek için bedenimi manipüle ediyor. Bacaklarımdan birini yukarı kaldırarak masanın üzerine diz çöktürüyor ve yeni pozisyonuyla içimde daha da derine inmeyi başarıyor. Ona tutunuyorum, bir elim yüzüne uzanıyor, diğeri de önümü saran kolunu tutuyor.

"Sert mi yumuşak mı?" diye soruyor.

Ne istediğim konusunda çok kararsızım ama bana sertçe saldırırsa dik durabileceğimi sanmıyorum, bu yüzden "yumuşak" diye inliyorum.

Boynumu öpmeye devam ediyor ve eşine sahip çıkan sahiplenici bir yırtıcı gibi izleri yalamadan önce derimi nazikçe ısıtıyor. Elleri üzerimde, tenimi okşuyor, göğüslerime masaj yapıyor ve meme uçlarımla oynayarak acının sınırına geliyor.

Birini bacaklarımın arasına yönlendiriyorum ve klitorisimin etrafında küçük hassas daireler çiziyor. Sonra tam sınıra geldiğimde aşağı bastırıyor ve sertçe içime itiyor, aleti içimdeki yumuşak hassas noktanın üzerinde kayıyor ve tekrar yıldızları görmemi sağlıyor.

"Daha sert!" Nefes nefese kalıyorum ve kalçalarımın birini kavırıyor, içime daha sert ve daha derin girerken beni yerimde sabitliyor.

Serbest kalmaya yaklaşırken kaslarındaki gerginliği ve sikişinin sertleşmesini hissedebiliyorum.

İçime üflemeden hemen önce klitorisimi tokatlıyor ve başka bir orgazm beni şaşırtıyor. İçimde kendi serbest bırakılmasını bulurken amım onu sıkıca tutuyor.

O çekilirken ve boşalmasının içimden damladığını hissederken, zihnimin yüzeyine bir soru süzülüyor ama onu yakalamak için çok iyi becerildim ve ne olduğunu düşünmeden tekrar kayboluyor.

Ben yere yığılıp kalmadan önce Dean beni kucağına alıp duş almam için yukarı taşıyor. "Sadece akşam yemeğinin hazır olduğunu söylemeye geldim," diye kıkırdıyor başımın tepesine doğru.

Gülüyorum ve ses o kadar özgürleştirici ki ağlayana kadar duramıyorum. Dean bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor ama yanağından öpüyorum ve o da bana gülümsüyor.

S2

DEAN

TÖnümdeki bilgisayar ekranı bulanıklaşmaya başlıyor ve ona odaklanmaya çalışmak yerine parmaklarımı başımdaki yumuşak saçların arasından geçiriyorum.

kucağımda bir aşağı bir yukarı sallanıp duruyor.

Willow'un gözleri kapalı, sikimi yavaşça emerken rahatlamış ve memnun görünüyor.

Şakağındaki bir tutam saçı okşuyorum ve kirpikleri titreyerek açılıyor, iri gözleri benimkileri buluyor ve gülümsüyor. Ağzı sikimle doluyken gülümsüyor.

Kahretsin, buraya nasıl geldik? Son birkaç haftadır hayat mükemmeldi.

Ağzının derinliklerine boşalmama az kalmıştı, ben de bilgisayar ekranını kapattım. Willow'un neler yaptığını görmesine gerek yoktu. Gerçi bunu birazdan düşüneceğim, aklımda olmasını istediğim son şey Willow'un babasının, kızının ağzının içinde taşaklarımı boşaltıyor olması.

Bu biraz seksi ama.

Yıllarca masum, küçük bir çiçek olarak yetiştirmeye çalıştığı bu kız, benimle sadece birkaç hafta geçirerek her zaman olması gereken güzel, seks odaklı tanrıçaya dönüştü.

Willow'un saçlarını daha sıkı tutarak, kalçalarımı yukarı itip sikimi boğazının derinliklerine sokarken onu aşağı itiyorum. Tırnakları destek için uyluklarıma batarken beni sonuna kadar içine almak için açılıyor.

"İşte bu, hepsini al bebeğim. Bunu yapabileceğini biliyorum." Burnu dayanana kadar onu daha da aşağı ittiğimde tıkanıyor ama geri çekilmeye çalışmıyor

Karın kaslarıma karşı. Gırtlığı tüm işi yapıp orgazmı benden çıkarırken onu orada tutuyorum ve uzun bir iniltiyle içine dökülüyorum.

Nefes nefese geri çekiliyor ama sikimin ağzından düşmesine izin vermiyor. Onun yerine yanağını kalçama yaslıyor, yarı sertleşmiş sikim yanağını şişirirken gözlerinin kapanmasına izin veriyor. Nefes alış verişini düzleştiriyor ve uykuya daldığına yemin ediyorum.

Bir süre dinlenmesine izin verdikten sonra yanağını okşuyorum ve o inliyor, titreşimler doğrudan taşaklarıma vuruyor, onları başka bir yük vermeye hazır hale getiriyor ama dürtüyü görmezden geliyorum ve onu kucağıma çekiyorum. "Willow, bebeğim?"

"Özür dilerim," diyor esnemeye çalışarak. "Son zamanlarda çok yorulduğum, muhtemelen son zamanlarda acımasız olduğun için."

"Buraya gelip beni tatmak için yalvaran sensin, küçük kedicik," diye sırtıyorum, dudağındaki bir damla meniye silip ait olduğu yere, ağzına iterken, daha fazlasına açmış gibi emiyor. "Seni nasıl tatmin edeceğim?"

"Yemek, orgazm ve kucaklaşma kulağa oldukça iyi bir anlaşma gibi geliyor," diyor gülümseyerek ve bu şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel şey. Bu gülümsemeyi her gün görebildiğim sürece mutlu öleceğim.

"Önce hangisini istiyorsun?"

"Hmm," neye ihtiyacı olduğunu düşünüyormuş gibi yaparken çenesine vuruyor ama çok açık, amının kokusunu buradan alabiliyorum.

Sonra karnı gurulduyor ve ben inleyerek başımı arkaya eğiyorum. "Daha sonra yiyebiliriz," diyor, parmaklarını sikime doluyor ama elini çekiyorum. İyi olmaya ve onun ihtiyaçlarını ilk sıraya koymaya çalışıyorum. Bu, kızımı beynini sikmeden önce beslemek anlamına geliyorsa, o zaman tam olarak bunu yapacağım.

Her neyse, öğle yemeği ona başka bir yolculuk yapmam gerektiğini söylemek için mükemmel bir fırsat. Willow sinirlenirse, bir ya da beş orgazmı dikkatini dağıtabilirim.

Willow bir lokma yemeğin içinden, "Bu işte gittikçe daha iyi oluyorsun," dedi. "Bu sadece bir sandviç."

"Bu gerçekten güzel bir sandviç. Bir tane daha alabilir miyim?" Kaşlarını kaldırdım ve tabağına doğru ittim, çok iştahlıydı

Son zamanlarda. *Her* şey için. Ancak ona söylemem gerekenlerin ağırlığı içimi kemirdiği için yemek yiyemiyorum.

Ona bir daha ayrılmayacağımı söyledim, en azından bir süre için, ama bu bir iş değil ve sonucu şimdiye kadar aldığım tüm maaş çeklerinden daha iyi olacak.

Yine de bu anı henüz mahvetmek istemiyorum.

Willow'u burada, ona yaptığım yemeğin tadını çıkarırken yanımda bu kadar rahat otururken görmek beni çok *mutlu ediyor*. "Neden böyle gülümsüyorsun?" diye soruyor ağzını silerken. "Yüzümde bir şey mi var?"

Başımı sallıyorum. "Sadece sevimlisin, hepsi bu."

Gözlerini deviriyor ve ayağımla sandalyesini kendime doğru çekiyorum. "Gerçekten burada oturmalısın." Kalçama dokunuyorum ve o da itaatkâr bir şekilde gelip kucağıma oturuyor. Onun bu kadar yakınımda olması beni anında hafifletiyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, gözlerini bir kez daha şımarıkça devirerek.

Benimle birlikte kabuğundan çıktığından beri, biraz şımarık olmayı sevdiğini fark ettim ve özellikle onu becermekten zevk alıyorum. Bu düşünceyle sikim sertleşiyor ve onun da bunu hissettiğini biliyorum çünkü kalçasını bana sürtmenden önce bir saniyeliğine sertleşiyor.

Yemin ederim onu ilk gördüğümünden beri sürekli sertleşmiş bir şekilde dolaşıyorum.

"Birazdan birkaç saatliğine dışarı çıkmam gerekiyor," diyorum, sikimin çok fazla soru sormasını engelleyeceğini umarak.

Kıçı kucağımda hareket etmeyi bırakıyor ve kasları sertleşiyor. "Oh, tamam," diyor, sesi sessizce teslim olmuş gibi çıkıyor. Konu ne iş yaptığım olduğunda tartışmaya yer olmadığını biliyor.

Belini kavriyorum ve bir an için ne konuştuğumuzu bile unutarak kalçalarımı sallamaya başlıyorum. Pelüş kıçı kucağımda bu kadar iyi hissettirirken unutmak kolay.

"Nereye gittiğini bilmek istiyor muyum?" Omzunun üzerinden bana bakıyor ve ben hareket etmeyi bırakıyorum. Korku ve endişe gözlerini dolduruyor ama aynı zamanda bir anlayış da var. Ne yapmak üzere olduğuma dair en ufak bir fikri yok ama eve döndüğümde her şeyi anlayacak.

Alt dudağını kemiriyor ve ben onu çekiştirerek serbest bırakıyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor. Keşke aklını okuyabilseydim, o güzel küçük kafasındaki her düşünceyi bilebilseydim ve sahip olduğu her endişeyi silebilseydim. "Sadece bana güvenmek zorundasın."

Son zamanlarda ondan bunu çok istiyorum ama onun için her şeyi yaptığımı bildiğini sürekli hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi geliyor.

Başını sallıyor ve "Bunu yapabilirim" diyor. Sonra ağzının köşesi arsız bir sırıtışla yukarı doğru çekiliyor. "Eğer kanamayla dönersen, bu sefer seni hastaneye götürme zahmetine girmeyebilirim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sana iyi kızlarla kötü kızlar arasındaki farkı bir kez daha hatırlatmama gerek var mı?" Willow'un gözleri heyecanla parlıyor ve vücudunun bana karşı duyduğu ihtiyaçla uğuldadığını hissediyorum. Yine de bu ihtiyaçlarla ilgilenmeden önce ona söylemem gereken bir şey var.

"Söz , her zaman geri geleceğim. Senin için daha dikkatli olacağım."

"Biliyorum ve durmayacağını da biliyorum. Ben sadece... Seni kaybedemem Dean. Hiç kimse beni senin kadar önemsemedi ve ben de seni önemsiyorum.

Babamın nasıl biri olduğunu biliyorsun. Kafamın içine girmekte başarısız olduğunu düşünüyordum ama sana olan hislerimi kabullenmemin bu kadar uzun nedeni oydu. O gece ara sokakta beni sıkıştırdığında senden kaçmak istedim ama bir parçam beni o anda almanı istedi. Bana acının ne kadar iyi olabileceğini her gösterdiğinde kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu. Babamın sözlerinin doğru olduğunu, tek iyi olduğum şeyin bir fahişe olmak olduğunu düşündürdü ve bir fahişe olduğumu fark ettim. incinmekten hoşlanmak beni kendimden iğrendirdi."

Lanet olsun, bu adam acı çekecek. Ne tür bir baba kendi kızına fahişe der ve değersiz olduğunu düşündürür? Tam olarak kim olduğunu biliyorum, oğluna *yanlış* diyecek türden bir insan.

Willow yarından sonra bir daha asla onun için endişelenmek zorunda kalmayacak. Ona ihtiyacı olan her şeyi ve daha fazlasını vereceğim.

Benden kaçmaması için çenesini tutuyorum ve şöyle diyorum: "Willow, bir daha asla kendini küçük görmeyeceksin. Nefes aldığım her anı tam olarak neye değer olduğunu göstermek için harcayacağım. Bir ömür sürse bile, ne kadar mükemmel olduğunu öğrenene kadar bu dünyayı terk etmeyeceğim. Seni daha önce korkuttuğum için özür dilerim."

"Hangi zaman?" diye kıkırdar.

"Hepsi için. Neredeyse senin üzerinde öleceğim için, yalnız olduğunu düşündürdüğüm için ve işleri çok ileri götürdüğüm için."

"Her şeyi telafi etmeye çalıştığını biliyorum. Teşekkür ederim."

"Sana kendimi affettirmekten asla vazgeçmeyeceğim. Özür dilemeyeceğim tek şey seni benim yaptığımıdır."

"Bazen o geceyi hayal ediyorum. Beni , beni altına hapsediyorsun." Yanakları ve göğsü kızarıyor, nefes alış veriş i ağırlaşıyor.

her kelimeyle.

"Bu rüyalar genelde nasıl biter?" Havada ağırlaşan beklentiyle soruyorum.

"Gece gökyüzünün altında istediğini alıyorsun."

"*Kahretsin Willow,*" diye yavaşça nefes alıyorum, sesim kısık ve hırıltılı, kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. "Bir gün sana bunların hepsini vereceğim, bebeğim. Seni açıkta becereceğim. Birinin gelip seni kurtaracağına dair sahte bir umutla benden kaçmanı sağlayacağım. Ama ikimiz de biliyoruz ki benden kaçış yok."

Boğazına bir inilti takılıyor ve onu yutarken oradaki teni okşuyorum.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum." "Herhangi bir şey," diye iç geçiriyor.

"Kaç. Sana o çok istediğin şeyin tadına baktıracağım. Seni yakalarsam öldüresiye sikecekmişim gibi kaç."

Willow dehşet ve heyecan dolu bir çılgılık atarak kucığımdan atlıyor ve odadan koşarak çıkıyor. Oturup çıplak ayaklarının koridorda hızla ilerleyişini dinlerken, ona bir avans veriyorum. Ona ne kadar uzun süre verirsem, yakalanmak için o kadar çaresiz olacak ve onu tam olarak öldüresiye beceremesem de oldukça yaklaşacağım. Adımı haykırana ve hâlâ sikimin üzerindeyken bayılana kadar durmayacağım.

SS

DEAN

T Willow'u evin her yerinde kovaladıktan ve her yakaladığımda anlamsızca becerdikten sonra yatağımızda baygın bıraktığımdan beri yüzümdeki tatmin olmuş sırtış gitmedi. Sonunda ayağa bile kalkamadı ama yine de sikimin üzerine boşalmaya devam etti.

Tanrım, o benim için çok iyi bir kız.

"Çok yorucu, değil mi?" Günlerdir uyumamış gibi görünen Bones'a bakarken kıkırdıyorum.

Her zamanki bakımlı saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ve gözlerinin altında derin, koyu halkalar var. Abato'nun evinden kızı alalı haftalar oldu ve hala onunla olmasına şaşırdığımı söylemeliyim. Onunla birlikte yaşamayı bırakın, biriyle gerçek bir ilişkiye ilgi duyduğunu hiç bilmiyordum. Adamın kendi alanını sevdiğini biliyorum.

İlk tanıştığımızdan beri Bones bana hayatında olup biten her şeyi anlatırdı ama bu kızla ilgili bana hiçbir şey anlatmadı. Adını bile bilmiyorum. Kız her kimse, belli ki Bones'un sinirine dokunmuş.

Arabayı Willow'un eski evinin garaj yoluna çekiyoruz. Zemin kattaki loş bir ıstık dışıında pencereler çoğunlukla karanlıktı. Willow'un babası Henry'nin ona yaptıklarından ilk bahsettiğinden beri, onu götürmek için en uygun zamanı araştırıyordum.

Artık benimle olduğu için onu bir daha asla incitemeyecek olsa da, kızıma yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin veremem. Ondan aldığı her saniyenin bedelini kendi hayatıyla ödeyecek.

Bones ellerini yüzünde gezdiriyor ve "Nasıl yaptın dostum?" diye sorarken dikkatim tekrar ona yöneliyor.

"Onu besledim, temiz tuttum ve iyi becerdim," diye omuz silkiyorum ona sırtırken. "Bunlar kolay kısımlar," diye mırıldanıyor kendi kendine biz arabadan inerken.

Araba. "Willow'un sana aşık olmasını nasıl sağladın?"

Ona bir daha kızın adını ağzına almamasını söylemek için içimde sahiplenici bir dürtü oluşuyor ama bunu görmezden geliyorum. Onunla bu şekilde ilgilenmediğini biliyorum ve hala hayatımın bu kısmına dahil olmasını isteyip istemediğime karar veriyorum.

"Bunun sadece şehvet olmadığına emin misin? Başta ben de emin değildim," diyorum evin önüne kadar yan yana yürürken. Yüzlerimizi gizlemek için kapüşonlarımızı yukarı çekerek, gece eğlencesi başlamadan önce konuşmamızı bitirmek için kapının dışında duruyoruz.

"Bilmiyorum dostum. Tıpkı senin gibi, ben de daha önce hiç aşık olmadım. Nasıl bir duygu?"

Willow'a karşı hissettiklerime bir açıklama bulmaya çalışıyorum ama böyle bir şeyi kelimelere dökmek zor olduğu için ikimizin de aşına olduğu şekilde ifade ediyorum.

"Bu kız için ne yapacağınızı düşünün. Ona zarar veren birini öldürür müydün? Ondan herhangi bir süre uzak kalmak yanlış geliyor mu? *Herhangi bir* zamandan kastım, ondan farklı bir odada olmaya dayanamaman gibi." Willow'un yanında olmadığımda, sanki bir parçam eksikmiş gibi hissediyorum. O hayatıma girmeden önceki gibi hissediyorum, o zaman farkında değildim ama kendimin boş bir kabuğuydum. Willow'la birlikte olmak bana gerçekten mutlu olmanın ne demek olduğunu gösterdi. Onsuz yaşamamanın bir seçenek olmadığını biliyorum, onun benim olmadığı bu dünyada tek bir saniye bile geçirmektense ölmeyi tercih ederim.

Bones sözlerimi düşünürken çenesini esnetiyor. "Kulağa saplantı gibi geliyor."

Birkaç vuruş sonra ön kapıyı çalıyoruz ve Henry yataktan yeni kalkmış gibi giyinmiş bir halde kapıyı açıyor. İkimize de kaşlarını çatarak yukarıdan aşağıya bakıyor, sonra da kapıyı sanki içeri girmek üzere olan bir çift suçluymuşuz gibi evini görmemizi engelleyecek kadar kapatıyor.

"Henry Hills?" Ona endişeli bir gülümseme vererek soruyorum. "Evet," diyor tereddütle.

"Kızınız hakkında bazı haberlerim var. İçeri girebilir miyiz?" Parmaklarım bıçağıma sarılıp onu oymaya başlamak için yanı başımda seğiriyor. *Henüz değil.*

"Ne? My-Willow, onun nerede olduğunu biliyor musun? Siz kimsiniz? Polise benzemiyorsunuz."

"Belki de konuşmadan önce oturmalsın," diye ekliyor Bones, Henry'ye gülümserken çekici maskesi tekrar yerine oturmuş.

Sonunda kapıyı açıp bizi içeri almadan önce tekrar aramıza bakıyor.

Evin içi loş, gecenin bu geç saatinde sadece birkaç masa lambası aydınlatıyor. Henry bizi evin içinde dolaştırırken, yan masanın üzerinde anahtarlarını görüyorum ve Bones'a vermek için sessizce alıyorum.

Adamı bayılıp bagaja tıkmalıyız ki mümkün olduğunca çabuk yola koyulabilelim. Ama Willow'un nasıl yaşadığını, eski odasının neye benzediğini ve gittiğinden beri dokunulup dokunulmadığını görmem gerek. Bulması için belli belirsiz bir not bırakarak ortadan kaybolduğunu biliyorum.

"Kızım nerede? O... güvende mi?" Henry'nin *güvenli* kelimesini söyleme biçiminde Bones'un bile bana bakmasına neden olan bir şey var. Eğer bu adam gerçekten Willow'un tarif ettiği gibiyse, eminim güvende olma konusunda endişelendiği tek şey kızının erdemidir. O da benim sayemde çoktan yok oldu.

"O çok güvende," diye sırtıyorum.

Henry kollarını sandalyenin arkasına yasladığı yerden bana bakarken gözlerini kırıştırıyor. Yemek odasının ışığında ne kadar gergin görüldüğünü görebiliyorum. Tek kızını kaybetmiş bir baba gibi görünmüyor, geceleri onun iyiliği için endişelenerek uyanık kaldığına dair hiçbir işaret yok.

"Onu aramamışsın," diyorum soğuk bir ifadeyle, odanın etrafına bakarken. Burası çok güzel bir yer. Pastoral mutlu aile hayatını tasvir etmeye çalışan biri için mükemmel bir gösteri salonu. Eminim onu burada öldürmek istesek ve bunu bir haneye tecavüz gibi göstersek çalacak çok şey vardır ama benim onun için daha büyük planlarım var. Kızını ve bolca kanı içeren planlar.

"Elbette onu aradım. O benim kızım. Başına korkunç bir şey geldi sandım!" Sertleşip sırtını dikleştirirken tersliyor. Onunla aramda birkaç santim var ve o kadar cılız ki kemiklerinin kolayca kırılacağından eminim.

"Bu yüzden mi polise gidip kayıp ihbarında bulunmadınız? Çünkü onun iyiliği için çok endişelendiniz."

"Ben-ben yaptım. Sen neden bahsediyorsun? Durmadan onu arıyordum."

Bones kapı aralığına yaslandı ve yüksek sesle iç geçirdi. "Bize palavra sıkma." Ona Henry hakkında bulduğum her şeyi anlatmıştım.

Hatta sosyal medyada Willow'un üniversiteye başlamadan önce kendini bulmak için boş bir yıl geçirdiğini paylaştı.

Bıçağımı çıkarıp parmağımın ucuna bastırarak tek bir damla kan fışkırana kadar çevirdiğimde, "Ben-ne değilsin-" diye kesiyor.

"Gecenin bu bölümünde mümkün olduğunca az kan dökülmesini istiyorum, böylece her şey büyük olaya saklanabilir, ama bana yalan söylersen yaptıklarından sorumlu değilim."

"Benden ne istiyorsun?"

"*Sizinle mi?* Kızınız hakkında ne bildiğimizi sormanız gerekmez mi? Yoksa onu gerçekten umursamıyor musun?"

"! Tabii ki umurumda ama kaçan o, küçük sürtük. ne yaptıysa, duymak istemiyorum. O benim için çoktan öldü."

Tonunu değiştirtince kaşlarım yavaşça kalkıyor. "Bones, arabayı hazırla," diyorum, sesim kısık ve bu adama karşı besleyeceğim nefretin vaatleriyle kaynıyor.

Henry'yi arabaya bindirirken biraz mahremiyetimiz olsun diye garajı açmak için ayak sesleri geri çekilmeden önce Bones'un kendi kendine kıkırdadığını duyuyorum. Burası küçük, şirin bir mahalle ve biz kapının eşiğinde beklerken perdeler çoktan seğirmeye başlamıştı. Hava yüz hatlarımızı gizleyecek kadar karanlıktı ve arabamın plakasını önceden sahte olanlarla değiştirmiştım, böylece daha sonra başımıza bir şey gelmeyecekti.

"Ne olacak Henry? Temiz yol mu yoksa kanlı yol mu? Her iki şekilde de bu gece bizimle geliyorsun." Masanın etrafında Henry'ye doğru bir adım atıyorum ve o da kapıya doğru koşuyor.

Koridoru geçmeden peşine düştüm, kafasının yan tarafına yumruk atarak yüzünü duvara çarpmasını sağladım. İnliyor ve bana karşı koyabilmek için dönmeye çalışıyor ama saçlarından tutup yüzünü tekrar duvara çarpıyorum.

"Eğer aptalca bir şey yaparsan taşaklarını burada keserim," diye onu uyarıyorum ve donup kalıyor.

Cebimden bir fermuarlı kravat çıkarıp kollarını arkasından çekiyorum ve bağlar derisini kesecek kadar sıkı bir şekilde birbirine tutturuyorum.

"Senin terbiyen nerede, Henry? Yeni damadına evi gezdirmedin!"

Onu merdivenlere doğru iterken "Sen neden bahsediyorsun?" diye söyleniyor.

"Kalk!" diye bağıryorum ve omzunun üzerinden bana deliymişim gibi bakıyor, herkesin yaptığı gibi. Hareket etmeyince dizinin arkasına tekme atıyorum ve öne doğru düşüyor, çenesi bir basamağa çarpıyor. Kendi dilini ısırıldığı ağızından kanlar akarken çığlık atıyor.

"Beni bekletme *baba*. Hm, sana baba mı demeliyim? Kulağa pek doğru gelmiyor. Pisliğe ne dersin? Ya da bok parçası? Tek kızına hayatı boyunca bok gibi davranan biri için bu daha uygun." Onu tekrar ileri doğru itmeden önce ayağa kaldırıyorum, bu sefer ayağını buluyor ve kendini yukarı itiyor.

"Hangisi onun odası?" Tepeye ulaştığımızda soruyorum.

İlerideki kapalı bir kapıya doğru başını sallıyor ve "İşte, kilitli" diyor. "Peki neden? *Alışkanlık mı?*" Kilidi tekmelemeden önce onunla alay ediyorum. botumla içeri girdim. Kapı uçarak açılıyor ve gürültüyle duvara çarpıyor. "Kaçmaya çalışırsan senin için eğlenceli olmaz," diye sesleniyorum içeri adım atmadan önce omzumun üzerinden.

Willow'un odasına girerken içimde gergin bir enerji dolaşıyor. Ne beklediğimden emin değilim ama ona ait her şeyin yüzüme çarpması değildi. Bana çarpan ilk şey onun kokusu oluyor ve sikim tepki olarak kıpırdanıyor.

Işık düğmesini açıyorum ve odanın ne kadar küçük olduğunu görüyorum. Pencerenin yanında tek kişilik bir yatak duruyor ve diğer tek mobilya bir kitaplık, bir şifonyer ve bir köşeye sıkıştırılmış küçük bir masa.

Sadece kısa bir bakıştan bile bu odanın başka birine ait olamayacağını anlıyorum. Burada gerçekten iz bırakmış. Çizimleri duvarları süslüyor ve yatak takımlarından masa sandalyesinin üzerinde asılı duran kıyafetlere kadar her şey çok yumuşak ve pastel. Parmaklarımı hepsinin üzerinde gezdiriyorum ve onun hepsine dokunduğunu hayal ediyorum.

Burada sıkışık halde kaç saat geçirdi?

Evimizin böyle olmasını istiyorum, sıcak ve yaşanmış. Her şeyde Willow'un izi olsun istiyorum, sahip olduğum her şeyde onu görmek istiyorum.

Masasının üzerinde açık bırakılmış büyük bir eskiz defteri var ve onu neden yanına almadığını merak ediyorum. Etrafıma baktığımda, geride ne kadar çok şey bırakmak zorunda kaldığını görüyorum ve onu bulduğum birkaç temel eşyayı almak için çaresiz olduğunu biliyorum.

Ne yaptığımdan tam olarak emin değilim ama yerden boş bir sırt çantası alıyorum ve hiçbir sayfasına zarar vermediğimden emin olarak tüm eskiz defterlerini toplayıp nazikçe içine koyuyorum. Sonra duvardaki sanat eserlerinin her birini dikkatlice alıp çantanın içine yerleştiriyorum.

İsterse bu odadaki diğer her şey değiştirilebilir ama burada olduğu sürece ona güven veren şeyin sanatı olduğunu ve yerinin doldurulamayacağını biliyorum.

Çantayı omzuma atıp kapıyı arkamdan kapatıyorum. Henry'ye kalmasını söylediğim yer elbette boştu. Aşağıya indiğimde onu yerde yatarken buluyorum, Bones'un devasa platform botu yüzünün büyük kısmını kapatmış.

"Bir sıçan yakaladık," diye şarkı söylüyor Bones. "Araba hazır, artık gidebilir miyiz?" "Lütfen, ne istiyorsan al! Sadece beni öldürme!" Henry'nin çığlıkları

boğuk ve sesinin acınacak derecede ıslak olmasından dolayı gerçekten ağlıyor olabileceğini düşünüyorum.

"Evet, hadi gidelim buradan," diyorum yerdeki adamın dağınıklığını görmezden gelerek.

"Sonunda," diye rahatlayarak iç geçiren Bones, çizmesini Henry'nin kafasına sertçe indirerek onu bayılttı.

Bones'un onu evin içinden geçirip doğrudan garaja bağlanan mutfaktaki iç kapıya taşımasına yardım etmeden önce ayak bileklerini bağlamaya ve ağzına bir parça bant yapıştırmaya başladım.

Bones birdenbire, "Abato ve karısı onu bebek sahibi olmak için kullanıyorlardı," deyince neredeyse Henry'yi kafasına düşürecektim. Zaten morarmış olan gözlerine bir morluk daha eklemek için bunu yapmak istiyorum. "O sadece biraz eğlenmek içindi. Onu gördüm ve orada bırakamayacağımı biliyordum ama sonunda ona *bağlanacağımı* düşünmemiştim. Ona yaptıkları şey, Dean." Duygularıyla mücadele ederken gözlerindeki öfke ve hayal kırıklığı karışımını görebiliyorum.

Bones'un kızının fethetmesi gereken şeytanlar benimkinden çok daha fazla gibi görünüyor ve bunun onun için bir savaş olacağını biliyorum ama kazanabileceğinden çok daha fazlası.

"Onu incitmek istemiyorsun," diyorum, neler yaşadığını anlayarak. "Ama kendine yardım edemezsin." Bones ciddiyetle başını sallıyor ve ben de ekliyorum: "Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa sorman yeterli. Artık sana borçluymuşum gibi hissediyorum."

"Merak etme, sayıyorum." Omuz silkti ve Henry'nin bagajını kapattık. "Hadi gidip şu lanet yeri yakalım."

Bones koridora benzin dökerken ben mutfakta gazı açıyorum. Bir sigara yakıyor ve uzun bir nefes çektikten sonra masanın kenarına koyuyor, böylece ucu dökülen benzinin üzerine sarkıyor.

Arabaya binip gidiyoruz ve dikiz aynasından yangının turuncu ışıltısının evin pencerelerinin arkasına yayıldığını görüyorum.

ondan uzakta.

Yaktığım ilk ateşi ve tıpkı o zamanki gibi hayatımda ileriye doğru büyük bir adım daha attığımı hatırladım.

"Willow seni gerçekten değiştirmiş."

"Onun adını söylemeyi keser misin artık? O güzel suratına bir yumruk atmak zorunda kalmak istemiyorum ama atacağım."

Bones bir kahkaha attı ve şöyle dedi: "Gördün mü! Artık çok yumuşaksın. Eski sen bana biraz akıl verir, sonra da sineye çekip öldürmeye ya da sevişmeye devam etmemi söylerdi."

"Ya da ikisi birden," diye sırtıyorum.

Yakında yapacağım şey tam olarak bu ve , sadece bunu düşünmek bile sikimi kaldırıyor. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama her cinayetten sonra Willow'u becereceğim için işim daha da eğlenceli hale gelecek.

S4

AILLOA

I Aynadaki yansımama bakıyorum ve elimi karnımın üzerinde gezdirerek sundress elbisemin kumaşını düzeltiyorum. Yemin ederim küçük bir Ben göremesem bile.

Farklı mı hissetmeliyim yoksa bunun için çok mu erken?

Bu sabah kahvaltının yarısında midem akrobasi öğrenmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdi ve az önce yediğim her şeyi kusmak için tam zamanında tuvalete koştum.

Bunu yediklerime ya da Dean'in uzakta olmasının ve tekrar yaralanıp yaralanmadığını bilmemenin verdiği endişeye bağladım ama gerçek bir süredir aklımın bir köşesindeydi.

Ben hamileyim.

En azından içimden gelen his bu. Test yapmadan emin olamam ama eğer test istersem bu çok açık olacak ve henüz bu konuşmaya hazır olup olmadığımdan emin değilim.

Buraya geldiğimden beri birden fazla dönemi kaçırdığıma eminim ve daha önce fark etmeliydim ama bunu inkar ederek yaşıyordum. Bunu düşünmezsem ya da kabul etmezsem doğru olmayacağını düşündüm.

Dean hamile kalmamı mı istedi?

Bundan hiç bahsetmedi, bu konuda hiç konuşmadık ama beni elinde tutmak istediğini anladığında bunu engelleyebilecek tek kişi oydu. İsteddiği şeyin bu olduğunu düşünmeden edemiyorum. Beni elinde tutmaya o kadar kararlı ki, belki de içime bir bebek koymanın beni sonsuza dek ona bağlayacak son adım olduğunu düşündü.

Midem bulanıyor ve yine hasta olacağımı düşünüyorum ama bu sefer sadece kelekler uçuşuyor.

Sanırım bu konuda heyecanlıyım. Bu kadar çok isteniyor olma fikri içimi ısıtıyor ve tüm bunlardan ne kadar mutlu olduğuma inanamıyorum ama gerçekten mutluyum.

Ona söylediğimde Dean nasıl tepki verecek? Eminim o da bundan mutlu olacaktır. Ne de olsa beni seviyor.

Bebeğin sağlıklı olduğundan emin olmak için doktora gitmemiz gerekecek. Umarım hastanedeki ürkütücü doktoru önermez. Bu onun alanı değil ama Dean hala beni gizli tutmak istiyorsa tek seçenek o olabilir.

Dişlerimi fırçalarken ve duş alırken Dean'e haberi nasıl vereceğimin provasını yapıyorum. Eve geldiğinde nasıl yaklaşacağıma hazır olduğumu düşünüyorum.

Onunla buluşmaya giderken ön kapının açıldığını duyduğumda gülümsemekten kendimi alamıyorum ama kapı hızla kapanıyor ve Dean'in omzuna atılmış bir cesetle içeri girdiğini gördüğümde her şeyi unutuyorum.

"Hey, küçük kedicik," diyor, beni öpmek için başıma uzanırken bana gülümsüyor. Dudaklarımız birbirine çarpınca dengemi kaybedip neredeyse içine düşüyordum ama omzunda korkunç bir beden varken bundan zevk alamazdım.

"Dean, kim o?" Yutkunuyorum, bir adım geri çekiliyorum ve o bana hoşuma gittiğinden emin olmadığım bir sırıtış atıyor. "Ciddiyim Dean."

"İşte, ilk hediyen," diyor ve bana bir çanta uzatıyor ama ben zar zor fark ediyorum ve çanta ayaklarımın dibine düşüyor.

Kaşlarını çatıyor ve onu alıp kenara koyuyor. "Sanırım önce asıl hediyeni yapabiliriz," diyor hafifçe ama neden bahsettiğini anlamıyorum.

Hediye mi?

Neden elindeki kişiyi tanımıyor?

Dean bodrum kapısının kilidini açmak için yanımdan geçiyor ve buraya ilk geldiğimde aşağıda geçirdiğim zamanın anıları içimi korkuyla dolduruyor.

Adamın kafasının arkasını görüyorum ve ikimizi her zaman birbirimizden çok farklı gösteren, üzerinde gri lekeler bulunan açık sarı saçlarını hemen tanıyorum.

Kendime o olamaz diyorum. Dean neden babamı bağlasın ki? Neden onu buraya getirsin ki?

Midem bulanıyor ve bu işin sonunun iyi bitmeyeceğini biliyorum.

"Dean, neler oluyor?" Tekrar söylüyorum ama o çoktan merdivenlerden aşağı iniyor ve bana onu takip etmemi söylüyor.

Ayaklarım yerde donmuş bir şekilde öylece duruyorum. Oraya inemem, kendime artık her şeyin yolunda olduğunu söyledim ama Dean'in bekaretimi nasıl aldığı anısı bazen hala sızlıyor.

Babamla yüzleşebileceğimden de emin değilim.

Ayrıldığımda kendime onu bir daha görmek ya da konuşmak zorunda kalmayacağımı söyledim. Şimdi burada beni yine küçük hissettiriyor, Dean'le geçirdiğim tüm mutlu anları sert sözleriyle lekeliyor.

Sürtük.

Fahişe.

Dean beni almak için geri geliyor ama başımı sallayıp geri çekiliyorum. "Hayır, oraya gidemem Dean, yapamam."

"Bırak sana zarar vermesini, sana dokunmasına bile izin vermem bebeğim. Sen güvendesin." Elimi tutuyor ve arkasından giderken uyuşmuş gibi hissetsem de kalbimde ona güvenebileceğimi biliyorum.

Odanın ortasındaki sandalyeye bağlı olan babamdı. Çok farklı görünüyor, çok küçük ve düşündüğüm adama hiç benzemiyor. Yüzü Dean'in ona verdiği kadar emin olduğum kan ve çürüklerle kaplı. Onun için üzülmemi gerektirecek bir manzara ama zerre kadar sempati duymadığımı fark ediyorum.

Kalbim göğsüme çarpıyor ve karnımdaki sırrı hatırlatan bir mide bulantısı dalgası daha hissediyorum. Haberi Dean'e söylemek istiyorum ama söylemek istediğim son kişi babam olduğu için ağzımı kapalı tutuyorum.

Dean ona doğru yürüyor, sırt kasları dar, siyah gömleğinin altında dalgalanıyor ve kendinden emin dalgalar yayılıyor. Bu onun en iyi olduğu an. Onu bugünkü haline getiren şey buydu.

Acı ve ölüm.

Hayatı boyunca ona herkesten çok farklı şekillerde eşlik ettiler ama o yine de onların ağırlığını üzerinde taşıyor.

Onu izlerken, sonunda onun her şeyini kabul etmeye hazır olduğumu fark ediyorum.

Dean babamın suratına ters bir *tokat* atınca bodrumda büyük bir gürültü kopuyor, kafası yana doğru savruluyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. Nefes almaya ve yardım için bağırma çalışıyor ama ağzı bantla kapatılmış.

Dean boğazını tutuyor ve göz hizasına gelecek şekilde çömeliyor. "Uyan bakalım baba. Burada özür borçlu olduğun biri var." Bunu ondan duymak istemediğimi söylemek istiyorum ama sessiz kalıyorum. Belki de beni kaybettikten sonra babam sonunda beni incitmekle ne kadar hata yaptığını anlamıştır.

Babam bağlarına karşı mücadele ederken bandın arkasından bir şeyler bağırtıyor ama sıkı bağlanmış ve eminim Dean sırf benim iyiliğim için bağların gereğinden fazla sıkı olmasını sağlamıştır. Sakin davranıyor ama vücudundaki öfke ve nefretin sıcaklığını buradan hissedebiliyorum.

"Dean," diyorum tereddütle öne doğru bir adım atarken. Babamın gözleri üzerime dikildi. Şok içinde bana bakıyor, sanki bir hayaletim, beni bir daha görmeyi hiç beklemiyormuş gibi. Sonra bu şaşkınlık, gözlerinde nefretten başka bir şey kalmayana kadar kayboluyor.

Ona boş boş bakıyorum. Dizlerim titriyor ve kaçmak istiyorum ama yerimde duruyorum. Artık bana zarar veremez. Ben daha evden ayrılmaya karar vermeden önce sözleri canımı yakmayı bırakmıştı ve şimdi Dean yanımda olduğu için her zaman böyle olacağını biliyorum. O benim koruyucum. Benim her şeyim.

"Merhaba baba," diyorum Dean'in elini tutup onu kendime çekerken. Diğer eli belime dolanıyor ve karnımın üzerine yerleşiyor. *Bebeğimizin üzerine.*

İçimde küçücük bir hayat olduğunu bilmek, geçmişimi sonsuza dek geride bırakmak için ihtiyacım olan tüm gücü veriyor bana.

"Zemin tamamen senin bebeğim. Burada kararları sen vereceksin," diyor Dean boynuma doğru ve ben başımı geriye atıyorum. Bu fırsatı kaçırmayıp ısırtıyor ve dişlerinin derimi parçaladığını hissettiğimde beni inletiyor. İnliyor ve yarayı kucaklıyor, siki belime sertçe bastırıyor.

Babam yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle bizi izliyor ve sesini kafamın içinde duyabiliyorum.

Fahişe.

Utanç zihnime geri dönmeye çalışıyor, bana bunun yanlış olduğunu söylüyor ama artık yanlış ya da doğru diye bir şey olmadığını biliyorum.

Babam başını sallarken hayal kırıklığı ve öfkeyle başka tarafa bakıyor. Ona tüm bunların onun suçu olduğunu haykırmak istiyorum. Bana hep böyle olacağımı söylediği için böyle davrandığımı söylemek istiyorum ama kendimi kızgın hissetmeye zorlayamıyorum.

Eğer beni fahişe yapan şey buysa, buna bayılıyorum. "Beni bu kadar uzun süre bundan uzak tutmaya çalıştın," diyorum ona. "Bu kötü ya da iğrenç değil. Bu sadece aşk. İstenmek ve sevmek beni daha az kötü yapmaz. Dean sayesinde nihayet bütün olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Dean beni kendine daha sıkı bastırıyor, kulağıma tatlı övgü sözleri fısıldıyor ve hayatım boyunca içime dolan tüm zehri temizliyor.

Elleri önümde yılan gibi kıvrılıp göğüslerimin hemen altını okşarken benim vücudum da ısınmaya başlıyor. Bana daha fazla dokunmak için izin bekliyor ama ben

bunu sevmek istemiyorum. Utanç yüzünden değil. O sürtük sonunda öldü ve gömüldü. Babamın artık anılarımda yer almasını istemiyorum.

"Onun gitmesini istiyorum," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Ama önce ne söyleyeceğini duymak istiyorum."

Dean'in elleri birkaç saniye daha üzerimde kaldıktan sonra çekiliyor ve babamın arkasında duruyor. Ağzındaki bandı sökmek için uzandı ve babam acı içinde çığlık attı.

"Willow! Senin derdin ne kızım? Ucuz bir fahişe gibi davranıyorsun. Lanet olası saldırı köpeğini getir de beni çöz ve kendini açıkla!" diye bağırıyor, nefes almak için bile durmadığı için yüzü kıpkırmızı oluyor.

Dean'in elleri babam irkilip küçülene kadar omuzlarını sıkıyor. Eğer o benim saldırı köpeğimse, o zaman ben cehennemin kraliçesiyim ve o da benim emrimdeki cehennem köpeğim.

Biraz daha dik durarak bir adım öne çıktım. "Hayır, baba. Kendini açıklayacaksın. *Senin neyin var böyle?*"

Başımı sallıyor ve ayağıma bir damla kan tükürüyor. Bana değmeden önce geri sığıyorum ve bir çığlık duyduğumda hızla başımı kaldırıyorum. Bir bıçak kabzasına kadar babamın dizine saplanmıştı ve Dean bıçağı çekerek diğer dizine sapladı ve babamın acı içinde tekrar inlemesine neden oldu.

"Bunu bir daha yaparsan parçalarını çıkarmaya başlarım," diye uyarıyor Dean kulağına. Sonra bıçağı çıkarıp babamın yanağına bastırıyor. "Anladın mı?"

Babam başıyla onaylıyor, kocaman gözleri sanki onu bundan kurtarabilirmişim gibi bana dikilmiş.

Eğer Dean'i tamamen kabul etmek istiyorsam o zaman bu psikopat tarafı da dahil olmak üzere onun her şeyini istemeliyim.

Ona dur demediğimi anladığında bana çılgınca sırıtıyor ve bedenim canlanıyor. Nefes alıyorum ve başka tarafa bakıyorum, sadece teslim olmamak ve beni tam burada becermesine izin vermemek için. Tam olarak ne düşündüğümü biliyor olmalı çünkü karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

Bakışlarımı babama yönelterek, "Neden bana bir hiçmişim gibi davrandın?" diye soruyorum.

"Haklıydım, değil mi?" diye soruyor, sorumu duymazdan gelerek. "Bensiz hayatta kalamayacağını biliyordum. Kendi başına dışarı çıkar çıkmaz, kendini böyle adamlara pazarlıyorsun."

"Öyle ..." diye söze başlıyorum ama kendimi durduruyorum. Dean'le aramda olanlar hakkında hiçbir şey bilmesine gerek yok. Sahip olduğumuz şeyi kabul ettim. Beni manipüle etmeye çalışmak için bunu çarpıtmasına ihtiyacım yok.

"Anneme de aynı şekilde mi davrandın?" Soruyorum ve kaşlarını tekrar çatmadan önce gözleri açılıyor. Dişlerini birbirine geçiriyor ve sanki bir şey saklıyormuş gibi uzaklara bakıyor.

"Sana bir soru sordu," diyor Dean, bıçağın ucunu gözünün hemen altına götürerek. Babam kıpırdamamaya çalışıyor ama titriyor ve vücudu ter içinde, gözlerine damlamaya devam ediyor ve gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırıyor. Babam cevap vermeyince Dean bıçağı aşağı çekerek yavaşça yanağını kesiyor. Acı içinde inliyor ve kıvranıyor, bu da kesiğı daha da kötüleştiriyor.

"Özür dilerim, tamam! Özür dilerim, dur artık!"

Dean'e şimdilik beklemesini söyleyen bir baş selamı veriyorum ve babam bana hak ettiğim gerçeğı vermek için ağzını açıyor. "Annen... Ona her şeyimi verdim ama o beni aldattı. Sonunda seninle birlikte oldu. Her gün bana onun bana yaptıklarını hatırlatıyorsun!"

Zemin sallanıyor ve düşmeden önce kendimi yakalıyorum. Dean yanıma geliyor ve bana bakarken yanaklarımı okşuyor.

"Solgunsun," diye mırıldanıyor. "Hadi, gidip uzanmalısın, bunu daha sonra bitirebiliriz."

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Bunu şimdi yapmam gerek." Sonra babam olduğunu sandığım adama döndüm. "Sen benim babam değil misin?"

Başını sallar ve ağlamaya başlar. "Hayır. Öyle olduğumu sanıyordum. Doğum belgesine benim adımı yazdırmayı kabul etmiştik ama sen bebekken bir test yaptırdım ve benden olmadığını öğrendim."

"Yani beni elinde tutup tüm öfkeni benden çıkaracağını mı düşündün?"

"Hayır, öyle değildi," diyor zayıf bir sesle. "Annene çok kızgındım, Seninle gidecekti ama kavga ettik ve ben onu ittim. Yemin ederim bir kazaydı. Ayağı takıldı ve sonra... aşağı inerken kafasını çarptı."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Polis sorular sordu ama ben de onlara sana bakarken o kadar uykusuz kaldığını ve merdivenlerde dengesini kaybedip düştüğünü söyledim."

Oda tekrar dönüyor ve her şeye hakimiyetimi kaybediyormuşum gibi hissediyorum ama sonra Dean'in elleri ellerimde, beni topraklıyor. Bana *her şeyi* açıkça görme yeteneğini geri veriyor

"Willow," diye uyarıyor, sesinde endişeli bir ton var.

"Biliyor muydun?" Bildiğimi sandığım her şeyin yalan olmasından duyduğum kederle sesim kalınlaşarak soruyorum. Dean bana bir insan hakkında her şeyi bilme konusunda ne kadar yetenekli olduğunu göstermişti. *Bunu başından beri biliyor muydu?*

"Hayır. Baban iyi bir yalancı. Ölüm belgesi size söyledikleriyle uyuşuyor."

Bıçağı ondan kaparak önümdeki adama doğrultuyorum. Yalanları yüzünden hayatımı cehenneme çeviren adama. "Seni canavar! Onu sen öldürdün! Peki ya gerçek babam? Ondan da kurtuldun mu?"

"Kim olduğunu bilmiyorum, yemin ederim! Annen bana asla söylemez."

"Benden haberi var mıydı?" Sorumun ardından gelen sessizlik bana her şeyi anlatıyor. İki *babam* tarafından da istenmiyordum.

Dean ellerini belime koyarken kulağıma, "Bebeğim, eğer istediğin buysa kim olduğunu bulabilirim," diyor.

Bunu istiyor muyum ki?

Hayır. İsteddiğimi sanmıyorum. Neden başka bir adamın gelip hayatımı tekrar ele geçirmesini isteyeyim ki? O zaman beni istemedi, şimdi de tanımıyor.

"Hayır. Ben sadece seni istiyorum." Bıçağı bırakıyorum ve yüzümü Dean'in göğsüne gömmek için dönüyorum. Kollarını omuzlarıma doluyor ve ona yaslanmama izin veriyorum ama *Henry* gülünce tekrar geriliyorum.

"Tanrım, kafan çok karışık," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Senin sayende değil.

"Willow, bebeğim. Bundan sonra ne olması gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Dean soruyor ve kaslarındaki gerginliği hissedebiliyorum. Her ne kadar beni rahatlatmak istese de arkamdaki adamın canını yakması gerektiğini biliyorum ve tam olarak bunu yapmasını istiyorum. Ona bakıyorum ve yüzündeki en küçük ayrıntıyı bile yakalıyorum. Kaşları çatılıyor ve ben gülümsüyorum. "Buradan canlı çıkamayacağını biliyorum. Sadece ben yapabilir miyim bilmiyorum.

izle."

Yüzü aydınlanırken ağzından hınzır bir gülümseme yayılıyor. "Denemek ister misin?"

Nefesim kesiliyor ve kalbimin hızla çarptığını hissediyorum. Dean'i en son birini öldürürken gördüğümde dünyam değişmişti. Karşımdaki katilin korkunç güzelliği karşısında dehşete düşmüş ve büyülenmişim.

İhtiyacım olan şeyi ifade edecek kelimeleri bulamayınca başımı sallıyorum. Dean bir sandalye kapıyor ve oturmam için yukarı çekiyor. "Olur da ," diyor

Göz kırpıyorum ve oturuyorum, titreyen bacaklarım artık bedenimi taşımadığı için minnettar.

Henry'nin sandalyesinin altında kan birikiyor ve daha ne kadar yaşayacağından bile emin değilim. Bir elimi karnımın üzerinde tutarken diğer elimle sandalyemin koltuğunu kavriyorum ve Dean'in en karanlık, en çarpık hayallerimdeki adama dönüşmesini izliyorum. *Carver*.

Daha önce içimde uyandırdığı garip yoğun duygular şimdi yeniden su yüzüne çıkmaya başladı. Korku ve adrenalin, vücudumu aynı anda hem sıcak hem de soğuk yapan baş döndürücü bir karışım yaratıyor.

Bu adam bir gece geç saatte eve geldi ve sikerken boğazımı sıktı. Bana öleceğimi düşündüren adam. Ama aynı zamanda dağıldığımda yanımda kalıp bana sarılan adam. Beni hayata döndüren de oydu.

Dean Henry'yi saçından tutup başını kaldırarak bana sağladı. "Dışarı çıkmadan önce ondan düzgün bir özür dilemek ister misin?"

Bir şey söylemesini bekliyorum ama dudaklarını büzüyor ve gözlerini benden kaçırıyor. Ayaklarına kapanıp beni affetmesi için yalvarsa bile bu samimi olmazdı. Bunu istemezdim. Tek istediğim onun hayatımdan sonsuza dek çıkması. Eğer tek yolu buysa, öyle olsun.

Bu adama karşı bir şey hissetmek zorunda olmadığımı anladığımda omuzlarımdan bir ağırlık kalkıyor. Bundan sonra onun anısı bile beni incitmeyecek.

Bana acı çektirmesine izin vereceğim tek adam Dean.

Dean Henry'nin başını iter ve dilini şaklatır. "İyi, konuşmak istemiyorsan buna ihtiyacın olmayacak." Henry'nin çenesini öyle sert kavrar ki çenesi açılır ve dilini yakalar. Çığlıklarına aldırmadan, bıçağını dilinin üzerinde kesmeden önce dilini gidebildiği kadar dışarı çeker. Henry ağzında biriken kendi kanında boğulmaya başlamadan önce son bir çığlık atar.

Dean dili yere fırlatıyor ve ıslak bir tokatla yere düşüyor. Elimi ağzıma kapatıp midemin bulanmamasına çalışıyorum ama ne kadar kusma isteği uyandırır da gözlerimi önümdeki korkunç sahneden .

Minik yumrumu ovuyorum. *Bu senin , küçüğüm. Böyle korkutucu görünebilir ama inan bana bunun nedeni çok fazla sevgiyle dolu olması. İkimiz için de.*

Henry öne doğru eğilebildiği kadar eğiliyor ve kan boğazından aşağı değil kucağına dökülüyor. "Aslında sana teşekkür etmeliyim," dedi Dean.

onun etrafında dönmeye başlar. "Eğer sen olmasaydın, Willow asla benimle birlikte olamazdı."

"Hayır," diye bağıyorum ve Dean adımımın ortasında durup bana bakıyor. Ayağa kalkıyorum ve yerdeki kanlı dilden dikkatlice kaçınarak Dean'in yanına gidiyorum. "Ne olursa olsun birbirimizi bulacağımıza inanıyorum. Birlikte olmamız gerektiğine dair aklımda tek bir şüphe bile yok." Dean ağzıyla beni sahiplenmeden önce kocaman gözlerle bana bakıyor.

Dean yüzümü tutarken kanlı parmakları yanaklarımı kirletiyor ama umurumda değil. Uzanarak parmaklarımı boynunun arkasına doluyorum ve o da beni bacaklarım kalçalarına dolanacak şekilde yukarı kaldırıyor. Üzerimdeki elbise vücuduma kolayca erişmesini sağlıyor ve sert çıkıntısı amıma çarptığında nefesim kesiliyor.

Onun için ne kadar ateşli ve ıslak olduğumu hissedebiliyorum. Bu sefer bunun için kendimden nefret etmiyorum. Tek düşünebildiğim onu içimde ve her yerimde nasıl istediğim.

"Senin için adam öldürmeme izin vermen hayatımda gördüğüm en ateşli şey olabilir bebeğim. Bunun seni de ne kadar ıslattığını biliyorum."

"Dean," diye inliyorum, o da karşılık olarak hırlıyor ama sağ tarafımdan gelen ıslak gargara sesleriyle bölünüyoruz. Henry hâlâ yanımızda hayata tutunmaya çalışıyor, önü kan, tükürük ve gözyaşından geçilmiyor. "Acısına son verin," diye iç geçiriyorum.

"Hayır, seni incittiği için yeterince acı çekmedi." Kalbimi bir aidiyet duygusu dolduruyor. Dean benim için her şeyi yapar. Bir adamı öldürmeyi bile. Artık evden kaçan o korkak kız değilim. Dean'le birlikte olmak beni güçlü kıldı ve artık istediğimi elde etmekten korkmuyorum.

"Ama beni istiyorum ve bunu onun önünde yapmayacağım." Bu onun dikkatini çeker.

Dean'in elleri kışkımda esniyor ve mavi gözlerinde buz gibi bir ateş parlıyor. Bıçağı almak için çömeldiğinde beni bırakmıyor ve ben ona daha da sıkı sarılıyorum. Sonra bıçağı Henry'nin kalbine saplamadan önce beni öpüyor. Henry sandalyede kasılıyor, cansız bir yığın halinde yere yığılmadan önce vücudu işkence dolu birkaç saniye boyunca kasılıyor.

Aklımda hala milyonlarca soru dönüp duruyor ama şimdilik onları cevapsız bırakıyorum.

Dean'in yanağını okşayarak dikkatini tekrar bana çekiyorum. Üstü başı kan içinde ve bana dokunduğu yerden benim de kan içinde olduğumu fark ediyorum. Bana bakarken göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyor. Gözlerinde tereddütlü bir bakış var ve sonunda onun kim olduğunu anlıyorum.

Hepsiyle tanıştım ve her birini en az diğeri kadar seviyorum.

"Dean, teşekkür ederim." Alnımı onunkine yaslıyorum, burunlarımız birbirine değiyor. "Sen benim her parçama sahipsin. Bedenim, acım, zihnim. Ben de senin her şeyini istiyorum. Seni seviyorum."

S5

DEAN

I Seni seviyorum.

O üç kelimeyi söylerken göğsümdeki rüzgar kesildi.

I. Sevgi. Seni seviyorum.

Tanrım, bunu duyduğuma göre mutlu bir adam olarak ölebilirim.

"Kahretsin, Willow. Ben de seni seviyorum. Sen benim olduğun kadar ben de seninim, bunu asla unutma."

Onu sıkıca kollarıma alarak üst kattaki yatak odamıza taşıyorum. Önce kıyafetlerimizi çıkarma zahmetine girmeden duşu açıyorum ve onu düşün altına bırakıyorum.

Kan ikimizden de aşağı akıyor ve hipnotik bir şekilde kanalizasyona karışıyor. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle taze kanla kaplı kızımın önümdeki güzel manzarasını seyrediyorum.

Kalbimde alışmaya başladığım bir his var. Acının böyle bir his olduğunu hayal ediyorum. *Göğsümde coşkulu bir sızı*. Kalbim artık ikimiz için atıyor. Damarlarımdan geçen her hayat pompası onun için.

"Willow," diye içimden geçirirken parmaklarımı ıslak saçlarında ve yanaklarında gezdiriyorum. O da benim hareketlerimi yansıtıyor ve yüzüme ulaşmak için ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor.

Birbirimize ne kadar ihtiyacımız olduğunu anlatmak için kelimelere ihtiyacımız yok. Eğer ruhlar varsa, o zaman bizimkiler sonsuza kadar bağlı.

Dudaklarını, beni hem sevgiye hem de acıya boğan bir öpücükle eziyorum. Sadece bir anlık oyuncağım olması gereken bu harika kız benim her şeyim oldu. O artık benim bir parçam. *O benim acım.*

Sırılsıklam kıyafetlerini çekiştirerek çıkarıyorum ve o da dizlerinin üzerine çökerken kot pantolonumu indiriyor. Beni dövme kadar ağzına alırken elim fayansları tokatlıyor. Dişlerinin beni sıyırdığını hissediyorum ve saçlarını avuçlarken homurdanıyorum.

Ben onu duş başlığından korurken su etrafından akıyor. Daha önce onda hiç görmediğim bir açlıkla beni emerken ve yalarken o büyük, güzel gözler bana bakıyor.

"Benim," diye homurdanarak yumruğumu fayanslara vuruyorum.

Onu kendimden uzaklaştırırken "Senin" diyor. Onu saçlarından tutup kaldırdığımda nefesi kesiliyor ve kendine yardım etmek için belime tutunuyor.

"O iğrenç küçük ağzını ne kadar sevsem de, amına boşalmak istiyorum bebeğim."

İnliyor ve onu kaldırıyorum, içine girerken sırtını fayanslara çarpıyorum. Tıpkı aç ağzının yaptığı gibi, amının uzunluğumu tek seferde yemesini izliyorum.

"Durma" diye yalvarıyor ve ben de ona istediğini veriyorum. Onu fayanslara vururken sert bir şekilde boşalıyor, göğüsleri kalçalarımın her derin itişiyi zıplıyor.

Gırtlaktan gelen inlemelerden başka bir şey çıkaramayacak kadar zevk içinde kayboldum. Boğazım kapanıyor ve sikim onu parç gibi hissedene kadar içinde şişiyor. Can havliyle bana tutunuyor, tırnakları omuzlarımı tırmalıyor ve ayak bilekleri kalçalarımın o kadar sıkı sarılmış ki, içine boşalana kadar sadece kısa düzensiz itişler yapabiliyorum.

Göğsüme doğru miyavlıyor, derimi ısıyor ve dövme yaptırmak istediğim hoş bir kırmızı iz bırakıyor. Bana verdiği her izin benimde kalıcı olarak kalmasını istiyorum. Ona ait olduğumun sürekli bir hatırlatıcısı.

"Seninle gurur duyuyorum," diyorum bir kolumun üzerinde yükselip parmaklarımı karnındaki yara izlerinin üzerinde gezdirirken.

"Ne için?" diye soruyor esnemeye çalışarak.

"İzlediğin için. Benimle savaşmadığın ve o piçi senin için öldürmeme izin verdiğin için." Bodrumda olanlar onu yakaladığında yıkılmasını ve ağlamaya başlamasını bekliyorum ama hiç etkilenmiş görünmüyor.

"Kusacağımı sandım," diye gülüyor. "Yaşamak için bunu yapmayı nasıl hazmediyorsun?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Sanırım benim için daha kolay çünkü o kişinin nasıl hissettiğini hayal edemiyorum. Birinin incindiğini gördüğünüzde zihniniz size nasıl söyler, bende böyle bir şey yok."

"Bu mantıklı," diyor, sonra tekrar esnerken ağzını kapatıyor.

"Biraz dinlen, bebeğim."

"Henüz değil. Aslında sana söylemem gereken bir şey var. Eve geldiğinde sana söyleyecektim ama belli ki biraz meşguldün ve-,"

"Willow, bebeğim, çıkar ağzındaki baklayı," diye gülüyorum, ne söylemeye bu kadar hevesli olduğunu bilmemenin verdiği gerginliği gizlemek için.

"Sanırım -hayır, *biliyorum*- hamileyim," diyor yüzünde gergin bir gülümsemeyle.

Kalbim duruyor ve kulaklarımdaki çınlamadan başka ne dediğini duyamıyorum.

Hamile misin?

Kahretsin. Bunu düşünmemiştim.

Doğrudum ve ellerimi nemli saçlarımda gezdirdim. Elbette bunun olması kaçınılmazdı. Korunmadık ama ilk başta onu tutmayı planlamamıştım ve sonra bunu hiç düşünmedim. Ya da belki de düşündüm? Bir parçam başından beri bunu mu istiyordu? Onu bebeğimle birlikte kalıcı olarak kendime bağlamak mı?

Hayır. Daha önce bir ailem olmasını hiç düşünmemiştim. Hiç istemedim. Willow'un hamile kalacağı düşüncesi hiç aklıma gelmedi.

". Bebeğimiz olamaz, Willow."

Yüzü düşüyor ve teni soluyor. "Ama... Bunu istediğini sanıyordum? Benimle bir hayat? Hiç koruma kullanmayan sendin, istediğinin bu olduğunu sanıyordum."

"Evet. *Seninle* bir hayat. Seni istiyorum Willow, bir bebek değil! Bu her şeyi değiştirecek."

"Hala bana sahip olacaksın. Ben hep yanında olacağım Dean." Elini benimkinin üzerine koyuyor ve karnına götürüyor. "Sadece seks yaparken bana ne yaptığına dikkat etmemiz gerekecek. Sadece çok sert olmadığından emin ol. Hiçbir şey değişmeyecek. Demek istediğim, daha yeni akıllara durgunluk veren bir seks yaptık ve-"

Elimi geri çekiyorum ve benden uzaklaşıyor. Kahretsin, nasıl oluyor da her şey bu kadar ters gidiyor?

"Hayır. Bu işler böyle yürümez. Her şey değişecek! Sen benimsin. Sana sahibim. Her şeyin. Sende kalmayacak."

Willow ayağa kalkıyor ve ellerini karnına bastırarak benden uzaklaşıyor. Ona kazınmış ismime bakıyorum, onu şimdiden benim olarak damgalıyorum ve yapmam gereken şeyle ilgili midemdeki hissi yatıştırıyorum.

"Bunu seçemezsin! Dean, seni seviyorum. Bu bebeği seninle istiyorum. *Lütfen.*" Sesi son kelimede kesildi.

Ona doğru yürürken hiçbir şey söylemiyorum. Duvara yaslanana kadar geri çekildi.

"Özür dilerim." Bileklerinden tutarak onu yatağa geri sürüklüyorum, topuklarını halıya gömüyor ve yol boyunca benimle mücadele ediyor ama onu kolayca yere seriyorum.

Yatağın altına uzanıp önlem olarak orada sakladığım eski kelepçelerini buluyorum, sonra birini bileğine sabitliyorum ve diğer bileğini sabitlemeden önce karyolanın etrafına doluyorum.

"Dean, dur! Bırak beni! Sadece bunu konuşmamız gerek! Lütfen" diye hıçkırıyor ama onu dinlemiyorum. Dinleyemem. Bones'un dediği gibi o beni çoktan değiştirdi. Beni daha fazla değiştirmesine ve kendi tarafını görmemi sağlamasına izin veremem. Onun için her şeyi yaparım ama bunu yapmaya kendimi ikna edemiyorum. Bu benim hatam ve şimdi bunun acısını çekecek olan o.

Luka'yı çağırıp sorunu çözdüreceğim. Ondan sonra doğum kontrolü yaptıracağım ve bu bir daha asla olmayacak.

"Dean, lütfen bebeğe zarar verme. Lütfen!"

Yerden temiz kıyafetler alıp kapıya götürüyorum, böylece ağlamasını daha fazla duymak zorunda kalmıyorum. Her hıçkırık kalbimi parçalıyor.

"Özür dilerim, Willow. Bu benim hatam ama bunu düzelteceğim ve yemin ederim bunu senin için olabildiğince kolaylaştırmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Yakında döneceğim."

Bunun için benden nefret edecek ama onu on sekiz yıl boyunca taciz eden adamı öldürmeme izin verirkenki gücünü görmek bana onun bu durumdan geri döneceğini kanıtlıyor.

Yapmak zorunda.

S6

AILLOA

MUzun süre ılık attığım için boğazım ağrıyor ve yanaklarımdan süzülen yaşlar yüzünden gözlerim yanıyor.

Böyle olmaması gerekiyordu. Dean beni seviyor. Neden bir ailesi olsun istemesin ki? Elbette saplantısı sevgimin onunla bir bebek arasında bölüneceğı düşünmesine katlanamayacak kadar güçlü olamaz.

Dean geri döndüğünde gece olmuştı. Kıyafetlerinde taze kan izleri var ama gittiğinden daha sakın görünüyor. Bu iyiye işaret.

"Nereye gittin sen?" Soruyorum, eğer şimdilik sorundan kaçınırsak, sert bir şey yapmadan önce kelepçeleri çıkaracağını umuyorum.

"Henry'den kurtuldum. Herif temelli gitti ve bu arada eski eviniz de öyle, bundan daha önce bahsetmeliydim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bones ve ben orayı yaktık. Yine de eski yatak odanızdan bazı şeyler kurtardım." Bir parmağıyla bir çanta tutuyor ve yatağın üzerinde yanıma koyuyor. Henry'yle her şey mahvolmadan önce bunu bana verdiğini hayal meyal hatırlıyorum. Bunun benim çantam olduğundan eminim. Eski odamda bıraktığım anta.

Bodrumda olanları düşünmek için fazla zamanım olmadı. Zihnim bebeğimi nasıl hayatta tutacağımla meşguldü. Şimdi düşündüğümde, bu konuda pek bir şey hissetmediğimi fark ediyorum. Baba dediğim adam bana tüm hayatım boyunca yalan söyledi ama artık geçmişte kalmışken bunu umursamanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Dean sayesinde gerçekten öldü ve gömüldü.

Sırt çantasının fermuarını açtı ve bir yığın eski eskiz defterimi çıkardı. Şimdiye kadar benim için ne kadar önemli olduklarını fark etmemiştim. saatlerce onların üzerine eğilip fanteziler ve hayali arkadaşlar çizdim. Evden ayrılırken yanıma sadece geçinebileceğim kadar eşya alırdım. Bu da elbette eskiz defterleri gibi şeylerin geride bırakılması gerektiği anlamına geliyordu.

"Çok naziksin Dean. Teşekkür ederim. Kelepçeleri çıkarmama izin verirseniz birlikte bakabilir miyiz?" Mümkün olduğunca rahat görünmeye çalışarak sordum.

"Üzgünüm, bebeğim. Doktor kadar olmaz."

Kanım damarlarımda buza dönüşüyor. Bu konuda ciddi mi? Hamileliğimin ne kadar ilerlediğini bile bilmiyorum. Kürtaj acı verir mi? Nasıl olacak ki? Bebeğimi kaybetme düşüncesi bile şimdiden canımı yakıyor. Dean bunu gerçekten yaparsa, sonrasında hayatta kalabilir miyim bilmiyorum.

"Ne zaman geliyor?"

"Sabaha kadar değil."

Tekrar hıçkırmaya başlıyorum ve Dean'in yumrukları eskiz defterlerini sıkarken parmak eklemlerinin beyazlaştığını fark ediyorum. "Bunu neden istemediğini anlamıyorum?" diye soruyorum.

"Sana zaten söyledim! Sadece seni istiyorum!"

"Bu hiç mantıklı değil! Hâlâ bana sahip olacaksın."

Hayal kırıklığı içinde bağları çekiştiriyorum ve Dean beni durduruyor. "Bunu yapmaya devam edersen bileklerini inciteceksin," diye beni azarlıyor ve ben gülüyorum.

"Bileklerimi önemsiyorsun ama çocuğumuzu rahmimden koparmayı önemsemiyor musun?"

"Willow, bunu yapma. Mümkün olduğunca acısız olmasını sağlayacağım, sonra yolumuza devam edeceğiz ve her şey normale dönecek." Ayağa kalktı ve yatağın yanında volta atmaya başladı.

"Hiçbir şey asla normal olmayacak! Bunu yaparsan senden sonsuza dek nefret edeceğim Dean."

"Hayır, dönmeyeceksin. Bundan geri döneceğiz. Döndüğümüzden emin ."

Hıçkırıklara boğuluyorum. Kendinden nasıl bu kadar emin konuşabiliyor? Sonra yine bir parçam, işleri ne kadar ileri götürürse götürsün onu yine de sevecek kadar onun için çok mu ileri gittiğimi sorguluyor. Beni diri diri gömebilirdi ve muhtemelen ona o kadar muhtaç olurdum ki bunun için ona teşekkür ederdim.

"O zaman öldür beni."

Bana için adımlarını durdurdu. "Ne? Öyle söyleme."

"En istediğın şey buydu. yüzden yap gitsin."

Bakışlarımı tutuyor. Bana tehlikeli bir şekilde bakması, ona duyduğum ihtiyaç ve çocuğumuzu korumak için içgüdüsel bir öfkenin garip bir karışımıyla vücudumun ısınmasına neden oluyor.

Dean'ın aklındaki şüpheyi ve bakışlarının birkaç saniyede bir karnıma kaydığını görebiliyorum. *O da bunu istiyor.* İstedğini biliyorum. Sadece bana gerçekte neler olduğunu neden söylemediğini bilmiyorum. Ona ulaşmanın, beni dinlemesini sağlamanın bir yolu olmalı.

"Dean, bu onu inciterek ya da öldürerek kontrol edebileceğın bir şey değil."

"Tek iyi olduğum bu, Willow! Beni sadece onu becerdiğim için seviyorsun. Tüm bu acılar yüzünden çok kötü hissediyorsun. Hissettiklerinin gerçek olduğunu nereden bilebilirim?" Elini arka cebine atar ve küçük, gümüş bir şey çıkarır. Onu avucunun içinde tutarken küçük bir düğmeye basıyor ve keskin, gümüş bir bıçak çıkıyor. "Bu iş bittikten sonra baştan başlayabiliriz. Eğer doktor gelmeden önce kendine zarar verecek kadar heyecanlanacaksan, o zaman bunu kendim yapmak zorunda kalacağım."

Bana doğru yaklaşıyor ve ben onu uzak tutmak için ayaklarımı tekmeliyorum ama o kalçalarımın binerken ayaklarımı sıkıştırıyor.

"Bununla ne yapacaksın?" Sessizce söyledim. "Pişman olacağın bir şey yapma Dean, lütfen."

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturur ve gömleğini yukarı kaldırır. "Bu iş ne kadar çabuk biterse o kadar iyi. Merak etme, yara izleri konusunda seninle eşleşeceğim. Önce ben başlayacağım." Bıçağı göbek deliğinin birkaç santim altındaki derisine bastırıyor ve bir damla kan aşağı akıyor.

Kendini tamamen kaybetti. Eğer beni keserse, sonunda beni öldürecek. Tabii önce kendini öldürmezse.

"Dur!" O kadar yüksek sesle bağıryorum ki kulaklarım çınlıyor ve boğazım yırtılacak gibi oluyor. "Kendine ya da bebeğe zarar vermiyorsun!"

"İçindeki o şey tıpkı benim gibi olabilir. Herkesin nefret ettiğı duygusuz bir canavar," diyor Dean, sesi hâlâ öfke dolu ama bıçağı derisinden uzaklaştırıyor.

"Asla öyle olmayacak! Onları sevmemiz için bize sahip olacaklar. O yüzden lütfen, lütfen dur. Benim için, lütfen," diye yalvarıyorum.

"anlamıyorsun."

"Anlıyorum! Seni senden daha iyi anlıyorum! Sen sandığın gibi bir canavar ." Sesim şimdi daha yumuşak. İhtiyacı var

Herkes kadar merhamet. Belki daha da fazla. Ona durması için bağırmak işe yaramayacak.

"Ne?" diye fısıldıyor. Şaşkınlık ve acı tüm yüzünü kaplamıştı.

Olayların ona fiziksel olarak zarar verememesi önemli değil. Belli ki her şey ona zihinsel olarak zarar veriyor. Yara izleri cildinde bitmiyor, o kadar derinlere iniyor ki kalbini ve zihnini de sarmış durumda.

"Acıyı hissedemediğini mi söylüyorsun? Yanılıyorsunuz. Uyanık olduğun her an hissediyorsun. Vücuduna zarar vermeyen her ne olduysa o kadar derin izler bırakmış ki hala hissedebiliyorsun. Ama artık acı çekmeye devam etmek zorunda değilsin."

Eli titrerken sustalı yatağa düşüyor. "Artık ben varım," diyorum. Sonunda bana, sonra bileklerime ve karnıma baktığında transa girmiş gibi oluyor.

"Kahretsin, Willow. Özür dilerim. Çok özür dilerim." Bileklerimi çözüyor ve alnını karnıma dayayarak yatağın ayak ucuna çöküyor. "Çok özür dilerim," diye tekrar fısıldıyor ve yemin ederim bebeğe söylüyor. Muhtemelen şu anda birkaç hücreden daha fazla değil ama umarım babalarının sesinden gerçekten ne kadar istediklerini duyarlar.

Oturup bileklerimi ovuyorum ve Dean geri çekiliyor. Sustalı bıçak hala yatağın üzerindeydi ve onu aldım.

Dean'in omuzları yenilgiyle çöküyor ve elime bakarken çok kırılmış görünüyor.

"Sadece yap. Yemin ederim bir sonraki hayatta daha iyisini yapacağım."

Dizlerimin üzerinde doğrulup gömleğinin altından tutuyorum ve kollarını kaldırıp başının üzerinden çekmeme izin verene kadar yukarı çekiyorum. Bıçağı karnına doğru tutarken bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Ne kadar üzgün olduğunu biliyorum. Bu bizi eşitleyecek. Artık kaçmak ya da benim yerime karar vermek yok. Şu andan itibaren yapacağımız her şeyi birlikte yapacağız."

Elim titriyor ama kendimi sabitlemek için bir nefes alıyorum, sonra bıçağı derisinde gezdiriyorum. Herhangi bir acı belirtisi için yüzünü yakından izliyorum. Çok fazla acı var ama hiçbirisi kesikten kaynaklanmıyor.

Dean durumunu bir zayıflık olarak görüyor olabilir ama ben bunun onu ne kadar güçlü kıldığını görebiliyorum.

Bıçağı fırlatıp atmadan önce derisine bir çizgi daha çektim.

Karnına bakmadan önce odanın diğer ucuna uçmasını izliyor.

"*Üçümüzün* de hayatı üzerine yemin ederim ki seni asla terk etmeyeceğim. Sen benimsin Dean. Beni sonsuza kadar avlayacağını söylemiştin.

Çünkü ben kaçmıyorum. Her hayatta seni bekliyor olacağım ve bu da bunu kanıtıyor. Seni seviyorum. Eğer bebeğimiz de senin gibi olursa çok gurur duyacağım ve onlara her şeyle nasıl başa çıkacaklarını öğretmek için babalarına ihtiyaçları olacak."

"Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"*Ama sen biliyorsun.* Hayatın boyunca tek başına idare ettin ama artık yalnız değilsin. Bu bebeğe iyi bir hayat vermek için mükemmel bir ekip olacağız. Sen bir canavar değilsin, bunu sana kaç kişi söylemiş olursa olsun. Onların ne söylediği önemli değil, önemli olan şu anda sana söylediklerim. Seni seviyorum Dean Cross ve bu bebeği doğuracağız. Bana bunu istemeyen tek bir parçan bile olmadığını söyle."

"Ben... Seni elimde tutabilmemin tek yolunun canını yakmak olduğunu düşündüm. Hâlâ seni incitmek istiyorum."

"Biliyorum. Ben de hala bunu istiyorum. Ama Dean, bana zaten sahipsin, hiçbir şey kanıtlamana gerek yok. Ben buradayım."

Elini karnımın üzerine koyuyor ve gözlerini kapatıyor. "Bunu istiyorum."

Vücudumdaki tüm gerginlik bir anda kayboluyor ve kaslarım . Dean'in göğsüne düşünüyorum ve kollarımı ona doluyorum.

"Bizim için neyin işe yarayacağını bulacağız. Beni boğamayabilir ya da kesemeyebilirsin ama beni ısırmaman için hiçbir neden göremiyorum." Ona gülümsüyorum ve şeytani sırıtışı geri geliyor

Karnındaki yeni kesiklere bakıyor. Şimdi gerçekten eşleşiyoruz. Daha önce kendine kestiği *Söğüt*'ün altında şimdi kırmızı kanlı bir *X işareti* var. "Biliyor musun, sadece sorabilirdin? Willow Cross olmayı bu kadar çok istediğini bilseydim evet derdim."

"Sen tam bir götsün!" Gülüyorum ve beni yatağa yatırıyor, ağırlığı beni rahatça güvende hissettirecek kadar üzerimde.

Geceyi birlikte kıvrılıp geçirdik ve Dean bana her şeyi anlattı.

Yetimhanede hem çocuklar hem de yetişkinler tarafından ne kadar kötü muamele görmüştü. Onu istismar eden ve acı çekmesinin Tanrı'nın isteği olduğunu söyleyen üvey ebeveynler, şeytanı ondan uzaklaştırmak için onu dövüyorlardı. Henüz on altı yaşındayken, onlar içerideyken evi ateşe vererek sırtındaki yanıkları nasıl aldığını.

Hiçbir şey hissetmediğini söylüyor ama acının uzun zamandır içinde biriktiğini görebiliyorum.

Bir noktada, zihni onu herkesin ona uyguladığı zihinsel işkenceden korumak için savunmasız kısımlarını kapatmış olmalı. Neden bu kadar farklı olduğunu anlayamayacak kadar korkmuş ve kafası karışmış olmalı. Herkes onunla ilgilenmek yerine ona daha fazla zarar verdi. Kalbim o küçük çocuk için kırılıyor.

Bugün olduğu gibi soğuk ve acımasız bir katile dönüşmesine şaşmamalı. Yine de o korkmuş genç çocuğun zihinsel kafeslerinden çıktığını görebiliyorum. Her şeyi kabullenmek için zor bir süreç olacak ama artık ben varım ve hiçbir yere gitmiyorum.

"Evlenir misin?" diye soruyor, öpücükleri karnımdan aşağı inip tekrar ağzıma ulaşırken. "Benimle evlenir misin, Willow? Mümkün olan her şekilde benim olur musun?"

"Evet, seninle evlenirim, benim tatlı psikopatım. Sen benim olduğun sürece ben de her şekilde senin olacağım." Elini tutuyorum ve karnımın üzerine koyuyorum. Sadece benim için sahip olduğu koruyucu içgüdülerinin içimde büyüyen bebeğe yayılmaya başladığını şimdiden görebiliyor ve hissedebiliyorum.

Sırıttıyor ve karnımı tekrar öpüyor. "Willow, seni ilk gördüğüm andan beri her şeyeime sahiptin."

EPILOGUE ONE

DEAN

"D Onu almayı aklından bile geçirme!" Willow arabanın bagajına uzanıp içindeki kutulardan birini almaya çalışırken ön kapıdan sesleniyorum.

Elleri kalçalarında, kaşlarını çatarak bana bakıyor ama umduğu etkiyi yaratmıyor.

Karnındaki şişlik ortaya çıktığından beri ona ve bebeğe karşı daha da korumacı oldum.

Elimde olsa onu ev hapsine alır ve parmağını bile kıpırdatmasına izin vermezdim ama özgürlüğüne ihtiyacı olduğunu söyledi. Daha çok *'beni hapse atarsan bir daha asla amımı göremezsin, bu bebek doğduktan sonra içime başka bir bebek koymayı düşünmeyi bırak'* gibi bir şey söyledi.

Şişmiş ayak bilekleriyle sevimli bir ördek gibi her yerde paytak paytak yürümeye başladı ama ona bir daha böyle seslenmemem gerektiğini biliyorum. En son söylediğimde ağlamıştı. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyor, en ufak şeylere bile ağlıyor. Geçen gece sihirli bir evde yaşayan özel güçlere sahip bir aile hakkında bir animasyon filmi izlemek istedi ve film boyunca ağladı. Sonra korku filmlerimden birini izlediğimizde ağladı çünkü palalı katil için üzülüyordu.

Yine de her şey kötü değil, özellikle de sikimi emzik olarak kullanmayı sevdiği için.

"Sadece bir kutu çocuk bezi. Yardım edebilirim, doktor sorun olmadığını söyledi." *Sakin bunu yapmaya kalkma* bakışlarıma aldırmadan eğiliyor ve tekrar kutuya uzanıyor. Kıçı hamile kotunu güzelce esnetiyor ve ben de

Böylece dolgun yanaklarını sikimde hissedebiliyorum. Her yeri bebek kilosuyla dolmuş ve ona çok yakışıyor, umarım bebek doğduktan sonra bunu kaybetmez, daha kalın ve en sevdiğim yerlerinde daha da yumuşak.

Kalçalarını biraz daha sıkarken, "O kutuya bir daha dokunursan seni burada pataklarım," diye homurdandım.

Geniş masum gözlerle bana bakıyor, sonra kıcını tekrar bana bastırırken dişlerini alt dudağında yavaşça gezdiriyor.

Bir an için ne konuştuğumuzu bile unutuyorum ve zihnim lazer gibi onun bana sürtünme hissine odaklanıyor. Sonra göz ucuyla küçük elinin öne doğru uzandığını ve bir parmağının ucuyla önündeki kutuya dokunduğunu görüyorum.

Ne alay ama.

Avucumu kıcının yanağına indiriyorum ve o kadar yüksek sesle inliyor ki komşularımız olmadığına seviniyorum.

"Dean," diye sızlanıyor ben sert sikimi kıcının dikiş yerine sürterken.

Tanrım, bu küçük dar deliği tekrar kullanabilmek için sabırsızlanıyorum.

"Çok fazla şey yapmak konusunda sana ne demiştim?"

"Hatırlamıyorum. Belki de bana tekrar hatırlatmalısın," diyor parmaklarım bel bandının altından amına doğru kayarken.

"Sana neyi hatırlatıyor, küçük kedicik?" Bir elimle sırtını, diğer elimle de amını okşarken mırıldanıyorum. Tekrar inliyor ve yüzüstü yatmamak için vücudunu kollarıyla destekliyor. "Bütün ağır işleri benim yaptığımı mı?" Onu kucağıma alıp içeri taşıyabilmek için vuruşlarımı durduruyorum. Bugünkü bebek alışverişlerinin arabaya boşaltılması bekleyebilir.

Willow'un elleri boynuma dolanıyor ve beni öpmek için uzanıyor ama ben ağzımı ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum. "Hayır bebeğim, önce sana bir ders vermeliyim," diyorum, dudaklarım hınzır bir gülümsemeyle kıvrılırken sesim kısık ve boğuk çıkıyor.

"İyi bir kız olamadım mı?" Bana surat asıyor.

"Hayır bebeğim, ama sana tekrar nasıl uslu kızım olacağını öğreteceğim."

Yukarıya kadar çıkamayacağımı biliyorum, sikim kotumun içinde patlamaya bu kadar yakinken olmaz. Onu kanepeye oturtuyorum ve hiç vakit kaybetmeden kot pantolonunu iç çamaşırlarıyla birlikte aşağı indiriyorum.

"Şuna bak," diye mırıldanıyorum. "Şimdiden çok ıslak."

Hamile bir Willow'u becermek inanılmaz bir şeydi. Seks hayatımızın duracağını ya da en azından yavaşlayacağını düşünmüştüm, özellikle de hamileliği ilerledikçe, ama tam tersi oldu.

Son zamanlarda ele geçirilmiş bir kadın gibi ve tek istediği sik. *Benim sikim.*

"Lütfen Dean, sik beni," diye inliyor.

"Çok talepkâr." Avuçlarımı kalçalarında gezdiriyorum ve titriyor. "Sana kime ait olduğunu ve neden böyle küçük bir alaycı olmaman gerektiğini hatırlatmaya yardımcı olacak bir şeyim var."

Gözleri parlıyor ve sırtışını bastırmak için dudağını ısıyor. "Bana bir hediye mi aldın?" Sonra gözlerini kısıyor ve ekliyor, "Bu senin sikin, değil mi?"

"İstedğin bu değil mi?"

"Hayır, öyle" diyor hızla ve fermuarımı tutuyor ama kollarını tutuyorum.

"Çok yaramaz," diye mırıldanıyorum, sonra kanepenin arkasına uzanıyorum ve yanlarında bir iç çamaşırı markasının logosu olan bir kağıt torba çıkarıyorum. Bu sürprizi hormonlarından uzaklaşmak istediği zamanlar için saklıyordum.

Willow merakla bakıyor, gözlerinde bir heyecan parıltısı var. "Bana seksi iç çamaşırı mı aldın?"

"Daha da iyi." Elimi içeri uzattım ve Willow'un gözleri kocaman oldu. "Giysilerinin geri kalanını çıkar. Seni sadece bunun içinde istiyorum."

Tişörtünü kafasına geçirirken soruyor, " bir popo tıkacı, değil mi? Ben hamileyken kullanmamız gerektiğinden emin misin?"

Sütyenini açtığında, göğüsleri ağır ve şişmiş bir şekilde ortaya dökülür. Pembe meme uçları lezzetli görünen noktalara dönüşüyor.

"Endişelenme bebeğim. Araştırmamı yaptım ve tamamen güvendesin. Şimdi dizlerinin üzerine çök ve kanepenin arkasına tutun."

Dizlerinin üzerine çöküyor ve kıcını havaya kaldırıyor. Küçük bir şişe kayganlaştırıcı açıp parmağıma ve tıkacın ucuna sürüyorum. "Hazır mısın?" diye soruyorum ve o da başını sallıyor.

Yavaşça parmağımy içine sokuyorum, ilk kez kıcına soktuğumda yaptığımdan çok daha yavaş yapıyorum. Kasları parmağımın etrafında kenetlenirken amının buradan damladığını görebiliyorum. Onu gevşettikten sonra tıkaç güzelce içeri kayıyor ve içine rahatça otururken uzun ve derin bir inilti çıkarıyor. "İyi hissediyor musun, bebeğim?"

"Mmm," diye inliyor, alt dudağını ısıyor ve yavaşça başını sallıyor. Şimdi kıcından çıkıntı yapan siyah tüylü kedi kuyruğunu tutuyorum ve

çekiştirdiğinde, vücudu öne doğru sarsılıyor, parmak eklemleri koltuk minderlerinde beyazlaşıyor.

"Sakin ol bebeğim, henüz seninle işim bitmedi."

Eşleşen siyah kedi kulaklarını tutup saçlarına geçirdikten sonra ellerine bir çift peluş kedi patisi takmasına yardım ediyorum ve son olarak boynuna, önünde bir zil bulunan sevimli pembe bir tasma takıyorum. "Kahretsin, işte benim küçük sevimli . Şimdi, kıpırdamadan dur. Eğer o zilin çaldığını duyarsam, seni tokatlayacağım."

Eğilip Willow'un yumuşak kalçalarının arkasını öpüyorum. Sonra o zevkle inleyene kadar ısıyorum ve amının çırpındığını, içinde olmamı istediğini görüyorum.

Dilimi içeri itmeden ve duvarlarının üzerinde sürüklemeyen önce girişinin etrafını yalıyorum.

Her nasılsa, hamilelik hormonları onun tadını daha da tatlı hale getirdi ve onu dilimde tutmaya doyamıyorum.

Titrerken zil çalıyor ve bir sonraki adımın ne olduğunu anladığında çıkardığı küçük "oh" sesini duyuyorum. Avuç içim hiç uyarmadan kıcının yanağına iniyor.

Willow, "Oh, kahretsin," diye inliyor ve zil tekrar çalıyor. Çenemden damlayana kadar onu dilimle becermeye devam ediyorum, sonra tekrar şaplak atıyorum. Kıpırdamadan durma konusunda çok kötü. Her iki yanağı da kıpkırmızı yapıyor ve ben saymayı çoktan unuttum.

Elim tekrar aşağı inerken klitorisini keskin bir şekilde emmem yetiyor ve benim için boşalıyor. Vücudu zevk dalgalarıyla titrerken kalçalarını sabit . Zil sürekli çalıyor ve kuyruğunu çekiştirerek orgazmını daha da uzatırken kıkırdıyorum.

Buradan yüzünü göremiyorum ama geldiğinde neye benzediğini çok iyi biliyorum. Bu görüntü beynime kazındı ve asla unutmayacağımdan eminim.

"Dersimi aldım Dean, şimdi *lütfen* beni becerir misin?" diye inliyor minderlere doğru.

"Bu senin dersin değildi, bebeğim. Sadece bana ait olanın tadını çıkarıyordum. Şimdi, o büyük sütlü memelerini görmek istiyorum." Kalçalarını tutup onu sırt üstü yatırdım. Tıkaç bu açıda içinde kayarken kıvranıyor ama çok rahatlamasına izin vermiyorum. Ne kadar çok hissederse bir sonraki orgazmı o kadar iyi olacak.

"Henüz süt bile yapmıyorlar," diye alay ediyor ama yine de sırtını dikleştirerek sert, küçük meme uçlarını daha fazla dışarı çıkarıyor ve beni onları tatmaya davet ediyor. Birini ağzıma alırken diğeriyle alay ediyorum. Bunu her yaptığımda, sütünün tadına bakmayı umuyorum ama dediği gibi, henüz gelmedi. *Yine de bir erkek hayal edebilir.*

"Bebeğim bunları benimle paylaşmak zorunda kalacak," diyorum emişler arasında. "Ne?" diye inliyor, sesi şehvet ve ihtiyaçla kalınlaşıyor.

"Memelerin, bebeğim. Sütün bebeğin olduğu kadar benim de sütüm olacak. Sen onları beslerken, ben de diğeri emiyor olacağım."

Yüksek sesle nefes alıyor ve kalçaları kalkıyor. Sanırım o da bu düşünceyi benim kadar seviyor.

Kot pantolonumun fermuarını açıp gömleğimle birlikte çıkarıyorum ve sikimi elime alıyorum. Willow bana doğru uzanıyor ama ellerini kullanamayacağını hatırlayınca suratını asıyor.

"Oh, benim küçük kediciğim muhtaç mı hissediyor?" Başını sallıyor, ısı dolu gözleri benimkilere yapışmış.

Yumruğumun içinde pompaladıkça sikim sertleşiyor. Tanrım, onun içinde olmaya çok ihtiyacım var. Henüz değil, hayatı için yalvarıyormuş gibi onu becermem için yalvarmasını istiyorum.

Topuklarımın üzerinde arkama yaslanıyorum ve kendimi okşarken onun görüntüsüne hayran kalıyorum. Willow bu haliyle gerçekten büyüleyici. Bir bebeğin bizim için ne kadar iyi olabileceğini görmemi sağladığı için çok mutluyum. Artık ona bu şekilde sahip olduğuma göre, onu sürekli yanımda tutmak istiyorum. Günün tek bir saniyesi bile benim sikimle, dölümle ya da bebeğimle dolu olmayacak.

Willow kalçalarını kaldırırken, "Lütfen," diye mırıldanıyor, pembe amcığı benim için açılıyor. Sikimin başını girişiyle aynı hizaya getiriyorum ve ucunu içeri sokuyorum. İtişimi beklerken dudağını ısırtıyor ama ben ona bunu yapmıyorum. Onu kızdırıyorum, *girip çıkıyorum, girip çıkıyorum*, ta ki altımda kıvrana, adımı söyleyene ve kalçalarını sallayarak hepsini içine almaya çalışana kadar.

Yavaşça, başını klitorisine doğru sürüklüyorum ve sertçe vuruyorum. Küçük bir çığlık atıyor ama yeterince yüksek değil. Adımı haykırmasını istiyorum.

Klitorisine sikimle tekrar vuruyorum, bu sefer daha sert. Normal bir erkeğin kaldırabileceğinden daha sert, ama ben normal olmaktan çok uzağım ve Willow bana bunun ne kadar iyi olabileceğini gösteriyor.

Tekrar tekrar vurduğumda sikimin başı kırmızının canlı bir tonuna dönüşüyor. Sonra, etrafımdaki kaslarının sıkı gerginliğini hissedene kadar sikimi amına doğru birazcık itiyorum.

"Evet! Evet! Doldur beni!" diye bağıyor ve yumruğunun üzerinde ne yaptığını görmeye çalışıyor. Kendimi orada tutuyorum ve ona sırtıyıyorum. "Neden durdun? Lütfen, Dean! Sikine boşalmak istiyorum."

"İstedğini biliyorum bebeğim ve sana boşalmamın her damlasını vereceğim ama henüz değil. Sen benim için çılgık atana kadar olmaz."

Başını koltuk minderlerine yaslıyor ve hayal kırıklığı içinde inliyor.

Avucumu sert bir *tokatla* göğsüne indiriyorum. Bir çılgık attı ve ben de göğsüne bir tokat daha atarak ağır etin zıplamasını izledim. Her ikisi de el izimle kızarana kadar diğerine de aynısını yapıyorum.

Willow'un inlemeleri ben onun küçük bedenini cezalandırdıkça daha da yükseliyor ve uzuyor. Sanki amı geri kalanımı içine çekmeye çalışıyormuş gibi geliyor ve içine dalmamak için kendimi tutmam gerekiyor ama ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum.

Göğsüne bir tokat daha atınca adımı haykırıyor ve amcığı orgazmla kasılıyor.

"Aman Tanrım!" diye haykırıyor, gözleri sımsıkı kapalı ve ağzı sonuna kadar açık.

Yeterince yakın.

" böyle bebeğim, benim için çılgık at."

Kalçalarımı olabildiğince sert bir şekilde itiyorum ve o boşalırken amının dönüştüğü sıkı mengeneyi geçmeye zorluyorum kendimi. Aynı anda sıcak ve ıslak bir şey göğsüme çarpıyor ve karnıma doğru iniyor.

"Sikeyim!" Onun içinde kılıflanırken homurdanıyorum. Aşağıya bakıyorum ve göğsümden aşağıya doğru akan beyaz bir çizgi görüyorum.

"Siktir!" Tekrar bağıyorum ve meme ucunu ağzıma almak için üzerine eğiliyorum ve emdiğimde sütü boğazımın arkasına çarpıyor. Tatlı, beyaz sıvı çenemden damlarken "*Lanet olsun,*" diye inliyorum.

Willow'un gözleri, yüzümü gördüğünde şaşkınlıktan kocaman olana kadar yavaşça kırpışarak açılıyor. Göğsüne bakıyor ve vücudunun benim için ne yaptığını görünce yanakları pembeleşiyor.

"İşte benim iyi kızım," diye homurdanıyorum onu becerirken ve tekrar boşalırken etrafımda sıkılaşıyor.

"Aman Tanrım, az önce- aman Tanrım! Dean!" diye haykırıyor ve beni o kadar sıkı kavıyor ki taşaklarım aniden tepki olarak yukarı kalkıyor ve boşalmamın şeritlerini onun derinliklerine bırakıyor.

Kaslarım neredeyse iflas ederken onu ezmek için kollarımı başının iki yanına koyuyorum.

Nefesimizi tutarken birbirimizin gözlerinin içine bakarak uzun, keyifli bir an geçiriyoruz.

Her gün uyandığımda Willow'un yüzünü yanımda görüyorum ve her seferinde kendime nasıl bu kadar şanslı olduğumu soruyorum.

Yanağımı okşamak için uzanıyor ve hâlâ patilerini taktığını hatırlayınca kahkahalara boğuluyor.

"Ah!" diye irkildi ve ben ayağa fırladım.

"Seni incittim mi?"

"Hayır, bebek tekmeliyor." Elime uzanıyor ve göbek deliğinin hemen soluna yerleştiriyor, yavru kedi pençeleri karnındaki şişlikte gülünç görünüyor. Birlikte hissedebilmek için onları çekiyorum.

Bebeğimiz içinde hareket ettikçe karnı kayıyor. Bu duygu beni şaşırtmayı asla bırakmayacak. Hâlâ bunu gerçekten hissettiğime inanamıyorum. Hayatımda bunu yaşayacağımı hiç düşünmemiştim.

Bir ömür boyu süren yalnızlıktan sonra şimdi iki aşkım, benimle birleşen iki hayatım var.

"Acıyor mu?"

Bana gülümserken başını sallıyor. "Şimdi değil. Kaburgalarım vurduklarında oluyor ama şimdi daha çok hafif bir baskı. Yine de bugün ekstra alınganlar."

"Tıpkı *anneleri* gibi."

Yanaklarında ve göğsünde kırmızı çiçekler açıyor. Bu isimle onu kızdırmak çok eğlenceli. Bunu benden çok duyacak, o yüzden alışsa iyi olur.

Ya da değil.

Azgın, küçük kediciğimi her tahrik ettiğinde tatmin etmekten çok mutluyum.

EPILOGUE TWO

WILLOW

I Stüdyomda bir saattir yaptığım görüşmeyi sonlandırıp sandalyemde arkama yaslanarak önümdeki geniş pencereden süzülen gün batımına bakıyorum. Burada çalışmak için günün en sevdiğim saati oldu.

Panjurların çıtalarından süzülen ve önümde doldurulmayı bekleyen boş sayfalara vuran ılık ışık mükemmel. Bugün, kalemlerimi elime alıp yeni bir eskizin içinde kaybolmak yerine, çalışma zamanımın çoğunu az önce çıktığım telefon görüşmesine hazırlanmak için harcamak zorunda kaldım.

Arkamdaki kapıdan bir ayak sesi geliyor ve kendimi yukarı itiyorum, dışarı çıkarken ağırlaşan karnımı kucaklıyorum. Kapıyı açtığımda Dean kahkahalar atarak koridorda sürünen Milo'nun peşinden koşarak yanımdan geçiyor. Dean hala bana kendi alanımı vermekte zorlanıyor ve etrafımda çok zaman geçiriyor. Dürüst olmak gerekirse, bunu umursamıyorum, onun orada olduğunu bilmek güzel

beni ve oğlumuzu izliyor.

"Anne!" Milo koridorun sonunda beni fark edince ciyaklıyor. Tıknaz, küçük bacaklarının üzerine kalkıyor ve bana doğru koşmaya çalışıyor ama iki adım atamadan düşüp yüzüstü yere kapaklanıyor. Dean anında üzerine atlıyor, onu kucağına alıyor ve göğsüne bastırıyor. Kalbim o kadar büyük bir sevgiyle kabarıyor ki tüm göğsümü kapladığını hissedebiliyorum.

Dean, Milo ile gerçekten çok tatlı oldu ve hamileliğimin üzerinden çok geçmeden oluşan bu güzel bağ her yeni günle daha da güçlendi.

Dean'in baba olmakla ilgili tüm endişeleri çabucak unutuldu.

Bazen Milo'yu izlediğini fark ediyorum ve bir gün aniden onun gibi olup olmayacağını merak ettiğini görebiliyorum. Şu anda olduğu gibi, Dean Milo'nun ağlamaya başlamasını beklerken gergin. Doktorlar Milo'nun sağlıklı ve mutlu bir çocuk olduğu konusunda ona güvence verdiler. Tıpkı babası gibi doğmuş olsaydı bile onu yine aynı şekilde severdik ama Dean kendi hastalığıyla yaşamının nasıl bir şey olduğunu biliyor ve oğlunun bunu yaşamasını istememesi kalbimi hem kırıyor de iyileştiriyor.

Birkaç saniye sonra Milo ciğerlerini açıyor ve Dean'in göğsüne doğru feryat ediyor. "Seni yakaladım, ufaklık. Neren acıyor?"

Milo kolunu kaldırdı ve hıçkırarak "burada" dedi.

"Bir bakayım," diyor Dean Milo'nun kolunu nazikçe tutup öperken. Milo sakinleşmeye başlar ve Dean kolunu ısıırıyormuş gibi yaparak Milo'nun zevkle ciyaklamasına neden olur.

Dean, "Kesinlikle senin ciğerlerini almış," diye takılıyor.

Milo'nun yanağını gıcıklayarak onu daha da güldürüyorum. "Senin tüm görünüşünü aldığından beri benden bir şey istiyor. Dürüst olmak gerekirse bazen senin küçük bir klonunmuş gibi korkutucu oluyor."

Dean bir şey arıyormuş gibi Milo'nun yüzüne bakıyor ama ikimiz de orada olmadığını biliyoruz. "Hayır, klon değil. O bundan çok daha iyi," diye fısıldıyor Dean.

"Bence ikiniz de mükemmelsiniz." İkisini de yanaklarından öptükten sonra "Yatma vakti. Annenle mi yoksa babanla mı masal dinlemek istersin?"

"İkisi de!" diye kıkırdıyor, bana doğru uzanıyor ama Dean onu tutuyor ve Milo yaygara koparamadan benden önce üst kata koşuyorlar.

"Hey!" diye bağıriyorum arkalarından.

"Senin için ağır kaldırmak yok!" Dean aşağıya sesleniyor ve ben yine gözlerimi deviriyorum. Yine de Milo'yu merdivenlerden yukarı taşımak zorunda olmadığım için minnettarım. Hamileliğimin üçüncü üç aylık dönemine girdiğimden beri sırtım sürekli ağrıyor ve merdivenler her seferinde gerçek bir dağ yürüyüşü gibi geliyor.

Başka bir bebek sahibi olmadan önce beklemek istedim ama Dean bir şey istediğinde çok ikna edici oluyor ve hayır demekte çok zorlanıyorum, özellikle de bana iyi kızım dediğinde.

Dean onu yıkarken ben de Milo'nun odasını yatma vakti için hazırlıyorum, sonra hepimiz yatağa sarılıyoruz. Dean okumak için komodinden bir kitap alıyor, benimkilerden biri. Son iki yılımı aklıma gelen her şeyi çizerek geçirdim ve hamile olmak bana kendi çocuk kitapları serim üzerinde çalışmam için ilham verdi. Dean onları yayınlamama yardım etti. Görünüşe göre

İşi sayesinde pek çok bağlantısı var ve çalışmamın yayınlanmasına yardımcı olacak birini oldukça hızlı bir şekilde buldu.

Dean hala yaşamak için insan ama seçtiği işlerde daha dikkatli. Paraya ihtiyacımız yok. Bunun sebebinin benim, Milo'nun ve yumruların para konusunda endişelenmemizi istememesi olduğunu söylüyor ama yine de kendisine haksızlık eden dünyaya karşı kendi adaletini uygulama ihtiyacı hissettiğini biliyorum ve bunun için onu suçlamıyorum. Belki bir gün durur ama şimdilik işimize yarıyor. Ayrıca eve kanlar içinde ve gözlerinde o aç bakışla gelmesi de bir tür bonus. Anne olduğumdan beri midem daha az bulanıyor.

Milo uyuduktan sonra Dean kalkmama yardım ediyor ve ortalığı için aşağı iniyoruz. Milo'nun oyuncaklarını yerden toplamaya başladığım anda Dean beni durduruyor. "Hayır, sen otur. Bütün bunları halledeceğim ve işim bittiğinde sana banyo yaptıracağım."

Bana karşı çok iyi, bir yanım hala bana yaşattıklarını telafi etmesi gerektiğini düşünüyor mu diye merak ediyor. Gerçekten her gününü bana üzgün olduğunu göstererek geçirdi.

Sıfır zarafetle kendimi kanepeye bırakıyorum, midemdeki kumsal topu beni istediğimden daha hızlı aşağı indiriyor ve başımı arkaya yaslıyorum. Birkaç saniye sonra havaya kaldırılıyormuşum gibi geliyor.

"Neler oluyor?" Dean'in göğsüne uykulu bir şekilde mırıldanıyorum.

"Uyuyakalmışsın. Bence bunu doktora sormalıyız. Son zamanlarda çok uyuyorsun."

"Kaba," diyorum göğsüne hafifçe vurarak. "Hamileliğin bu kadar geç döneminde bu kadar yorgun olman normal, *özellikle* de neredeyse iki yaşında bir çocuğun ve bakman gereken kocaman bir erkek bebeğin varken."

Adam bebeğe kaşlarını kaldırarak sırtıyor ama bu durumdayken benimle tartışmaması gerektiğini çok iyi biliyor. Yolun geri kalanında başımı omzuna yaslayıp onun sıcak güvenliğinde rahatlıyorum. Bu kadar sevildiğimi ve bana bakıldığını hissetmek çok güzel. Bazen biraz aşırıya kaçsa bile. Bunu dünyalara değişmem.

Dean beni yatağın kenarına oturtuyor ve banyoya yöneliyor, banyoyu benim için hazırlarken muslukların çalıştığını duyuyorum. "Telefon görüşmenin nasıl geçtiğini bana anlatacak mısın yoksa seni kızdırmam mı gerekiyor?"

Giysileri çoktan gitmiş ve siki elinde sertleşmiş bir halde yatak odasına doğru yürüyor. "İçimden ne çıkaracaksın?" Sızıntı yapan parlak kafasına bakarken yutkunuyorum.

"Gözlerim burada, bebeğim."

Çenemi yukarı kaldırıyor ve gözlerim onun belirgin karnında ve göğsünde geziniyor, ağzımın suyu akıyor. Suçu hormonlara atıyorum. "Hmm?"

"Telefon görüşmen."

"Oh." Gerçekliğe geri dönüyorum ve yüzümde geniş bir sırıtma yayılıyor. Daha önce ülkenin diğer ucundaki bir animasyon stüdyosunu aramıştım. Tüm hayatımızı taşımak anlamına geleceği için onlara iş başvurusunda bulunmayacaktım ama Dean başvurmam gerektiğini söyledi. Yine de, onlar için uzaktan çalışabileceğim bir pozisyon görene kadar erteledim ve bu şansa balıklama atladım. Bu bana gerçekten olmam gereken yerde olduğumu söyleyen bir işaret gibi geldi.

"Çalışmalarımı çok beğendiler ve bir sonraki projelerinde evden çalışabileceğim için çok mutlular."

"Kahretsin, Willow, bu harika! Seni isteyeceklerini biliyordum, kim istemez ki?" Parmakları yanağımı okşuyor ve sonunda kabaca saçımı çekiştiriyor.

"Nasıl kutlamak istersin?"

Gözlerim tekrar onun sikine kayıyor ve ödülümü kabul etmek için ağzımı açıyorum.

"Aferin kızıma."

About Hana

Müstehcen kitaplar yazmadığım zamanlarda onları okuyorum, *sağlıksız miktarda*. Video oyunları ve anime ile büyüdüm ve hala kocam ve oğlumla bu asosyal hayatı yaşıyorum. Kitaptaki erkek arkadaş listem her zaman büyüyor ve onları psikopat tarafta tercih ediyorum. Hakkında yazmaktan hoşlandığım kötü çocuklar her yönden çılgınlar, en önemlisi de kızları için. Başlangıçta korkutucu kötüler olabilirler ama sonunda hepsi aşkları için yumuşar ve onu elde etmek için ne gerekiyorsa yaparlar.

Sosyal medya hesaplarımdan beni takip edin!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

